

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

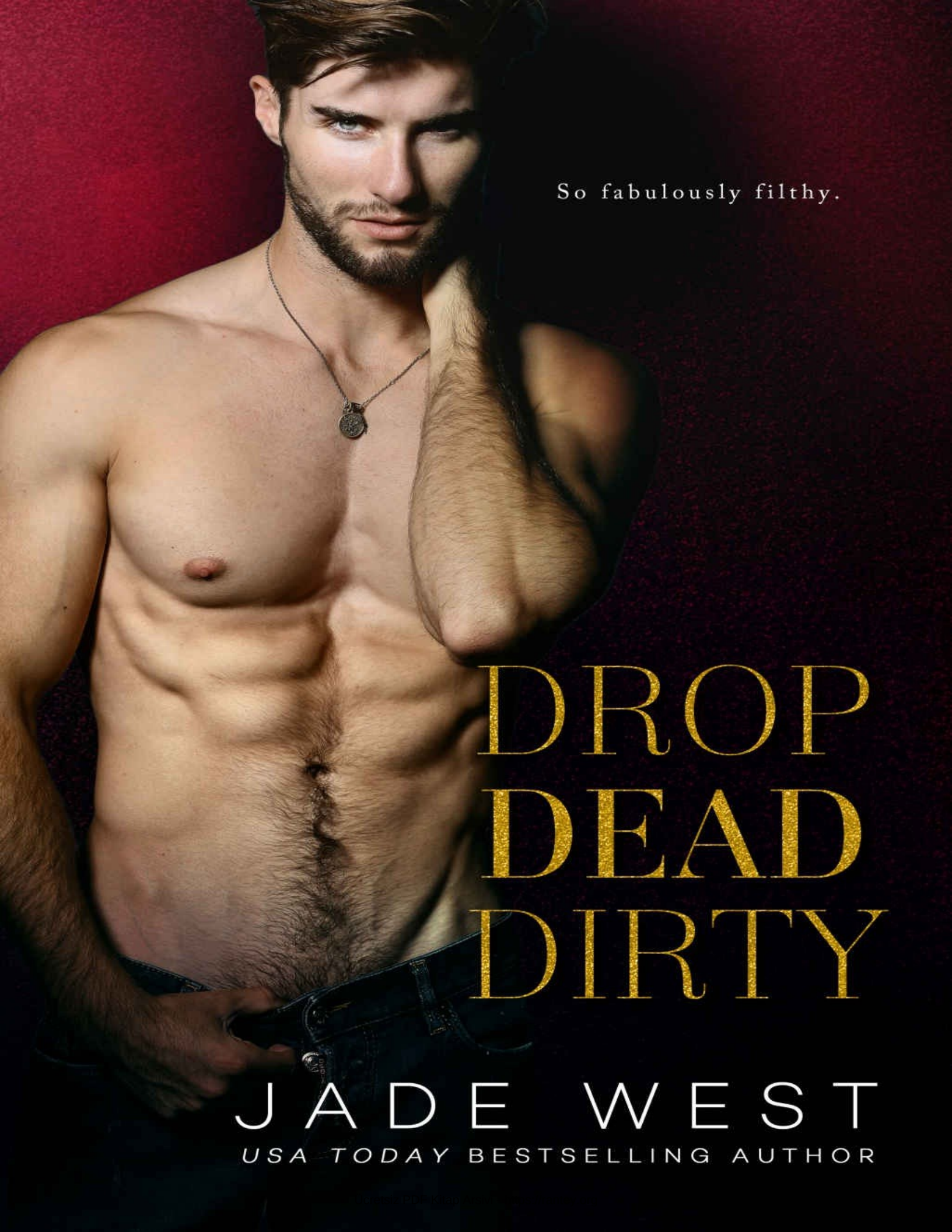
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

So fabulously filthy.

DROP DEAD DIRTY

JADE WEST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ÖLÜ GIBİ KIRLI

JADE WEST

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

[Bölüm 37](#) [Bölüm 38](#) [Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#) [Bölüm 41](#) [Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#) [Bölüm 44](#) [Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#) [Bölüm 47](#) [Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

Drop Dead Dirty telif hakkı © 2019 Jade West

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser <http://designs.romanticbookaffairs.com/>

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar

Düzenleyen: John Hudspith

www.johnhudspith.co.uk Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com

İlk yayın tarihi 2019

*Umutlara, hayallere ve yepyeni başlangıçlara.
Onlara ulaşmama yardımcı olan herkese teşekkür ederim.*

Birinci Bölüm

Maisie

"Duydun mu Maisie? Eminim duymuşsundur! Oliver Kent geri dönüyor! Buraya. İŞTE! Buna inanabiliyor musun?!"

Birdenbire ortaya çıktı. Sıradan bir Çarşamba öğleden sonrasında yüzümde her zamanki müşteri dostu gülümsememle işime devam ederken bir dizi hareketli kelime havada uçtu.

Eleanor'un gözlerindeki şaşkınlık, kasanın karşısındaki benimkilere kilitlenince karnımın guruldamasına ve takla atmasına yetti, sözleri kaydedilirken bir çamaşır döngüsü gibi dönmeye başladı.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Elbette Oliver Kent buraya geri gelemez. Şimdi. Küçük kasaba dramı ve başka pek az şeyiyle sessiz, şirin küçük Much Arlock'a. Fısıltılar ve dedikodularla dolu, her zamanki topluluğumuza.

Benim için.

Elim havada asılı kaldı, muz paketi bip sesinden önce durakladı, dünyamda yeniden ortaya çıkma ihtimalinin sert çarpışıyla hareketsiz hale geldi.

Hayır. Olamaz.

Elbette Oliver Kent buraya geri gelmeyecekti. Bu yüzyılda hiçbir zaman.

Bu yerle işi bitmişti. Fısıltıları, dedikoduları ve küçük çaplı her şeyiyle.

Benimle gel.

Oliver Kent. Geçtiğimiz on yıl boyunca bu civara adım atmadığı bilinen çocuk. Liseden atılır atılmaz yıldızlara ve Londra'nın büyük dumanına doğru yola çıkan ve asla arkasına bakmayan çocuk. Asla arkasına bakma *ihtiyacı duymamıştı*.

Oliver Kent. Bu kasabada sürekli dedikoduları körükleyecek kadar olgun bir adama dönüşen çocuk. Gösterişli, havalı bir elektronik test işi kurmuş ve şimdi her yıl çılgın bir rakam kazanıyordu. Bu kasabadaki herkesin dilinin döndüğü her an, genellikle sosyal medyadaki grup sohbetlerinde, geceleri yerel barda birkaç bira içerken ya da ben servis yaparken süpermarket kasalarında üzerinde spekülasyon yaptığı bir banka bilançosu rakamı.

Özellikle de ben servis

yaparken. Öyle de yaparlardı.

Oliver Kent. Gençliğimizde kalbimi her zamanki gibi sıkıca tutan çocuk.

Büyük hayalleri olan, ölümsüz bir aşk ve birlikte ölümsüz bir gelecek vaat eden çocuklar.

Eleanor'un sırtışı parlaktı, kendimi bir tür düzene sokmaya zorlarken gözleri bir yanıt istiyordu. O her zaman otoriter tiplerden biri olmuştu, okul öncesi oyuncakları paylaştığımız günlerden beri. Yıllar boyunca hep o gösterişli kız özgüvenine sahipti.

Muzlarını barkod tarayıcıdan geçirdim ve *sonsuz dek çantasına* attım.

"Ollie buraya geri mi dönüyor?" Sesimin bu kadar dayanıksız çıkmasından nefret ederek sordum. "Neden buraya geri gelsin ki? Ailesi yıllar önce taşındı..."

Sanki bu soruyu sorduğum için aptalmışım gibi başını iki yana salladı. Ve ben biliyordum. O cevap vermeden önce biliyordum. O cevap vermeden önce de bilmem *gerekirdi*. Eski okul arkadaşlarım aylardır başka bir şey konuşmuyordu.

"Mezunlar buluşması!" dedi bana. "Lise buluşması için geri geliyor, tabii ki! *O* bile Belli ki ülke çapında bir yolculuk yapmaya değer olduğunu düşünüyor."

"Ah, evet, yeniden bir araya gelme..." Düşündüğümünden biraz daha neşeli göründüğümü umarak cevap verdim. Ama öyle olmadı.

Açıkça.

Cevap verirken gözleri kısıldı. "Geliyorsun, değil mi? Much Arlock Lisesi'nden ayrılmış on koca yıl olmuşken en azından düzgün bir buluşma konseri yapmadan duramayız. *Sen* bile, *aylardır* bir gece bile dışarı çıkmamış olan iyi çocuk-Maisie-Moore. Bunu kaçırmama imkan yok! Özellikle de Oliver Kent geri geliyorsa!"

Yanaklarımın yanmasından nefret ediyor, en azından o sabah bir kat fondöten sürmüş olmayı diliyordum.

"Gelmem gerekiyordu," dedim ona ve yalan söylemiyordum. Haftalardır buna zorlanıyordum. Kate ve Amy, on yılın özeti için onlarla birlikte gitmezsem bin yıl geçse de bunu yaşamama izin vermezlerdi. En azından birkaç prosecco için kana susamıştım.

Yine de. Bunu kabul ettiğimde Ollie'nin geleceğini tahmin etmemiştim. Dünyanın bu kısmına geri döneceğini ve yeniden bir araya gelme gecemizde hepimizle birlikte toplum merkezine tıklacağını bir an bile düşünmemiştim.

Eğer o katılsaydı, tüm okuldaki diğer herkesin de katılacağına hiç şüphe yoktu. Bu yılın olayı olacaktı - bir sürü insan burnunu sokacak, sorular soracak, hangi çılgın talihin ya da yeteneğin onu hepimizin arasında bu kadar kazanan yaptığını anlamaya çalışacaktı.

Onlara Ollie'nin yeteneklerini şimdi olduğu gibi o zaman da bedavaya anlatabilirdim ama o zamanlar kimse dinlemezdi. Oliver Kent aramızda sıradan biriyken kimse onunla ilgili haberleri zerre kadar umursamazdı.

Öğle yemeği alışverişinin geri kalanını biplerken Eleanor'a bakmaktan kendimi alamadım. Yüz ifadesi aydınlanmıştı, kaşları kalkık ve yanakları parlaktı. Hayat dolu olduğu her halinden belliydi, Ollie'nin bu küçük kasabaya geri döneceği düşüncesi onu heyecanlandırıyordu.

Herkes aval aval bakıyor.

Son birkaç yıldır milyonuncu kez, artık ödüllü bir milyoner olduğu için onun zihnindeki imajının ne kadar farklı olduğunu merak ettim. Acaba o zamanlar okul koridorlarında pek çok insanın ikinci bir bakış atmadan yanından geçip gittiği inek gencin üzerini tamamen yeniden sıvamış mıydı?

"Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum!" diye haykırarak düşüncelerimi doğruladı. "Ryan Neil'in yayınladığı son fotoğrafı gördün mü? Geçen sonbaharda büyük bir ödül töreninde çekilmiş olan? Ne kadar harika görünüyordu. Koluna süpermodel gibi muhteşem bir eş takmasına şaşmamalı."

Gözlerimi indirdim, onun gözlerinin benimkilere dikildiğini hissettim.

"Yirmi sekiz otuz, lütfen," dedim ve alışveriş çantasını biraz daha yaklaştırdım.

Parayı uzattı ve konuşmaya devam etti. "İnanılmaz görünüyordu. İnanılmaz! Bugünlerde çok güzel, okulda olduğundan çok daha güzel tabii. Sanırım artık zenginlerden biri olduğu için kişisel antrenörü var. Kirli sakalı için ölünür. Çok seksi. Gerçi hep seksi görünüyordu, değil mi? Sen herkesten daha iyi bilirsin tabii ki..."

Her zamanki gülümsememin yeni bir versiyonuyla para üstünü ve fişini uzattım. "Tanışmayalı uzun zaman oldu Eleanor. Ollie Kent'i senden beri görmedim."

Alışverişini aldı ama ben bir sonraki müşteriyi karşılarken kasada oyalandı.

"Ama onu yakında göreceğiz," dedi. "Onu Cumartesi günü göreceğiz. Hepimiz göreceğiz. Ve sen de orada olacaksın, Maisie Moore! Eğlenceye katılmak için orada olmalısın, seni oraya kendim sürüklemek zorunda kalsam bile!"

Nedense olacağımdan hiç şüphem yoktu. Gerekirse sırf bu gösteri için beni kendisinin dışarı çıkaracağından kesinlikle emindim.

Tartışmadım, o dönüp çıkış kapılarına ve ötesine doğru ilerlerken gülümsememi korudum. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atmasına ve Oliver Kent'i tekrar göreceğim düşüncesi dizlerimin tezgâhın altında bükülmesine yetmesine rağmen gülümsememi korudum ve normal günlük hayatımdaki normal işime devam ettim.

Çünkü yapamadım.

Oliver Kent'i bir daha göremedim.

Onu ete kemiğe bürünmüş olarak görememek ve onu kaybettiğim için kalbimde bin parçadan daha az pişmanlık duymak.

Arkadaşlarım Kate ve Amy'nin ödeme kuyruğumda sırtarak el kol hareketleriyle çılgınca dedikodu yaptıklarını gördüğümde, kalp kırıklığına yeniden hazırlanmam gerektiğini anladım.

Söylentilerin yarısı bile doğruysa, Oliver Kent için soluk, anlamsız bir anıdan başka bir şey olmam mümkün değil.

İkinci Bölüm

Oliver

"Hadi ama Oliver, benimle dalga geç." Ryan'ın sırtıışı okulda olduğu kadar ukalacaydı. Bana buzdolabından bir bira uzattı ve şişeyi kendi şişesiyle tokuşturdu. "Bütün lanet olası yer seni görmek için can atacak. Hayvanat bahçesi sergisi gibi olacaksın. Aylarca beni alkışlayacaklar."

Bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. Bu berbat biranın tadı, gençken kriket sahasında içtiğimiz zamanki kadar berbattı.

Nefes aldım ve konuşmadan önce kravatımı yakasından çekıştirdim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Bu hafta sonu seninle birlikte lise buluşmasına katılmamı istiyorsun, böylece ben de senin şehri tekrar ziyaret eden hayvanat bahçesi maymunun mu olacağım? Ofisteki satış hedeflerinde zorlanmana şaşmamalı. Pek de kazanan bir satış konuşması değil."

Mutfak duvarına yaslandım ve etrafı yeniden gözden geçirdim. Burada iyi iş çıkarmıştı, yani satış hedefleri telefonda yaptığımız kısa görüşmede söylediği kadar ulaşılmaz olamazdı. İyi bir mutfağı ve iyi bir baharatlığı olan iyi bir daire. Koridorda iyi bir televizyon vardı.

Birkaç gece uyumak için yeterince iyi bir kanepe. Tıpkı eski zamanlardaki yatıya kalmalar gibi. İki adam televizyon, oyunlar, biralar ve dostlukla bir arada.

En azından ben öyle umuyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi koridorun karşısındaki eski püskü kanepeyi işaret etti.

"O şeyde gerçekten sörf yapmak istediğine emin misin? Bugünlerde parayı bastırıp ülkedeki tüm otel odalarını rezerve edemiyor değilsin. Ben Hilton sayılmam."

Boktan biramdan bir yudum daha aldım. "Ve gece geç saatlere kadar süren kahkahalarını kaçırayım mı? Hayır, teşekkürler. Eğer bana sahip olduğun için mutluyun tabii."

Koluma attığı tokat, onca yıl sonra bile ukala sırtıışı kadar tanıdıktı. "İyi olmana sevindim. Hâlâ burada olduğuna inanmıyorum. Başka kimse de inanmayacak, ta ki seni kanlı canlı görene kadar."

Mutfak penceresinin yansımasında kendimi ve benimle birlikte Ryan'ın lanet olası etini gördüm.

Farklı görünüyorduk. İkimiz de. Tanınabilir şekilde bizdik ama yine de çok bariz bir şekilde farklıydık. Sosyal medya paylaşımlarının internette gösterdiğinden çok daha farklı.

On yıl bana ondan daha nazik davranmıştı ama ikimiz de geç yaşlarımıza göre etkileyici bir şekilde iriydik.

Yirmilikler. Benim takım elbisem onunkinden daha güzeldi ama nakit değeri buydu. Kirli sakalım daha belirgin ve dişlerim diş tedavisinden dolayı daha düzgündü. Yine de benim saçlarım günün sonunda her zamanki gibi dağınık olduğu için onunki daha düzgündü. Sırıttışı daha parlaktı. Onun evi, benimkinin son birkaç yıldır Londra'da benim için olduğundan daha açık bir şekilde onun için bir evdi.

"Kendin için çok iyi şeyler yaptın dostum," dedi ve sesindeki gerçek dostluk beni garip bir şekilde savunmasız hissettirdi. Garip bir şekilde savunmasız.

Garip bir şekilde *ben*.

Gülümsemeyi başarsam da gözlerimi penceredeki yansımadan ayırmadım. Saçlarımın maun rengi, onun floresan mutfak ışığının sarısı altında kestane tonuyla olgunlaşmıştı ve orada dururken kendimi eski halim gibi hissediyordum. Kalın çerçeveli gözlükleri, hantal bacakları ve kafein bağımlılığı olan eski halim. Kendinden emin tavrı ve bununla birlikte büyük hayalleri olan eski ben. Fırsatını bulur bulmaz *Loserville*'den kaçmak için yanıp tutuşan eski ben.

Yeni benliğimin *Loserville*'e dönmek için bir önceki gün Ryan'a ulaşip onu aradığım zamanki kadar çaresiz olacağını asla tahmin edemezdin.

Yine eski dostum düşüncelerimi okudu.

"Bana Much Arlock'u kazanan bir tatil beldesi gibi göstermeye yetecek kadar büyük olan büyük dumanda neler olduğunu söyleyecek misin?"

Üçüncü yudumda biranın tadı daha da güzelleşmişti. "Bana o eski konsolunda hâlâ hangi eski oyunların olduğunu gösterecek misin?"

O da biliyordu. Bir numaralı akşam ona içimi dökmekten dünyalar kadar uzak olduğumu biliyordu.

Çok fazla. Çok fazlaydı.

"Pekâlâ," dedi. "Her şeyin bir ilki var. Birbirini uzun zamandır görmeyen iki arkadaş gibi takılacağız ve biralarımızı yudumlarken bir yandan da shoot 'em up oynayacağız."

"Bana uyar," dedim ve gülümsemem ferahlatıcı bir şekilde parlak geldi. Hakiki.

Gerçek.

"Bir şartla," dedi salona doğru ilerlerken. "Tek bir şartla meraklı bir hıyar gibi her şeye burnumu sokmayacağım."

"Fiyatını söyle," dedim ve valizimi kanepenin kenarına bıraktım. "Umarım iyi bir şeydir."

Ve öyleydi.

Çok iyiydi.

"Okul buluşmasında lanet olası bir hayvanat bahçesi maymunu olacaksın," diye sırttı. "Benimle birlikte gelecek ve hepsine dedikodu yapacak bir şeyler vereceksin."

Ve elimi uzattım. Elimi sıkıp beni kardeşçe kucaklamak için kendine çekerken ben de onunla birlikte güldüm.

Cumartesi gecesi yapılacak buluşmaya katılmak, neredeyse hiç haber vermeden gösterdiği misafirperverlik için fazlasıyla saygıdeğer bir karşılık olacaktı. En azından bunu yapabilirim.

Hatta çılgınca bir seviyede *eğlenceli* bile olabilir.

"İyi bir anlaşmayı severim," dedi. "Ve buraya geri dönmüş olmana da bayılıyorum. Bunca zaman sonra benim işeyen oturma odamda olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Sırtına vurduğum elin, oturma odasında durduğum için memnun olduğumu göstermesini umuyordum. Hayatın kayalıkları kayganlaştığında onunkinin önemli olan türden bir dostluk olduğunu söylemesini umuyordum.

"Sana bir şey daha söyleyeyim," diye devam etti çekilirken. "Maisie Moore da buna inanmayacak. Seni hayattan daha büyük görmediğine."

Bağırsaklarım yeni bir yük daha büküldü ve döndü.

O oyunu çalıştırırken sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Maisie hâlâ buralarda, değil mi? Yerel olarak mı? Tıpkı eski günlerdeki gibi?"

"Oh, onu göreceksin," dedi. "Eminim Cumartesi gecesi maymun barınağında olacaktır. Tabii bu arada onu yerel bir mağazanın kasasında görmezseniz."

"Mağazada mı çalışıyor?" Sorguladım ve kendimi kanepeye oturttuğumda gözlerinin yandığını hissettim.

"Kesinlikle öyle. Birkaç yıldır da öyle." Durakladı. "Onu özlemiyor olabilir misin? Ülkeyi ziyaret etmenizin asıl nedeni o değil, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sebepe o değil."

Yalan söylemiyordum. Yalan

söylüyor olamazdım.

Maisie Moore'un, kafamı toparlamak için dünyanın her yerinden buraya dönme isteğimin gerçek nedeni olmasına imkân yok. Bunca yıldan sonra hâlâ kalbimi pençelerinde tutan kız olmasına imkân yok.

Şehir hayatında geçirdiği bunca zamandan sonra köşesinden bir fısıltı bile duymamıştı.

Bunca zaman sonra parmağımda bir evlilik yüzüğü varken olmazdı, her ne kadar uzun zamandır unutulmaya yüz tutmuş olsa da.

"Güzel," dedi Ryan ve eski kontrolörleri hazır tutarak yanıma oturdu. "Çünkü Robbie Sawyer kanının peşindeyken hayvanat bahçesi sergin çok daha uçucu olurdu."

Yüksek sesle iç çektim. "Robbie Sawyer. Tanrım. O da mı hâlâ buralarda? Bunca zamandır onu

elinde tutmayı başarmış mı?"

Ryan'ın başının titrediğini görünce kalbimin yerinden fırlamaması gerekirdi.

Rahatlamamalıydım. Maisie'nin o pabuç kafalıdan kurtulduğunu düşünüp heyecanlanmamalı mıyım?

Ben onu kaybetmenin üzüntüsünü yaşarken, onu aptal kabadayı pençelerine almayı başarmıştı.

Gergin olmamalıyım. İlgilenmeliyim. *İstemeliyim.*

Maisie Moore ile hiçbir şey yapmak istememeliyim.

"Hayır," dedi Ryan. "Bunca zamandır onu elinde tutmayı başaramadı. Yine de bu istemediği anlamına gelmiyor. Maymun ödüle çok yaklaşırsa hayvanat bahçesi maymunu için iyi hedeflenmiş bir yumruğu olmayacağı anlamına da gelmiyor."

Ama bundan korkmuyordum. Ne iyi hedeflenmiş bir yumruktan, ne de Robbie sık kafalı Sawyer'dan.

Robbie sık kafalı Sawyer'dan daha büyük dertlerim vardı. Londra'da onun küçük çaplı saçmalıklarıyla ilgilenemeyecek kadar çok işim vardı.

Geceyi sonlandırdığımızda ve onun hırpalanmış misafir yorganını kanepesinde çeneme kadar çektiğimde, çok sayıda tadı kötü birayı temizlemiş ve Ryan'ı makul miktarda oyunda ikinci sıraya yerleştirmiştim.

Okunmamış mesajlarımı temizlerken ve iyi bir arkadaşımın kanepesinde iyi bir gece uykusu için yerleşirken kalbim hızlı atıyordu ama garip bir şekilde mutluydum, sinirlerim garip bir şekilde baş döndürücü bir mutluluk içinde yüzüyordu.

Ve rüyamda gördüğüm Maisie Moore'du.

Meraklı gülümsemesi. Kirli kahkahası. Parlak siyah saçlarının omuzlarında zıplaması. Okulda sürdüğü zambak gülü vücut spreyinin kokusu. Okuldan sonra.

Onun yatağında. Maisie Moore'u teknik renk detaylarıyla hayal ettim. Teknik renkli parlaklığıyla.

Rüyamda Maisie Moore'un bana gülümsediğini gördüm. Kollarımda. Rüyamda Maisie Moore'u gördüm.

Ama bu yeni bir şey değildi.

Üçüncü Bölüm

Maisie

Robbie'nin kasaba tacı dedikodu listesinde biraz daha aşağılara kayıyor olmalıydı. Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde gözleri parlayarak kasama geldi ve birkaç bira ve çakmağı mikrodalga lazanya ile birlikte kemerin üzerine bıraktı.

Haber ona fısıltı zincirinde oldukça geç ulaşmış olmalı.

Eşyalarını tarayıcıdan geçirirken "Duydun demek?" diye sordu. "Buluşmada Kent denen o serseri mi izleyeceksin? Oradaki diğer çaresiz etekler gibi gözlerini ona mı diyeceksin?"

İş gülümsemem yerini Robbie kaşlarımı çatmaya bıraktı.

"Bir gece için döndü," diye tersledim. "Ve ben umutsuz bir etek değilim, çok teşekkürler. On iki altmış beş, lütfen."

Aptal aşkımın açıkça aklıma hükmettiği zamanlarda hayatımın çoğunu verdiğim adama bakarken küçümsememi gizleyemiyordum. Çenesi hâlâ sivri ve gururluydu, gözleri karanlık ve derindi. Gençliğimizden beri giydiği deri ceketinin yakası yukarıdaydı, saçlarının bukleleri ceketini okşuyordu.

Gülümsemesi dünyanın dönüşünü durduracak kadar sıcaktı, neredeyse evrensel olarak bir çift külot giyen herkese. Bugünlerde onun gülümsemesini pek görmüyordum. Genelde kaşlarımızı çatardık, ikimiz de birbirimize küfrederdik, saçma sapan bir şey yüzünden kavga ederdik.

Banka kartını okuturken "Gerçekten orada olacaksın, değil mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Muhtemelen."

"Normalde olmak istemezdin," dedi alaycı bir ifadeyle. "Normalde seni bir buluşmaya bile sürükleyemezdim."

Sırada onun arkasında bekleyen kimse olmadığı için şükreliyordum.

"Kate ve Amy'ye geleceğime dair söz vermiştim zaten," dedim ona. "Benim buluşmada olmamın Ollie'nin geri dönmesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Ollie mi? Senin için hâlâ Ollie, değil mi? O Oliver Cunty-boy Kent, daha çok saddo lanet kedi çocuk," diye alay etti ve sırtışı tüylerimi diken diken edecek kadar sinir bozucuydu.

"Oliver hayatında gayet iyi gidiyor ve senin işine karışmıyor-Kent, daha çok," diye karşılık verdim. "Ryan Neil'i ziyarete gelmiş, öyle diyorlar. Muhtemelen okul yıllarımızdan ya da hüzünlü küçük buluşmamızdan kimseyi görmeyi umursamıyor, o yüzden boynunu içeri sar."

Robbie makbuzunu aldı ve daha yakına eğildi. "Her zamanki kalabalıkla birlikte orada olacağım. İyi vakit geçireceğiz, neler olup bittiğine göz kulak olacağız, merak etme." Gözleri her zamanki sahiplenici kabadayılığıyla yanıyordu. Daha iyisini bilemeyecek kadar aptal olduğum zamanlarda kalbimin güm güm atmasına neden olan şeyler. "Onun artık burada yeri yok. Eğer o inek çocuk kafasında birazcık mantık varsa, bunu bilmeli."

O uzaklaşırken kendi kendime
söyleniyordum. Pislik.

Robbie Sawyer pisliğin tekiydi. Çekici bir hıyardı, kalçalarınızı sıkmaya ve dilinizi salyaya boğmaya yetecek kadar horoz kibrine sahipti ama yine de tam bir hıyardı.

Başımı sallayarak dükkândan çıkışını izledim.

Bir zamanlar beni güldürmüştü. Aptalca bir kahkaha. Nefes alamayacak kadar kıkırdarken kolunu omuzlarıma dolamasını çok sevmiştim.

Bir zamanlar beni *aşık* bir kız gibi hissettirmişti. Bacaklarınızın arasındaki hassas noktaya hitap eden türden bir aşıkta, hala yeterince gençken ve onun havalı çalımli sıcaklığının her şeye değer olduğunu düşünecek kadar aptalken.

Bir zamanlar aptalın tekiydim. Neyse ki bu dünyada bazı aptalca kararlardan *bazı* iyilikler doğuyor. Diğerleri o kadar değil.

Sanırım normal duyularımdan önce mağazada bir şeyler olduğunu bana söyleyen karnımın takla atmasıydı. Bilinçaltınız bir şeyi gözlerinizden çok önce algıladığında hissettiğiniz türden bir ürperti ile ürperdim.

Neyse ki, nefesim boğazımda düğümlendiğinde kasayı kapatıp arka tarafa geçmeye ve düşük stok seviyelerinden başlamaya hazırdım. Uzun, siyah, özel dikim paltolu bir figür gazete vitrinine doğru ilerlerken gözlerim şaşkınlıkla kırıştı.

Ollie.

Tabii ki öyleydi.

İçgüdüsel olarak yer değiştirdim. Gözleri etrafı tarıyordu, buna hiç şüphe yoktu ama görüş alanından kaçtım, o dönüp kasaları incelerken kendimi çanta bölümüne sıkıştırdım ve görüş alanından çıktım.

Hızlı ve dikkatli bir şekilde hareket ettim, aramızdaki alışverişçiler için şükrederek pil ekranının yanından geçtim ve daha gizli bir konumdan ona bakmaya cesaret ettim. Geniş gözlerle ve çarpan bir kalple bakmaya cesaret ettim, tüm hislerimi ve mantığımı kaybetmişim. Kalbimi herkesten çok önce çalmış olan çocuğu gözlemekten başka her şeyi kaybetmişim. Her şeyi kaybetmişim ama artık bir erkek olduğunu görüyordum. On yıldır görmediğim bir adam. Önümüzdeki on yıl içinde de göreceğimi hayal bile etmediğim bir adam.

Yine de oradaydı.

Ve kesinlikle öyleydi. Hem de nasıl. Muhteşemdi.

Oliver Kent hatırladığım kadarıyla inanılmaz biriydi. Gözleri derin çikolata rengi kaşlarının altında hâlâ aynı keskin elaydı. Ağzı hâlâ güzeldi, yanaklarındaki gamzeler hâlâ cesur ve parlaktı. Saçları hâlâ kestane tonundaydı, düzenli bir şekilde sokmuş olsa da gece ve sabah aynı kaosu vaat ediyordu.

Oliver Kent aşık olduğum ve uğruna kalbimi kırdığım çocuktı. Hatırlayamayacağım kadar çok gecede güneş doğana kadar konuştuğum harika bir örnekti.

Ama o daha fazlasıydı.

Olgunluk ona iyi hizmet ediyordu. Gerçekten çok iyi. Büyük ihtimalle spor salonu antrenmanları da öyle. Ve pahalı kıyafetler, eminim.

Onu izlerken saniyeler yavaşlayarak saatlere dönüştü. Nefeslerim derindi. Umutsuzca. Çünkü kesinlikle öyle değil miydi? Kasaların arasında ileri geri bakıp bir şey arıyor olamazdı herhalde? Birini mi?

Ben mi?

Elbette gazete raflarının yanında gezinirken mağazayı inceliyor olamazdı, çünkü neden incelesin ki? Neden burada bir şey arasın ki?

Ve tabii ki değildi.

Birkaç saniye içinde gözleri tekrar önündeki ürünlere kaydı. *Weekly Financial*'ı aldı ve en yakındaki tezgâha doğru ilerledi; iş arkadaşım Emily ışıltılı gözlerle ona bakıyordu.

Teşekkür ederken ve kâğıdı kolunun altına katlarken sesinin tanıdık tonunu duyabilmeyi dilerdim.

Hâlâ *okyanus mavisini* vücut spreyi ve baharat kokup kokmadığını görebilecek kadar yakın olmak isterdim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yanına gidip göğsümü kabartarak ve yaka kartımı sevinçle göstererek coşkulu bir *merhaba* diyecek kadar cesur olmayı dilerdim.

Kalbim ağzımda dükkândan çıkışını izlemekten başka bir şey yapacak kadar cesur değildim.

O zamandan biliyordum elbette. Buluşma beni gergin bir enkazdan biraz daha fazlası olarak görecekti - ya kendimi rezil edecek ya da yüzümde sahte bir gülümsemeyle tüm gece boyunca ondan saklanacak kadar çalkalanmış, utanmış ve sersemlemiş.

Çılgılık atmama ve bir adım havaya zıplamama neden olan şey omuzlarımdaki ellerdi. Avuç içimi göğsüme bastırarak arkamdaki kahrkaha doğru döndüm ve Amy'nin yüzünde kocaman bir sırıtışla orada durduğunu gördüm.

"Hayalet görmüşse benziyorsun," diye güldü ve ben de başımı salladım.

"Eğer beni bir daha böyle korkutursan hayalet *olurum*." Nefesimi tutmaya zorladım ve ona gülümsedim, bu çılgınlık içinde yeniden bir düzene kavuştuğum için rahatlamıştım.

Kasaların arasından çıkışa doğru baktı. "Aval aval baktığın kişi o değildi.

Şans mı? Birkaç dakika önce arabamı park ettiğimde onu otoparka doğru giderken

gördüm." Aptalı oynamak aptallık olurdu, bu yüzden zorla başımı salladım. "Evet, gazete alıyordu."

"Bu hafta burada kraliyet ailesinden biri gibi davranması hoşuna gitmiyor mu? Ona Oliver diye hitap etmemize bile gerek yok, ilk isim olarak. *O* gayet iyi. Sadece *o*. Bu çok komik."

"Sanırım buralarda mega yüksek uçucu olmak böyle bir şey," diye güldüm.

Gözleri bir ömür boyu tanıdığım o parlak maviyle parıltıyordu. "Sence seni mi arıyordu? Sanırım buranın senin alanın olduğunu çok iyi öğrenmiş..."

Başımı salladım. "Hayır, beni aramak için burada olmasına imkân yok. Süper model bir eşle evli ve şehirde bir dünya milyoner işi var. Bugünlerde adımları hatırladığından bile şüpheliyim."

Başımı bana doğru sallarken sarı bukleleri dalgalanıyordu. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Robbie Sawyer pisliği ve sonrasında kendine olan güvenin hâlâ sarsılsa bile bunu biliyor olmalısın." Durakladığında gözlerim onunkilerdeydi. "Lanet olsun Maisie, Oliver Kent'in seninle ilgili hiçbir şeyi unutmuş olmasına imkân yok. Siz çılgın bir ikiliydiniz. Aramızda gerçekten tuhaf, küçük bir kabuğun içinde iki bezelye. Birbirine aşık iki bezelye. Bunu unutmuş olmasına imkan yok. Bunu unutmasına imkan yok. Sizi birlikte gören hiç *kimse* bunu unutmaz."

"Dur," dedim, yanaklarım yanıyordu. "Yeterince kolay unutulabilirdi. Biz sadece çocuktuk... Uzun zaman oldu..."

"*Robbie*'nin bunu unutmasına imkan yok. Duyduğuma göre bu sabah şehirde yeniden birleşme hakkında atıp tutuyormuş ve Oliver Kent'in Londra'ya geri dönebileceğini söylüyormuş."

Robbie'yi burada çok özlemediğini söylemedim, raftan birkaç pil alırken kenara çekildi.

"Cehennem gibi bir gece olacak," diye devam etti. "Aramızda bir milyoner olduğu için çok daha yoğun olacak. Kadehler anılar üzerine şingirdayana kadar sabırsızlanıyorum."

İç çekişim yüksek sesle çıktı. "Cehennem gibi bir gece olacağı kesin. Umarım her yönüyle iyi bir gece olur."

"Onunla kesinlikle konuşmalısın," dedi. "Gençlik aşkının gerektirdiği türden bir konuşma yapmalısınız. Hayatın kartlarında ne olduğunu kim bilebilir? Tuhaf şeylerin olduğu biliniyor, değil mi? Belki de geri dönmesinin bir nedeni vardır."

Bu ihtimal bile beni yüksek sesle güldürdü. "Onun gerçekten de hasret gidermek isteyeceğini sanmıyorum. Muhtemelen Ryan'ı görmek için arıyordur, başka bir şey için değil."

Pilleri sepetine bıraktı. "Belki. Belki de değildir. Cumartesi gecesi merhaba deyin ve kendiniz öğrenin."

Buna tek cevabım bir gülümseme oldu, kendimi toparlayıp düşük stoklara doğru ilerlemeden önce onun kolunu sıktım.

"Seni alacağım," diye seslendi arkamdan. "Cumartesi akşamı saat yedide. Topluluğa doğru yürüyeceğiz"

birlikte. Kate de."

"Pekâlâ," dedim. "O zaman görüşürüz."

Emily'nin kasasına doğru giderken gülümsemesi bunu yapacağımı açıkça gösteriyordu.

Cumartesi gecesi buluşmada olmamam mümkün değildi. Gerekirse beni de sürüklemeye hazır koca bir kuyruk kapımın önünde olacaktı.

Dördüncü Bölüm

Oliver

Perşembe akşamı eve geldiğinde ben hâlâ Ryan'ın sehпасındaki *Weekly Financial*'ı okuyordum. Oturma odasına girdiğinde oldukça bitkin görünüyordu, yanındaki kanepeye çökerken gözleri ağırlaşmıştı.

"Ofiste boktan bir gün müydü?" diye sordum, o da iç çekti.

"Söylemiştim, orası zor bir iş. Son birkaç aydır satışlarım idealden daha düşük. Sadece baskıyı hissediyorum."

Bir parçam tam o anda, organizasyonumun bir parçası olma teklifimi neden değerlendirmedini merak etti. Bunun için ona teşekkür ederdim. Güvenilir biriydi. Mantıklı kararlar verebilecek kadar zekiydi. Sadıktı.

Sadık kelimesi beni çok etkiledi. Yıllar boyunca sadakati her şeyin ötesine taşıyabilirdim.

"Londra'ya gelebilirdin," dedim ve omuz silkti.

"Büyük dumanda sana katıldım" mı demek istiyorsun? Evet, doğru. Sanki buraları terk etmem gerekiyormuş gibi. Hepimiz havalı şehir hayatı için biçilmiş kaftan değiliz."

Yanaklarının gerginliğini gördüm. Öne doğru eğilirken nasıl kamburlaştığını. Bunu tanıdım. Yanında taşıdığı acının ağırlığı. Kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı ve tüm bunların baskısıyla kendini oldukça parçalanmış hissetmesi.

Stacey ile evlilik yüzüğü aşamasına gelememişlerdi. Bir önceki yaz nişanlılık aşamasında ayrılmışlardı.

Keşke Naomi ve ben de evlilik yüzüğü aşamasına gelmemiş olsaydık. Aslında Naomi'yle hiçbir aşamaya geçmemiş olmayı dilerdim. Şu anda birbirimizden nefret ettiğimiz ve hâlâ birlikte iş yaptığımız düşünülürse, bu durum işleri oldukça kolaylaştırırdı.

"Bu hafta burada gerçekten ne yaptığını bana söyleyecek misin?" Gazeteyi katlarken Ryan sordu.

"Sadece biraz zaman geçirmek istedim," diye cevap verdim. "Yeni bir yer arıyordum ama çok meşguldüm. Genelde oteller arasında mekik dokuyordum. Daha tanıdık bir yerde sohbet etmek istedim."

"Evi Naomi tutuyor, değil mi?"

Ona telefonda ayrılığımız hakkında verdiğim kısa özeti hatırladım. "Başımızın üstünde yeri var, burası onun moda saçmalık dekoru. Umurumda bile değil."

"Yine de berbat, değil mi?" dedi. "Cidden, ayrıldığınızı duyduğuma üzüldüm. Yeterince mutlu görüldüğünüzü sanıyordum. Ben de kolumda onun gibi bir kızla yeterince mutlu olurdum."

"İşte size sosyal medyanın güzelliği," diye alay ettim. "Yıllardır suda ölü gibiydik. Hareketlerle boğuşuyoruz. Saçmalık. Hep saçmalık. Bir yatağı paylaştığımız son düzgün geceyi hatırlayamıyorum."

Karşı duvardaki yeğeninin resmine bakarken gözlerinin yandığını hissettim. Çocuğun sırtışı gerçek bir çocuksu coşkunun işaretiydi. Bir zamanlar çocuk istemiştim. Bir aile hayatı. Tüm normal yaşam kutularında bir tik.

"Bir şeyler çığnıyorsun," dedi. "Bunu anlayabiliyorum. Seni şu anda otellerden bıkmış olmaktan çok daha fazlası olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyorum."

Bu konuda haklıydı.

Bir aptal. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

"Büyük resimde gerçek bir fark yaratacak bir şey değil," dedim ona. "Sadece bu saçmalıklardan bıktım."

Omzuma bir tokat attı ve ayağa kalktı. "Hadi bir bira içelim, sen de beni bilgilendirirsin."

Onu mutfağa kadar takip ettim, her gün işten sonra hemen bir bira içip içmediğini merak ediyordum. Teklif ettiği birayı aldım ve biraz içtim, sonra da ona bir şey anlatmaktan kaçındım ve yeni maceralara atıldım.

"Bugün Maisie'yi mağazada görmedim. İçeri girdiğimde kasada değildi."

Ryan birasının yarısını bir dikişte bitirirken kaşları çatıldı. "Orada değil miydi? Tuhaf. Perşembe günleri çalıştığına eminim. Bütün kasaları kontrol ettin mi?"

Başımı salladım. "Eh, mantık çerçevesinde. Bir kâğıt aldım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Ondan bir iz yok."

Bu, gerçek hayatta ne kadar dramatik hissettirdiğinin büyük bir küçümsemesiydi, ama bunu bilmesine gerek yoktu. Ona söyleyeceğim son şey, yıllar önce o mağazaya girerken kalbimin genç bir aptalınki gibi çarptığıydı. Bunca zaman sonra onu görmeyi umarken boğazımın kuruduğunu. Gazetemi alıp oradan çıkarken hayal kırıklığına uğramıştım.

"Onu görmemiş olman gerçekten garip." Birasını bitirip bir tane daha almak için buzdolabına uzanırken Ryan'ın yüz ifadesi gerçekten şaşkındı. "Buraya saat gibi düzenli gelir. Belki bir gün izinlidir."

Maisie Moore konusunu biraz değiştirdim. "Bugünlerde Robbie Sawyer'la işi gerçekten bitti mi?"

"Olabildiği kadar," diye güldü ve ben de bir kaşımı kaldırdım. Ben boş boş bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Geçen on yıl boyunca Maisie Moore hakkında bir iki şey duymuş olmalısın, değil mi? Mutlaka birileri seni haberdar etmiştir?"

Başımı sallarken kendimi gerçek bir yabancı gibi hissediyordum. Utanç göğsümde alevlendi.

Londra'da geçirdiğim ilk birkaç yıl boyunca Maisie Moore'un *her şeyiyle arama* bilinçli olarak mesafe koydum. Aramıza koyduğum ilk kasıtlı mesafe vardı, sonra genel olarak buradaki hayatla bağlantımı kaybettim ve daha sonra bir iş kurmaya ve kendi kendine kaçmaya çok kapıldım.

Sonra Naomi'yle hayata çok kaptırdım kendimi. Zirveleri ve lanet olası inişleri. "Hayır," dedim Ryan'a. "Beni haberdar eden kimse olmadı."

Mutfak tezgahına oturmak için kendini yukarı çekerken gülümsemesi genişti. "Vay be. Gerçekten de olayların dışındaymışsın. Okul çıkışında Sawyer'la takıldıktan sonra uzunca bir süre onunla birlikte oldu. Yıllarca onun kolunda kaldı. Eski rekreasyon alanının aşağısında bir yere taşındılar."

"Ve sonra ayrıldılar mı? Temelli mi?" Ben zorladım.

Başını sallaması beni o sinir bozucu küçük rahatlama telaşlarından birine soktu. "Evet, ayrıldılar. Yine de ona karşı hıyarın tekiydi. Hafta sonları hep dışarıdaydı ve lanet olası hafta içi geceleri, o evde kendisiyle ilgilenirken, barda maç izleyip duruyordu."

Ve sonra bana çarptı. Karnımda garip bir yumruk. *Evde bakım*. Buraya geri adım atmadan önce olasılığını düşünmem gereken aptalca şeylerden biri.

"Çocukları mı vardı?"

"Bir çocuk. Bir oğlan. Freddie. Şimdi sekiz yaşında olmalı. Sevimli bir çocuk, son duyduğumda Much Arlock İlkokulu'nda gayet iyi gidiyordu."

İçimdeki gümbürtünün devam etmesinden nefret ediyordum. Şu anda bile sanki yıllar önce hamile kaldığı çocuk *benim* olmalıymış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Sawyer gibi bir moronun Maisie'yle benim olması gerektiğine yemin ettiğim hayat deneyimlerine sahip olması ne kadar sinir bozucuydu.

"Eminim Maisie'nin oğlu ilkokulda çok başarılıdır," dedim. "Ona çok iyi bakacaktır."

Ryan yüzünü buruşturdu, belli ki hâlâ cehaletimin etkisindeydi. "Sawyer'dan bir çocuğu olduğunu gerçekten bilmiyor muydun? Sanırım Londra gerçekten de koca bir dünya uzakta olmalı."

"Hayır," dedim ona. "Çocuğu olduğunu gerçekten bilmiyordum. Sanırım bu onun neden hâlâ burada olduğunu, bunca zaman sonra hâlâ Much Arlock'ta yaşamaya mahkûm olduğunu açıklıyor."

"Bu ve ailesinin hâlâ buralarda olması," diye detaylandırdı Ryan ve içime bir sızı daha girdi.

Maisie'nin annesi ve babası ergenliğim boyunca ailemin bir uzantısı olmuştu. Annesinin tavuk yahnisinin tadı hâlâ damağımda, babasının Cumartesi gecesi televizyondaki kahkahalarını duyabiliyorum.

Annem ve babam uzun zaman önce bu bölgeden ayrılmış, kız kardeşim ve onun yeni ailesiyle birlikte güney sahillere taşınmışlardı. Buraya ilk olarak ben doğmadan bir yıl önce taşınmışlardı, soyumuz yıllar boyunca ülkenin dört bir yanına yayılmıştı.

Maisie'nin ailesi, soy ağacının uzun çizgileri boyunca ülkenin bu bölgesine kadar izlenebilirdi, çağlar boyunca tarım işçileri olarak on iki yüzlere kadar uzanıyordu.

Biz bir geleceği tekrar tekrar planlarken Maisie'nin birlikte şehirde heyecan verici yeni bir hayata taşınmayı düşünmesi, onun atalarının geleneklerine aykırı bir durumdu.

Bunu gerçekten yapacağımızı umuyordum.

"Cumartesi gecesi onu göreceğinden eminim," diye güvence verdi Ryan. "Sen de orada olacağın için diğer kızların onun buluşmadan kaçmasına izin vermesine imkân yok. Dedikodu sürüde çok olgunlaşacaktır.

Artık katılmasına asla izin vermezler."

Gülümsedim ve bunun saçmalık olduğunu bilerek biramın kalanını yudumladım.

Maisie nazikti. Gerçekten nazık. Herkesin onun kolay lokma olduğuna inandığı türden mütevazı bir tatlılık. Ama öyle değildi. Özünün derinliklerinde değildi. Kolay lokma gibi bir şey değildi. Gerçekten değildi. Kemiklerine kadar indiğinde değildi.

Eğer Maisie Cumartesi gecesi anma toplantısında olmak istemiyorsa, bu evrende Much Arlock'un bir önceki okul yılının tamamının onu oraya sürükleyebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tıpkı benim de bu evrende onun beni isteme fikrini değiştirebilmemin mümkün olmadığı gibi. Aramızdaki tuzakların Robbie Sawyer'ı ona benden çok daha cazip hale getirdiğine karar verdiği zaman.

Benim maceracı, *sıradışı biri* olmaya başladığıma karar verdiğinde. Ve ukala. Oldukça ukala olduğuma karar vermişti.

O konuda haklıydı.

Kendimden çok emindim.

Ve *alışılmadıktı* da. Ama bunun için özür dilemedim.

"Sanırım bu hayvanat bahçesi maymunu beklemek ve Cumartesi gecesi orada olup olmadığını görmek zorunda kalacak," dedim ve bira şişesini kenara bıraktım.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Ryan ve bir tane daha almak için bana buzdolabını işaret etti. "Bu arada oyun oynamaya yeniden başlayalım, olur mu? Belki o zaman gerçekten neden buraya döndüğünün ayrıntılarını anlatmaya karar verirsin."

Sırıttım, buzdolabını açtım ve bir bira daha aldım.

Beşinci Bölüm

Maisie

Freddie ailemle birlikte her zamanki cumartesi gecesi televizyonunu izlerken yeterince mutluydu, başına bir iyi geceler öpücüğü kondurmak için kanepenin üzerinden eğildiğimde bana doğru bakmıyordu bile.

"Büyükannen ve büyükbaban için iyi ol, Freddie-canavar," dedim ona ve başını salladı.

"Evet, anne, iyi olacağım," dedi ve palyaço kıyafetli bir grup dansçı TV yetenek sahnesine çıkarken babamla birlikte alkışladı.

Oğlumun sekiz yaşına göre ne kadar büyüdüğüne hâlâ inanamıyordum. Bir de Robbie'ye ne kadar benzediğine. Yürek hoplatan yontulmuş çenesi ve koyu renk gözleri çocukken bile aynıydı. Saçları ensesinde aynı şekilde dalgalanıyor, aynı koyu tonda parlıyordu. Sadece aptal babası kadar kalp kırıcı olmamasını umuyordum.

Robbie hala kasabada ortalığı karıştırıyor, henüz akıllanmamış kadınları baştan çıkarıyor ve onlarla alay ediyordu. Yine de bu artık beni ilgilendirmiyordu.

Annem koltuğundan kalkmış, oturma odanın kapısına dayanmış, son bir kat Heather Sparkle ruj sürmemi ve aynada saçlarımı kabartmamı izliyordu.

"Eğer oradaysa Oliver'a bizim için selam söylemeyi unutma," dedi. "Bizim için de oldukça karakterli biriymi, hatırlayın."

Hatırlıyordum. Ollie'nin bir sürü gençlik yılı boyunca aile mobilyalarının düzenli bir parçası olarak nasıl uyum sağladığını çok iyi hatırlıyordum.

Ona sinirlerimi göstermek için titreyen elimi uzattım. "Evet, eğer altıma sıçmazsam daha oraya girmeden kaçırım."

Titreyen elimi sıkarken parmaklarının tutuşu hoşuma gitti. "Harika görünüyorsun," dedi ve küçük siyah elbisemin parıltısını işaret etti.

"Beni hatırlayacağı kadar harika görünmüyorum," diye karşı çıktım. "Özellikle de her akşam yanında uykuya dalmak zorunda olduğu büyüleyici karısı düşünüldüğünde."

"Dünyada bir sürü afet var Maisie. Şu anda kesinlikle bir tanesine bakıyorum."

Annemin gülümserken gözlerinin parıldamasına bayılırdım. Hak etsem de etmesem de beni heyecanlandıracak kadar gururluydu.

Koridordaki aynada kendime son bir kez baktım. Şekillendirici iç çamaşırı kazanandı. Topuklu ayakkabılar da baldırlarımın olağandışı bir tonda görünmesini sağlayacak kadar yüksekti. Evet,

yapardım. Yaptmak zorundaydım.

Kapı zili çaldığında yüksek bir ses duyuldu. Amy ve Kate kapının eşiğinde bekliyorlardı ve ben açtığımda ciyakladılar, zaten çakırkeyif olma yolunda oldukları belliydi. Bir yanıma keşke gelirken ben de birkaç kadeh beyaz içseydim diyordu ama akşam yemeğini hazırlamakla ve Freddie'nin TV rehberi listeleriyle ilgili heyecanlı yorumlarını dinlemekle meşguldüm.

İçeri girdiklerinde arkadaşlarıma sırtıtmaktan kendimi alamadım. Sonuna kadar giyinmişlerdi, ikisi de renk ve ihtişam gösterisiydi. Amy'nin saçları kıvrım kıvrım toplanmıştı, kontürlü makyajı son derece profesyonel görünüyordu. Kate'in dumanlı gözleri dramatik bir şekilde dışarı fırlamıştı ve inanılmaz derecede şımarık görünüyordu.

"Birleşme gecesi çağırıyor!" diye güldü ve Amy aynaya bir göz atıp gözlerinin hâlâ kusursuz olup olmadığını kontrol etmek için kendini kırıştırdı.

Tek umudum kendi makyajımın da buna uyacak kadar şımarık olmasıydı. Gözlerime gümüş rengi sürmüştüm. İnce bir eyeliner darbesiyle gümüş rengi farlar. Dudaklarım Heather Sparkle parlaticısıyla yeterince soluktu ve gözlerim ana odak noktasıydı.

Saçlarım dibinden kıvrılmış, çıplak omuzlarımı okşuyordu, sonra raftan küçük siyah kabanımı alıp üzerime geçirdim.

"Oooh!" Amy dedi ve ben çantamı kenardan alırken kolumu benimkinin arasından geçirdi. "Harika görünüyorsun! Tıpkı gümüş ışıltılı genç Maisie gibi!"

"Küçük siyah elbiseni seçtiğine sevindim," dedi Kate verandadan inip anneme bir öpücük kondururken.

Rekreasyon alanına giden patikadan aşağı inerken, "Bir süredir olmadığı kadar sıkı," diye cevap verdim. Göstermek için kalçalarımı oynattım ama gerçekten bakmıyorlardı. Topuklarımız kaldırım boyunca toplum merkezine doğru tıkırdarken gözleri gerçekten de ileriye sabitlenmişti.

İçerisinin nasıl olacağını biliyordum. Sahne, okul yıllarımızdan DJ Damian ile dolup taşacak, kalabalık coşarken bir sürü eski hit çalacaktı. Portatif bar kurulacak ve bir dizi yerel bira dağıtılacaktı ve Robbie'nin kalabalığı her zaman yaptıkları gibi mekanın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşacaktı.

Normalde bunu hiç düşünmezdim. Normalde birkaç şarap içip kızlarla gülmekten başka bir şey yapmazdım ama toplum merkezi görüldüğünde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Perdelerdeki boşluklardan disko ışıklarının parıltısını görebiliyordum. Ön tarafta sigara içen bir grup vardı ve çoktan bas seslerine gülmeye başlamışlardı.

Girişe doğru adım attığımızda ve yaşlı Mickey French bizi içeri almak için kapıyı açtığında ağzım kurumuştı.

Kate, Nicola Stephens'a sarılmak ve kendi sigarasını almak için yana doğru eğildi ama ben Amy'nin kolunu tutarak vestiyere ve ana diskoya doğru ilerledim. İnsanların gölgeleri barizdi. Birçoğu dans pistinin kenarlarında, ağızları kulaklarında, müzik eşliğinde oldukça mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Gecenin bu erken saatinde dans eden kimse yoktu. DJ Damian, yerel bir süperstar gibi sahneye çıkmış, kulaklıklarını kulağına dayamış, kendi kendine hoplayıp zıplayan tek figürdü. Gülümsememi engelleyemedim, kocaman

ve sinirlerime rağmen parlaktı. Sırıtişım sıkı sıkıya yapışmıştı ve mide çırpınışlarımın üzerinde sağlam bir şekilde duruyordu, Amy'nin bara doğru giderken sallanışının tadını çıkarıyordum.

Bunu artık pek sık yapmıyordum. Freddie hafta sonu için Robbie'lerdeyken birkaç prosecco için bile olsa bir Cumartesi gecesi dışarı çıkmayalı aylar olmuştu. İş yerinde fazla mesai yapmaktan ve iyi bir temizlik fırsatı yakalamaktan çok yorulmuştum. Bir de banyo köpükleri arasında kendimi kaybetmek ve Kindle'ıma gömülmek.

Bardan bir prosecco sipariş ettim ve şaşırtıcı derecede nemli parmaklarımla almak için uzandım. Sinirlerimin nabzına iyi geleceğini umarak hiç vakit kaybetmeden birkaç yudum aldım. Amy kendininkini yudumlarken ve gözlerini kalabalık yüzlere dikerken sinirlerim yeniden yükseldi.

"Onu henüz göremiyorum," diye yorum yaptı ve ben allığımı gizlemek için iyi bir fondöten sürdüğüme sevindim.

Parmaklarımdaki bardağa ve bas gitarın ritmine odaklanarak bakmaya cesaret edemedim. Bu gece onu gerçekten görebilme ihtimalimi düşünemedim. Bu gece onunla gerçekten konuşacaktım. Çünkü ne söyleyebilirdim ki?

Merhaba, Ollie. Annem selam söylüyor.

Merhaba, Ollie. Londra'nın sana iyi davrandığını duydum. Çok sevindim. Gerçekten sevindim. Bunu hak ediyorsun. Merhaba, Ollie. Çok kötü bir şekilde yanlış gittiğimiz için üzgünüm. Seni çok önemsedim. Seni çok sevdim. Her zaman sevdim. Hâlâ da seviyorum.

Bir parçam Ollie'nin orada olmayacağını umuyordu. Belki de bu yeniden birleşme saçmalığını umursamadan çoktan Londra'ya dönmüştü. Belki Ryan Neil de onunla birlikte kaçmış ve başka bir yerde, daha moda, havalı ve şehirli bir iş adamına uygun bir yerde takılmışlardır.

Amy iç çekerek bana doğru eğildiğinde içimdeki panik duygusunu gizlemeye yetmedi.

"Burada değiller gibi görünüyor," dedi. "Sanırım Oliver-mighty-fine-Kent'i artık göremeyeceğiz."

Gözlerim uzak duvardaki saate takıldı, saat sekize yaklaşıyordu. Okul arkadaşlarımızın büyük çoğunluğunun şimdiye kadar burada olması gerekecek kadar geç bir saatti. Ryan Neil'in çoktan burada, kalabalığın geri kalanıyla birlikte biraların üzerinde olması için yeterince geç bir saatti.

Gözlerim saatten aşağıya indiğinde Ryan'ın bize doğru ilerlerken sallanan omuzlarını gördüm. İnsanlar her adımda onu durduruyor, konuşmak için eğiliyorlardı. Hannah Clews ve grubunun sadece Ryan'la değil, onun arkasındaki figürle de havadan öpüşmek için eğilmelerine baktım.

Daha önce gördüğüm aynı özel dikim siyah paltolu figür, saçlarındaki kestane rengi parıltı disko ışıklarında görülebiliyordu.

İki figür bize doğru ilerlemeye devam ederken midemdeki kelebekler çılgınca bir dönüşe geçti. Kenara çekilmeye çalıştım ama Amy hazırды ve bekliyordu, kolumu kavradı ve beni sıkıca tuttu

Ryan bara doğru bir adım daha yaklaştı.

Adını seslendiğinde küfredebilirdim. Elini kaldırıp Ollie'yi de yanına alarak yanıma gelirken yerin beni yutmasını diledim.

Amy'nin Ryan'ın boynuna sanki uzun süredir tanıdığı biri değil de sıradan bir arkadaşymış gibi sarılmasından nefret ediyordum. Ollie'yle birbirimize bakakalmamızdan nefret ediyordum; bakışlarım Ollie'nin üzerinde gezinirken ben göz göze gelmeye bile zorlanıyordum.

İlk konuşan Ollie oldu, sesini müziğin üzerinden duyabileceğim kadar eğildi. Tüylerimi ürpertecek kadar tanıdıktı.

"Merhaba," dedi. Aynen böyle. Basit bir kelime.

"Merhaba," dedim ben de. Aynen böyle. Basit bir kelime.

Ve işte bu kadar. Gözlerim sonunda onunkilerle buluştuğunda ikimiz de sessizce orada duruyorduk.

Yakından daha keskindi. Kirli sakalının çizgileri bozulmamıştı. Gözleri her zamanki gibi deliciydi, zekâ fışkırıyordu.

O daha büyüktü. Çok daha büyüktü. Eskiden zayıftı. Gerçekten zayıftı. Ve hala zayıftı, ama daha kaslıydı. Çok daha kaslıydı.

Paltosu, altındaki gömleğin bembeyazlığını ortaya çıkaracak kadar ayrılmıştı ve ben onun ovalarını hissedebiliyordum. Bedenim aşinalıkla uğulduyordu.

Boğazım kâğıt gibi kurumuştı, kalbim deli bir kızınki gibi çarpıyordu, tıpkı eski günlerdeki gibi onun bedenini bedenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Tıpkı eski günlerdeki gibi gece boyunca hayatı, evreni ve her şeyi onunla birlikte düşünmek için.

Onun kirli fantezilerini kulağımda duymak için. Karnımda onun kabarıklığını hissetmek. Onun kirli kızı olmak istiyorum, tıpkı eski günlerdeki gibi.

Çünkü bunun üzerinde durmama izin vermemiştim. Yıllarca. Artık bir anneydim. Bir kasiyer kız. Kendini Robbie'nin standart seks dürtülerine bırakmış ve uzun zamandır cazibesine kapıldığı her şeyden vazgeçmiş biri; Oliver Kent'in pis keskinliği ve hayal gücünün vahşiliği.

Ve benim vahşiliğim.

Ollie biraz daha yaklaşarak, "Umarım iyisindir," dedi.

Başımı salladım. Her zamanki kasiyer gülümsememi takındım. "Evet, teşekkürler," dedim ona. "Umarım sen de iyisindir."

Başını salladı. Her zamanki gamzeleriyle, her zamanki gibi gülümsedi. "Evet, teşekkürler. Bu gece Ryan'la dışarıdaydım."

Ve lanet olsun, kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"İyi eğlenceler," dedim ve sözümde aptalca bir kesinlik vardı. Başını salladığında gözlerinin hafifçe açılmasına neden olan bir kesinlik.

"Umarım sen de seversin," dedi ve Ryan Amy'den ayrılıp onu bara doğru çağırırken gözleri benimkilerden ayrıldı.

Yanımdan geçerken eli kısa bir an için kolumdaydı. Okyanus esintisi ve baharat, yanımdan geçerken duyularımı etkilemek için hâlâ oradaydı, ama altında çok daha fazlası vardı. Misk, narenciye ve klas.

Ryan ve Ollie biralarını alıp kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolurken Amy'nin yüz ifadesi dehşete kapılmıştı.

"Bu kadar mıydı?!" diye iç geçirdi. "Onunla bir saniye bile görüşmeden on yıl geçirdin ve bir *merhaba, iyi eğlenceler mi* diyorsun?! Tanrım, Maisie. Sadece Tanrım."

Ama bunun üzerinde çok fazla düşünemezdim. Bir nefes aldım ve prosecco'mun geri kalanını yudumladım ve orada bir başkasıyla, parlak zırhlı kötü çocuk şövalye gibi, tüm günahlarına rağmen güzel oğlumun babası bekliyordu. Kendini yanıma sımsıkı bastırırken sırtışı mutlak bir sahiplenmeydi.

"Oliver Cuntly Kent'i gördün mü?" diye sordu.

Amy benden önce cevap verdi. "Evet, onu görmüş. Sanki seni ilgilendirirmiş gibi." "Oh, beni ilgilendirir," diye karşılık verdi. "Her zaman beni ilgilendirecek."

Yıllardır birbirlerine neredeyse hiç nazik davranmadıklarını çok iyi bildiğim bu ikiliden uzaklaştım. Boş prosecco bardağımı barın üstüne bıraktım ve diğerine başladım, en sevdiğim gençlik şarkılarından birinin ritmine kapılmak ve ayağımı ritme vurmaktan başka her şeyi unutmak için elimden geleni yapmaya çalıştım.

Robbie. Ollie. Buradaki herkes. Neden bunların bir önemi olsun ki?

Pazar akşam yemeği ertesi gün Pazar akşam yemeği olacaktı. Küçük sevgilim Freddie kızarmış tavuğunun tadını çıkarıyor ve babamın aptalca şakalarına annem ve benimle birlikte gülüyordu.

Pazartesi sabahı her zamanki pazartesi sabahı olacaktı; Freddie'yi okula bıraktıktan sonra her zamanki kasama gidip aynı eski ürünleri tarayıcıdan geçirecektim.

Bu gecenin bir önemi yok. İşlerin planında değil. Uzun vadede bir saniye bile.

Ollie süper model karısı ve milyoner işiyle Londra'ya dönmüş olacaktı. Robbie ise mahallede, *sonsuz dek* onun olabileceğini hayal eden başka bir zavallı inekle sorun çıkarıyor olacaktı.

Ben hala ben olurdum, sıradan bir Pazar gecesi banyoda Kindle'ımı okurdum ve hafta içi bir gece ödevini tamamladıktan sonra muhteşem oğlumla birlikte kıkırdardım.

İşte o zaman aklıma geldi. Buna

ihtiyacım yoktu.

Cumartesi gecesi televizyonu evde gayet güzel ilerliyor olurdu. Freddie'ye sarılıp üçüyle birlikte gülebilir, sıradan dünyamda sıradan bir gecenin tadını çıkarabilirdim.

İkinci prosecco'yu içme zahmetine bile girmedim, boş olanla birlikte barın üstüne koydum.

bardağını alıp Amy ve Robbie'nin yanına döndüm ama onlar birbirlerine söylenmeye devam ediyorlardı. Elimi kaldırıp veda ettim ama beni fark etmediler bile, saçmalıklarına devam ettiler, kimin umurunda olup olmadığımı tartıştılar. Ben de ayrıldım. Aynı şekilde oradan çıktım, şimdi birkaç kişinin ritimle döndüğü ana dans pistine doğru ilerledim. Hannah Clews'le sohbete dalmış olan Kate'in yanından geçerek vestiyere doğru ilerledim, o da beni fark etmedi. Ön tarafa, sigara içenlerin arasından geçip kaldırırma çıktım, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ama Kate ve Amy'ye *iyi geceler* mesajı göndermek için çantamdan telefonuma uzanırken garip bir şekilde rahatlamıştım.

Başparmaklarım ahizenin üzerinde sihrini konuştururken topuklarım patıkada tıklar tıklar ilerliyordu. Tam anneme bir ping gönderip çaydanlığı hazırlamasını isteyecektim ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Midem bulandı. Robbie'ye küfretmeye ve ona gerçekten eve gittiğimi söylemeye hazırdım ama arkamı döndüğümde beni karşılayan onun kaygan tarzdaki horoz parlaklığı değildi.

Midem düşmeye devam ediyordu, ama bu sefer yepyeni bir kelebek telaşıyla dönüyordu. Oliver Kent'in delici bakışları gözlerimi açıp bana bakarken içimdeki gıdıklanma inkâr edilemezdi.

Elleri havada, işaret ediyordu. Sesi, açık havanın sessizliğinde daha tanıdık bir okyanus gibiydi.

"Lütfen Maisie," dedi. "Burası yeri değil biliyorum ama buraya seninle konuşmak için geldim. Lütfen, konuşabilir miyiz?"

Altıncı Bölüm

Oliver

Hangimizin daha çok ~~sersemlediğinden~~ emin değildim. Orada durmuş birbirimize bakıyorduk, ikimiz de donup kalmıştık. Gariplik hissediliyordu ama bundan daha fazlası vardı. On yıllık kaotik bir bulanıklık, aramızda sadece gençliğin kalp kırıklığını bırakmıştı. Yine de güzel bir gerilim vardı. Güneş gökyüzünde o kadar alçalmıştı ki Maisie'nin yanaklarıyla birlikte dünya da pembe bir renk almıştı. Ağzı açıktı, dudakları tıpkı eski zamanlardaki gibi bir tür parıltıyla parlıyordu. Ve gözleri. Hâlâ o. Hala bildiğim Maisie'nin büyük bir kısmı orada yanıyordu.

Sarhoş edici.

Kocaman gözleri kesinlikle sarhoş ediciydi.

Kendimi toparlamak ve konuşmaya devam etmek zorundaydım ve kelimeler geldi. Aramızdaki havada çok yüksek sesle geliyorlardı.

"Gök konuşmamızın böyle geçmesini beklemiyordum, dandik bir okulun dışında, aptal eski sevgilin içeride atıp tutarken. Bardaki birkaç yapmacık konuşmanın ardından kaçıp gitmeni ve Ryan da dahil olmak üzere okulun geri kalanını dans pistinde sarhoş bir şekilde dans ederken bırakmanı beklemiyordum." Duraksadım ve ona gülümsedim. "*Ben de dahil.*"

Gevşek saç tellerini kulağının arkasına attı. Parmaklarımın arasındaki yumuşaklığını hatırladım. Saçlarını yanaklarından geri çekip ağızımı onunkine bastırdığımdaki gülümsemesini hatırladım.

Kahretsin, ona söyleyecek çok şeyim vardı. Söylemem gereken çok şey. Paylaşmam gereken. *Almam* gerekiyordu.

"Burada olmanı beklemiyordum," dedi. "Yani dedikoduları duydum, buluşmada burada olacağını ama beklemiyordum. Seni gerçekten görmeyi değil. Bu kadar uzun zaman sonra."

"Bu yüzden mi gidiyorsun?" Ben zorladım. "Gerçekten burada olduğum için mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece... hayır. Gitmemin nedeni bu değil. Evde bir oğlum var... Onunla güzel bir televizyon gecesini geçiriyorum..."

"Freddie, değil mi?" diye sordum ve o geniş gözler daha da genişledi. "Ryan beni bilgilendirdi. Harika bir çocuk olduğunu söyledi." O güzel yüzünde bir gülümseme belirirken midemde bir sancı hissettim. İçimde garip bir burkulma oldu. Bir ihtiyaç. Bir istek. Onun annelik gururunu daha fazla tanıma arzusu. Onunla birlikte o güzel yolda olma arzusu.

"O gerçekten inanılmaz," dedi. "Harika bir küçük adam, gerçekten öyle. Onunla çok gurur duyuyorum." Bundan hiç şüphem yoktu. Gözlerinde yanan sevgiyle değil.

"On yıl," diye yorumladım. "Kuşuşmamızdan bu yana tam on yıl geçti. Hem çok hızlı hem de çok yavaş geçti. Çok fazla

değişim."

Başını salladı. "Duyduğuma göre bu on yıl iş hayatında sana çok iyi gelmiş." Omuz

silktilim. "Hayat herhangi bir iş cephesinden çok daha fazlasıdır."

Başını öne eğdi. "Evli olduğunuzu duydum, sanırım romantizm cephesi size de oldukça nazik davranmış."

Bir adım öne çıktım, Naomi'yle olan destanım ile ilgili gerçeği söylemeye hazırdım. Genel olarak gerçeğimi. Bir adım öne çıktım ve Maisie'nin nefesinin kesildiğini fark ettim. Gerginlik.

Ona yakın olmayı ne kadar çok istiyordum. Ama zamanı değildi. Zamanı olamazdı.

İnsanların yaklaştığını benden önce fark etmiş olmalıydı. Gözleri benimkileri bırakıp arkadaki mekâna kaydılar ve Sawyer'ın hızla yaklaşan ukala sesinin tanıdık saçma sapan tonunu duydum.

"Kahretsin," diye tısladı Maisie ve ben daha tek kelime edemedi kenara çekilip aptala doğru ilerledik. "Ben eve gidiyorum zaten," dedi ona, ama o sarhoş bir çalım ile yürümeye devam etti.

Bir kolunu omuzlarına atıp onu kendi tarafına çekmesini beklemeliydim. Gözlerinin lisedeyken parlak bir şekilde yaktığı aynı kabadayılıkla yanmasını beklemeliydim.

"Yarın Londra'ya döneceğini duydum," dedi, ben de omuz silktilim. "Somut bir planım yok."

Dudağı kıvrıldı. "Evet, belki de yapmalıydın. Bence burayı çoktan aştin."

Ben de kendi sırtışıma engelleyemedim. "Buralarda birkaç gün daha eğlenebilirim. Kim bilir?"

"Yerinde olsam oğlumdan ve Maisie'den uzakta birkaç gün daha geçirmenin tadını çıkarırdım," dedi ve Maisie ondan uzaklaştı.

"Kes şunu Rob," diye tersledi. "Sadece merhaba diyorduk. Daha fazlası değil ve olsa bile seni ilgilendirmez."

Gözleri onunkilere çarparken yanıyordu ve kabadayılığının altında ona hâlâ ne kadar aşık olduğu acı verici bir şekilde belliydi. "Her zaman benim işim," dedi ve parmaklarını onun yanağında gezdirdi.

"Tanrım, şimdiden zil zurna sarhoş olmuşsun," dedi ve elini kenara itti.

Ryan'ın birkaç seyirciyle birlikte bizim bulunduğumuz yöne doğru yürüdüğünü fark ettiğimde içim cız etti. Sawyer onlara doğru döndü, Maisie de öyle, kaşlarını kaldırıp başını sallayarak bana baktı ve ortamın daha da kalabalıklaşacağını söyledi.

"Neler oluyor?" Ryan bize ulaştığında Robbie'nin koluna okul günlerimizde ona kesinlikle atmayacağı türden bir kardeş tokadı atarak sordu.

"Sosyetik arkadaşın Maisie'mle birlikte olmaya çalışıyordu," dedi ahmak ve sırıtışım genişledi.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ gerçek konuşma becerilerine saygı duymuyorsun," dedim ama dinlediği Maisie'ydi.

"Denemiyordu ve ben *senin* Maisie'n değilim," dedi ona ve sesi ondan zar zor hatırladığım küstah bir tıslamaydı.

"Denemediğine eminim," diye önerdi Ryan, görünüşe göre beni savunmak için. "Eminim bir merhabadır. Londra'da evli." Ona ters ters baktım, başımı salladım, o da omuz silkti ama devam etti. "Cidden Rob, bu bir buluşmada birkaç kadeh içmekten başka bir şey değil. Eminim Maisie eve dönüyordu."

"Maisie ne yapmak istiyorsa yapabilir," dedim ikisine de.

"Evet ve sen etrafında dolanmadan kışını kaldırıp eve dönmek istiyor," diye karşılık verdi Robbie. "Oğlumuz orada bekliyor."

"*Oğlumuz* ailemle birlikte gayet iyi bekliyor," dedi. "Kışını kaldırıp diskoya dönmek istiyorsun ve boş boş konuşmayı kes."

Sawyer ve ben birbirimize ters ters bakarken yaşanan hesaplaşma, okulun futbol sahasındaki düşmanlığın bir tekrarıydı. O, gösterinin sahibi olduğunu düşünen aynı şişirilmiş göğüslü ahmaktı. Ben de yüzümde bir sırıtışla ona bakan aynı ukala inektim. Sözsüz olarak daha fazlası için kışkırtıyordum. Onunla boy ölçüşecek kadar kendime güveniyordum.

"Diskoya geri dön," dedi Maisie. "Ben eve, Freddie'nin yanına gidiyorum. Ollie, Ryan'la yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmak için kalıyor. Burada görülecek çılgınca bir şey yok."

Sesindeki kararlılık benim umudumun biraz azalmasına neden oldu. Belki de burada gerçekten görülecek çılgınca bir şey yoktu ve asla da olmayacaktı. Sadece ortak hiçbir şeyleri kalmamış uzun süreli eski sevgililer.

"Sakin ol Rob, Ollie gerçekten benimle kalıyor," diye onayladı Ryan. "Liseliler gibi kanepé sörfü yapıyoruz. Büyütülecek bir şey değil."

"Maisie'yle gerçekten konuşuyorum," diye araya girdim. "İsteyip istemediğine karar verebilecek durumda."

"Lanet olası beğ dakika," diye hırladı Robbie ve parmağıyla Ryan'ı iğaret etti. "Beğ dakika içinde o serseriyle birlikte içeri dön yoksa ben de buraya geri dönerim."

Tartıçmama devam etmek için bir adım öne çıktım ama salak çoktan kasıla kasıla uzaklaçmıçtı.

"Bırak onu," diye tısladı Ryan kulağıma. "Onu ve saçmalıklarını unut. O aynı eski ahmak."

Ama ben istemiyordum. Artık sessizce oturup mesafemi koruyan bir çocuk değildim. Saçmalıklara karşı duran ve altımdaki engebeli zeminde ayağımı sağlam basan bir adamdım. Sawyer gibi bir aptala Maisie Moore ya da her kimle konuşmak istiyorsa onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını söyleyecek türden bir adamdım.

Parmaklarının kolumu nazikçe sıkması beni kaynayan ateşimden uyandırdı.

"Onun için üzgünüm," dedi ve gözleri utançla parlıyordu. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Hâlâ benim kadar büyük olduğunu düşünüyor."

Ryan anlaşılmış gibi başını salladı, sonra diğer seyircilerle birlikte uzaklaştı, beni ve Maisie'yi tekrar yerimizde, sessizlikte birbirimize bakar halde bıraktı.

Sadece büyüünün gitmiş olması çok yazık.

"Bir an önce eve, Freddie'nin yanına dönmeliyim," dedi. "Sen de içeri girip yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmalısın."

"Gerçekten konuşmak istiyordum," dedim ona. "Ve gerçekten burada olmasını istemedim."

"Bu iyi bir şey o zaman," dedi gülümseyerek. "Birkaç gün daha burada olursan arayı kapatabiliriz. Yarın yoğun bir günüm var, Pazar günü rosto yapacağım, ama Pazartesi günü saat birde bir saatlik öğle yemeğim var. Mağazadan. Eğer buralardaysan, yani..."

Başımı salladım. "Buralarda olacağım."

"Harika," dedi ama bana bakarken gülümsemesi o standart, sahte gibi görünen gülümsemelerden biriydi. Gözlerindeki sihir gizliydi. Bıkkın.

Ona, sohbet olsun ya da olmasın, bir beyefendi gibi evine kadar eşlik edeceğimi ve karanlık rekreasyon alanına tek başına gitmesine izin vermeyeceğimi söylemek üzereydim. O moron bu konuda ne derse desin, beni ne kadar dövmek isterse istesin, yapmak istediği her şeyi yapabileceğini söylemek üzereydim.

Ona bu konuşmanın uzun zamandır düşündüğüm bir şey olduğunu söylemek üzereydim. *Onun* da benim uzun zamandır düşündüğüm bir şey olduğunu. Belki de evlilik bana beklediği kadar nazik davranmamıştı.

Ama hayır.

İki arkadaşı Amy ve Kate sahnede beliren bir sonraki kişilerdi, topukları kaldırımı bir midilli tırısıymış gibi keserek hızla yanlarına geldiler ve onu kollarından yakaladılar.

Amy, "Robbie geri gelip daha fazla saçmalamadan ve bütün geceyi mahvetmeden önce seni eve bırakalım," dedi ve Maisie içini çekerek başını salladı.

"Elbette. Zaten Freddie için geri dönüyordum." Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için hafızama çarpacak kadar iyi tanıdığım kızın görüntüsü belirdi. "İyi geceler Ollie," dedi.

"İyi geceler Maisie," dedim ve gidişini izledim.

Yedinci Bölüm

Maisie

Pazar günlerim genellikle şimşek hızıyla geçer. Çalışma haftası geri gelmeden önce ailece geçirilen harika zamanların bulanıklığı.

Pazartesi günü Oliver Kent ile yapacağım sohbetin hazırlıkları sürerken, Pazar günüm çok daha yavaş geçti. Sinirlerim yıpranmış olsa da heyecanım derinden derine köpürüyordu. Duygularım kafamın etrafında dönüp duruyor, kendimi kaptırmamak için çaresizce çırpınıyordum. Nasıl kapılabilirlerdi ki? O, Londra'da koca bir hayatı ve orada bekleyen büyüleyici bir karısı olan uzak bir eski sevgiliydi. Bense... bendim. Sadece bendim.

Yine de bu, heyecanın kaynamasına engel olmamış gibi görünüyordu. Rosto yemeğimizi hazırlamama yardım ederken annemin de bunu gördüğüne eminim. Bana bilmiş bilmiş gülümsüyor ve önceki geceyle ilgili sivri sorular soruyordu, her ne kadar ona Robbie'nin her zamanki pislik halini ve kızların beni eve bırakmaya gelmelerini yeterince anlatmış olsam da.

Ollie'nin ne hakkında konuşmak isteyebileceği hakkında bir fikrin yok mu? Genel bir sohbet değildir herhalde? Burada ne yaptığına dair bir fikrin var mı? Ryan Neil'i ziyaret mi?

Tekrar tekrar cevap olarak omuz silktim. Emin değilim. Hiçbir

fikrim yoktu. Ama sadece bir gün daha ve ben sahip olacaktım.

Amy ve Kate öğle yemeğinden sonra grup mesaj sohbetinde beni pingliyorlardı, yeni göz kamaştırıcı milyoner iş adamıyla sohbetimden haberdar olmak için can atıyorlardı. Sanki okul günlerimizdeki dedikoduları tekrar yaşıyorduk ama ortada konuşulacak bir dedikodu yoktu. Gerçekten yoktu.

Akşam yemeğini bitirip bulaşıkları yıkarken ve annemin tatlı olarak elmalı turta hazırlamasına yardım ederken, Ollie'nin bir Pazar öğleden sonrasında Much Arlock'ta ne yapıyor olabileceğini merak ettim. Henüz reşit bile değilken gittiği yerel barlara gidip gitmediğini. Ryan'la gençken yaptıkları gibi bir video oyunu üzerinden teknoloji teorileri üzerine sohbet ediyor muydu? Londra'daki karısıyla telefonda konuşuyor, çok uzun süre uzak kalmayacağına söz veriyor ve ona sıkıca sarılmak, muhteşem dudaklarına öpücükler kondurmak ve onu üst kattaki yatak odasına taşımak için sabırsızlanıyor olsaydı.

Tüm dünyayı fethedeceğimizi düşündüğümüz zamanlarda birlikte kurduğumuz hayallere hiç benzemese de, burada mutlu bir hayatı olan mutlu bir anne olduğumu bilip bilmediğini merak ediyordum.

O zamanlar kurduğu hayallerin çoğunu gerçekten fethettiği ortaya çıktı.

Yıllar boyunca onu ne kadar düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim, özellikle de gecenin geç saatlerinde boş bir yatakta ya da Robbie sırtı bana dönük bir şekilde yuvarlanmışken, aşkımız çoktan

kurumuşken. Eskiden fısıldadığı fantezileri daha fazla duymak için ne kadar can attığımı bilip bilmediğini merak ediyordum. O zamanlar bile kendimi çok kirli ve açıkta hissetmeme neden olan fanteziler.

Acaba hâlâ o iğrenç fantezileri var mıydı? Acaba karısı da benim beklediğim gibi edepsiz bir kız mıydı, yoksa onu iyi, sağlıklı, geleneksel bir koca olarak evcilleştirmeyi başarmış mıydı?

Her nasılsa, bir Pazartesi öğle yemeğinde ben kasiyer üniformamı giyerken herhangi bir fanteziden bahsedeceğimizden şüpheliydim. Bir şekilde, bu fanteziler hakkında konuşacağımızdan şüpheliydim.

Ve böylece gün devam etti. Öğle yemeğinden sonra Freddie'yi rekreasyon alanına götürdüm ve tırmanma çerçevesine tırmanıp kendini kaydıraktan aşağı atarken kendi kendime gülümsedim. Oradan geçen diğer ebeveynlere gülümsedim, tanıdığım birkaçına el salladım, bazı çiftlerin birlikte harika zaman geçirdiğini görmek midemi bulandırdı.

Robbie hiçbir zaman ailesiyle birlikte harika vakit geçirmeyi seven biri olmamıştı. Büyük olasılıkla hâlâ akşamdan kalma bir haldeydi ve Cumartesi geceleri düzenli olarak yaptığı fetihlerden biri hâlâ yatağındaydı.

İnanılmaz oğlu ona hiç benzemiyordu.

"Hey, anne!" diye bağırdı ve kaydırığa tersten tırmandı.

Zirveye ulaştığında çabasını alkışladım ve onunla birlikte havayı yumrukladım ve her zaman olduğu gibi gurur beni her şeyin ötesine taşıdı.

Öğleden sonra güneşinin altında, Oliver Kent'le hasret giderme heyecanı ile çalkalanan bir karın ve her şeyim olan oğlum için gururla kabaran bir kalple otururken, hasret gidermemizin Ollie'nin bu dünyada ne kadar çok şey başardığını anlaması için yeterli olacağını umuyordum, her ne kadar onunla birlikte çizdiğim yoldan biraz farklı görünse de.

Şehir hayatına ya da ona yakın bir yere ulaşamamıştım. Beynimi milyonlarca soru ve teori ile meşgul eden bir kariyere sahip olamamıştım. Eve geldiği her gün ruhumu ateşleyen biriyle evlenmeyi başaramamıştım. Ama tüm yaratımların ötesinde inanılmaz bir yaratıma ulaşmıştım.

"Eve gittiğimizde canavar kitabını okuyabilir miyiz?" Freddie yanımdaki banka otururken sırıttı.

Saçlarını karıştırdım ve onu kendime çektim. "Elbette yapabilirsin. Canavar kitabını en az senin kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Babam geliyor mu? Belki o da okuyabilir?"

Elini tuttum ve benimle birlikte onu da ayağa kaldırdım. "Sanırım baban meşgul olabilir," dedim. "Ama onu görmek istersen, emin olmak için her zaman ona bir mesaj gönderebiliriz."

Freddie'nin başını sallarken gülümsemesinin güneş ışığı gibi parlaması içimi rahatlattı. Belli ki aptal babasını önümüzdeki yüz yıl boyunca evimizde görmek istemediğini bilmiyordu.

"Canavar kitabına bayılıyor," dedi Freddie bana. "Her zaman t-rex'in sesi olmak istiyor."

Canavar kitabındaki t-rex'in de kibirli bir ahmak olduğunu çok iyi bildiğim için kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

Robbie'nin canavar kitabı için çok meşgul olduğuna dair mesajı bana geri döndüğünde içimi rahatça çektim. Akşam için alkolden kızarmış zavallı beynine bakım yapmakla meşguldü.

T-rex'in sesine bürünmek ve oğlumun hikaye boyunca inanılmaz derecede parlak bir kahkaha atmasını sağlamak akşam saatlerinin mutlu bir şekilde geçmesiydi.

O gece oğlum yatağında derin uykudayken ve ben kendi yatağında derin uykuya dalmaya çalışırken pek de sakin olmayan bir tik tak sesiydi. Tik taklar çılgıncaydı. Muhtaç. Oliver Kent'in konuşmak istediği şeylerin fantezileri zihnimde dolaşırken hayal gücüm çılgına dönüyordu. Dönüp durdum. Koyunları saymaya çalıştım. Sosyal medya mesajlarım arasında gezinmeye çalıştım ve uyku beni yakalayana kadar dikkatimin dağılmasını umdum.

Ama öyle değildi.

Tabii ki değildi.

Sadece birkaç saat sonra Oliver Kent ile tekrar yüz yüze konuşuyor olacaktım.

O mükemmel kirli sakalına, o muhteşem gamzelerine ve dağınık olmayan saçlarına bakardım. Gözlerindeki ışıltıyı görüyor ve beni fantezilerini gerçekleştirmeye çağırdığında gözlerinin nasıl da pis bir şekilde parladığını hatırlıyor olurdum.

Onun tanıdık kokusundaki narenciye tonunu kokluyor

olurdum. Ona dokunmak isterdim. Onu *hissetmek*.

Onu istiyor olurdum. *Hem* de çok.

Bu yüzden parmaklarım sonunda bacaklarımın arasına indi ve dürtülerime boyun eğerken nefesim kesildi. Fısıldadığı ve istediği kirli şeyleri ve ona vereceğime söz verdiğim kirli şeyleri hatırladığımda kirli bir kızdım. Orgazm beni sarsarken nefesimi tuttuğumda, Oliver Kent'in yeni görüntüsü zihnimde eskisinin yerini aldığında ayak parmaklarım sıkıca kıvrıldığında kirli bir kızdım.

Kahretsin, onu nasıl da istiyordum. Lanet olsun, hâlâ beni delirtebilecek bir adamdı.

Nefes almak için yorganı arkaya attım, karanlıkta tavana baktım ve yarın öğle yemeğindeki sohbetin, kalp kırıklığımı ve gerçekten bitmiş olmamızdan duyduğum hayal kırıklığını yeniden canlandırmaya yetecek bir kasırga olacağını fark ettim. Gerçekten gitmişti. Gerçekten Londra'da, çok uzaklarda, çarpıcı dünyasında çarpıcı bir eşle yaşadığını.

Alarm çalmadan önce sadece birkaç saat uyuklamış olmalıym. Kendimi hazırlarken, iyi göründüğümünden emin olurken, Freddie'nin kahvaltısını hazırlarken ve onu okula bırakırken gülümsememi kolay ve parlak tutarken sinirden gergin bir karmaşa içindeydim. İçeri girip kasadaki yerimi alırken far ışığına tutulmuş bir tavşan gibi görünmediğimden emin olmak için mağazanın vitrinindeki yansımamı bir kez daha kontrol ettim.

Sabah ilerledikçe gözlerimi giriş kapısından ayıramıyordum, ta ki öğle yemeği molam gelene kadar. İstasyonumdan çıkıp girişe doğru koşarken kalbim bir tren gibi çarpıyordu. Bakışlarım otoparkta çılgınca dolaşıyor, duyularım başımı döndürüyordu.

Oliver Kent'in ölümcül muhteşemliğinin beni karşılamaya hazır olduğunu hayal ettim.

Ama otoparkta bana doğru yürüyen Oliver Kent'in ölümcül muhteşemliği değildi. Ryan Neil'di, gözleri gözlerime kilitlenmişti, yanıma yaklaşırken başını özür dilercesine sallıyordu.

"Bu sabah Londra'ya geri çağrıldı. İşle ilgili acil bir durum. Büyük özürlerini iletiyor."

Başımı salladım. Omuz silktim. "Boş ver, olur böyle şeyler..." Karnım hayal kırıklığıyla yere yapışmış olsa da söyledim.

Elini uzattı ve beyaz bir parıltı sunduğunda gözlerim açıldı. Bir kartvizit. Gevrek, kalın ve açıkça lüks.

Oliver Kent. Genel Müdür, Kent-Fielding Electest.

Cep telefonu numarası.

"Onu aramanızı istiyor," dedi Ryan.

Sekizinci Bölüm

Oliver

Much Arlock Pazartesi sabahım için istediğim son şeydi. Beni gün ışımadan Ryan'ın kanepesinde uyandıran bir dizi acil durum mesajı, uğruna ayağa fırlamak isteyeceğim türden bir saçmalıktan başka bir şey değildi. Ama yapmak zorundaydım.

Pazar gecesi gece yarısından sonra ortaya çıkan iş desteği talebi, başlıca kurumsal müşterilerimizden birinden geliyordu. Teknik direktörleri birincil irtibattan öte bir arkadaştı ve hafta sonu test ekibi sistemlerinde meydana gelen her türlü saçmalığı düzeltmek için kesinlikle sahada bana ihtiyaç duyacak biriydi.

Ryan'ı erkenden yatak odasının kapısını çalarak uyandırdım, içeri girmeden önce homurdanmaktan başka bir şeyle karşılaşmadım ve ondan güvence almaya çalıştım.

Maisie öğle yemeğinde bekliyor olacak. Lütfen onunla tanışmak için sizinkini kullanın. Lütfen özürlerimi iletin. Lütfen bunun benim tercihim olmadığını anladığından emin olun.

Lütfen ona kartımı ver ve beni aramasını söyle.

Ona kartvizitimi uzatmak ve yorgun gözlerini metne odaklamasını izlemek garipti.

"Elbette. Bir tanesine yetişebilirim," dedi ve yatağının başucundaki masaya fırlattı. "Umarım seni bir daha görmeden önce bir on yıl daha bırakmayı planlamıyorsundur. Çok eğlenceliydi."

Evet, öyleydi.

Umarım *beni kabul ettiği için* teşekkürüm, ayrılmadan önce minnettarlığımı yeterince ifade etmiştir. Bavulumu Audi'min arkasına bıraktım ve beni eve döndüğümde bekleyen şeyin heyecanın tam tersi olduğunu çok iyi bildiğim için çenemi sıkarak apartmanın park yerinden ayrıldım.

Naomi'nin mesajları yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu, Sean'ınkiler de onlarla birlikte. Bir ileri bir geri, her ikisi de mesaj akışını profesyonel bir mesafe yanılsamasıyla canlı tutuyorlardı, her ne kadar aynı Londra mutfağından ping attıklarını çok iyi bilsem de. Şüphesiz yarı giyinik. Hiç şüphesiz hala beni sömürmeye ve parlak geleceklerini hedeflerken beni cahil bırakmaya niyetliydiler.

İkisini de sikeyim.

Reading'deki servislerde durdum, ancak sadece yol için bir paket kahve alacak kadar uzun süre. Müşterimin gideceği yerdeki çeşitli departman yöneticilerini aradım ve hepsine yolda olduğuma dair güvence verdim. Ve sonunda, Naomi ve Sean'ın pingleri neredeyse sıfıra indiğinde ve ortaya çıkmadan önce konuşmam gereken herkesle konuştuğumda, radyoyu açtım ve düşüncelerimi serbest bıraktım.

Pazar günü boyunca, hatta Ryan'la daha fazla oyun oynayıp kendi ilişki geçmişi hakkında onu ikna etmeye çalışırken bile benzer düşünceler içindeydim. Son on yılda Ryan'a daha iyi bir arkadaş olmadığım için duyduğum pişmanlığın altında kaynıyor olsa da, Maisie için sinir, istek ve beklenti içindeydim.

Geçtiğimiz on yıl boyunca Ryan'a kesinlikle daha iyi bir arkadaş olmalıydım. O benim zamanıma ve çabama değerdi ve her zaman da öyle olmuştu. Yepyeni bir dünya kurmak üzere yola çıkmış ve ona da benimle birlikte bir yer teklif etmiş olsaydım bile, arkadaşlığımızı aktif tutmaya yetecek kadar temas kurmamış olmamın hiçbir mazereti olamazdı.

Much Arlock bana hala *bir zamanlar* unutmayı tercih ettiğim o garip sızıyı verse bile, kesinlikle bu hatayı tekrar yapmayacaktım. Oradaki geçmişimi yıllar önce tamamen terk etmiş, hırsımın ve büyük şehrin altına gömmüştüm.

Görünüşe göre bu oldukça standart bir durumdu. Son yıllarda yaşam koçumdan oradaki geçmişimi terk etmekle ilgili çok şey duymuştum. Yine de görmezden gelmeye karar vermiştim.

İnsanlar rahatsızlık ve acıdan uzaklaşır, demişti bana. *Bu, eski hayatınızın önemli yapı taşlarına yeniden odaklanırsanız, onlardaki neşeyi yeniden keşfetmeyeceğiniz anlamına gelmez.*

Elbette Maisie Moore bunca zaman sonra tekrar önemli bir yapı taşına dönüşemezdi.

Elbette Maisie Moore, her ne kadar bu ihtimalle çılgına dönmüş olsam da, bunca zaman sonra peşinden gitmeyi göze alabileceğim biri olamazdı.

Kahretsin, bu ihtimalle nasıl da çıldırıyordum.

Sonunda Londra yaklaşıyordu. Yolcularla birlikte trafik yavaşlarken önümdeki yola baktım. Düşüncelerim akmaya devam ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Maisie'yle tam olarak ne hakkında konuşmayı planladığım konusunda net bir fikrim yoktu ama buna ihtiyacım vardı. O kadar ihtiyacım vardı ki, bir saatlik öğle yemeğinden önce kasasına doğru yürümeye ve pencereyi en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Ne yazık ki o pencere artık kapalıydı.

Hiç vakit kaybetmeden şehrin sıkışık bölgesinden geçip müşterimin ofisine geldim. Kravatımı düzeltmeden önce dikiz aynasında saçımı düzelttim ve oradan çıkıp resepsiyondan içeri girdim.

Sırtan resepsiyonistleri beni her zamanki gibi ana fuayeden geçirip dört kat yukarıya, yöneticilerin toplantı odasına götürürken tüylerim diken diken olmuştu bile.

Elbette, oradaydılar. Takım elbiseli Naomi ve Sean çifti toplantı odasındaki masaya oturmuştu bile.

"Sonunda telefonunu açmayı başardığına sevindim," diye tısladı Naomi, resepsiyon görevlisi bizi yalnız bıraktığında. Açık dosyasına göz gezdirdi, ben ondan iki alttaki koltuğa otururken bana bakmak istemedi, onu yeniden bir yabancıymış gibi içine çekti. Keskin kaşları,

mükemmel kemerlerle şekillendirilmiş. Koyu kırmızı ruju mükemmel bir dudakta. Parlak saçları, koyu kahverengi üzerine sarı röfleleriyle çok kaygan ve pürüzsüz.

Onun rahat gülümsemesini zar zor hatırlayabiliyor, o sabah boy aynasının etrafında envai çeşit saç aletiyle nasıl dans ettiğini hayal bile edemiyordum. Hâlâ birbirimizi görmeye katlanabilen bir çiftken onu sabah sarılmak için çektiğimde attığı kahkahayı zar zor hatırlayabiliyordum.

"Umarım ofisteki destek ekibini alarma geçirmişsinizdir," dedim ikisine de, ses tonumu sabit tutmak için elimden geleni yaparak.

Sean karşımdaki koltuktan, "Bu sabah Dan'le konuştum bile," diye öneride bulundu. "Zaten takımı hazır hale getirmeye odaklanmıştı."

Gözleriyle karşılaştığımda bakışlarım bir fırın gibi yanıyor olmalıydı. Cevap olarak başımı salladım ve buluşmamız için önceden yerleştirilmiş olan buzlu su sürahisine uzandım. Bir bardak doldurdum ve bir yudum aldım, sonra alaycılığımı tutma yeteneğimi kaybettim.

"Denizaşırı ülkelere gitmediğim iyi oldu, değil mi?" Onlu yaşlarımın sonlarında yüzüme sabitlediğim inkar edilemez ukala sırtışımanın geri döndüğünü hissederek ikisine de söyledim. "Bunun, devralma hırslarınızı yeniden gözden geçirmeniz ve yeni otlaklara siktir olup gitmeniz için çok iyi bir fırsat olacağını öneririm."

"Lütfen başlama," diye tersledi Naomi ama kendimi durduramadım.

"Ciddiyim," diye devam ettim. "Birkaç basit günlüğüne gidiyorum ve Pazartesi sabahı ana müşterilerimiz yükseltme işlemlerinde beni ilk iş olarak geri çağırmanızı gerektirecek kadar zorlanıyor mu? Mükemmel bir performans. Bu işle ilgili hiçbir boku yönetme yeteneğiniz olmadığını gösteriyor."

Sean nefesinin altından küfretti. "Böyle bir şey beklenemezdi Ollie ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Gemide gayet iyiydik, kığımızı yırtarak çalışıyorduk."

"Ve başarısız oluyordunuz," diye tersledim. "İkiniz de başarısız oluyordunuz."

Ana müşteri bağlantımız toplantı odasına girdiğinde tartışmayı bir anda sonlandırdım. Üçümüz de ayağa kalktık ve yüzlerimizde son derece profesyonel gülümsemelerle el sıkıştık ve destek sorunlarını çözmek için hemen işe koyulduk.

Sistemlerin kritik işlevsellikle çalışmasını sağlayacak kadar ilerleme kaydetmeyi başardık, ancak bu konuda hiç şüphe yoktu - yükseltmenin başarılı olmasını sağlamak için beş şubenin tamamında sistem kurulumlarını tam olarak incelememiz gerekecekti ve en iyi uygulamaları tüm yönetim kurulunda uyguladığımızdan emin olmak için hazır bulunmam gerekecekti.

Much Arlock en az birkaç hafta uzakta olurdu. Maisie Moore ile tekrar aynı yakınlıkta olmak en az birkaç hafta uzakta olacaktır.

Özrümü kabul edip telefonu açmasını umuyordum.

"Bundan sonrasını biz hallederiz," diye bağırdı Naomi, ofislerin dışına çıkıp duyamayacağımız bir yere geldiğimizde. "Geldiğiniz için teşekkürler ama gerisini biz hallederiz."

Sırtışım yine kendini beğenmiş bir hal almıştı. "Ben burada olmasam bir boku halledemezdin."

Audi'me geri binmeden önce onlara bir kez daha bakmadım. Hiç vakit kaybetmeden son kişilerim arasında gezindim ve temel şehir otelime geri döndüm.

Arabayı kapıcıya teslim ettim ve lobinin ihtişamını, ortamdaki barları ya da oda servisi menüsünü umursamadan lüks, yavan, sıradan lüks odaya doğru yürüdüm. Tek umursadığım cep telefonumun tanınmayan bir numarayla çalması ve Maisie Moore'un tatlı, tanıdık *merhabasının* diğer uçta bekliyor olması ihtimaliydi.

Akşamın erken saatleri yavaş yavaş geçiyor, parmaklarım iş e-postalarımı otomatik pilotta yanıt veriyordu. Oda servisinden aldığım lazanyayı pek de ilgimi çekmeden mideye indirdim ve tabağı şifonyerin üzerine bıraktım. İş yönetimimi bitirip yatakta rahatıma bakarken televizyon arka planda kendi kendine çınılıyordu.

Ve sonunda, ahizem biyledi ve öttü.

Bilinmeyen bir cep telefonu numarası yanıp söndü, gelen arama.

"Oliver Kent," diye teklif ettim kabul ederken ve boğazının temizliğini duydum, çok tanıdıktı. Gergin.

Gergindi. Garip bir

şekilde, ben de

öyleydim.

"Merhaba," diye teklif ettim, çok daha rahat bir şekilde.

"Merhaba," dedi ve gülümsediğini duyabiliyordum. Seğiriyordu. "Ben Maisie. Numaranı Ryan'dan aldım... aramamı istediğini söyledi..."

"Evet," diye karşılık verdim ve onun da benim gülümsediğimi duyup duymadığını merak ettim. "Öğle yemeğinde gelemediğim için özür dilerim. Özrümü iletmek istedim."

"Sorun değil," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Böyle şeyler olur. Gelememiş olman sorun değil..."

Sesi kesildi. Gergin nefesler kesildi. Ve bu hoşuma gitti. Bayıldım. Maisie Moore'un yeniden bu kadar kararsız hissetmesine bayıldım.

"Hâlâ konuşmak istiyor musun?" diye sordu. "İstersen şimdi konuşabiliriz. Freddie uyuyor ve eğer istersen konuşabilirim... ama istemezsen..."

Sessizce bekledim. Tatlı sesinin tanıdık hafifliğinin, sinirlerinin alt tonunun tadını çıkardım.

İçimi çektim. "Bu şekilde konuşmak istemiyorum," dedim ve nefesinin yeniden kesildiğini duydum. "Bu gece olmaz."

"Elbette," diye kekelemeyi başardı. "Anlıyorum, bunca zamandan sonra telefon konuşmaları pek iyi olmuyor... doğru düzgün konuşamıyoruz... ve sen de muhtemelen meşgulsün..."

Ama kastettiğim bu değildi, hem de hiç değildi. "Bu
düşünceni unutma," dedim ona ve telefonu kapattım.

Dokuzuncu Bölüm

Maisie

Lafını unutma.

Telefonumun sesi donuk, düz bir bip sesiyle geldi. Ahizeye sessizce baktım ve kapattığı aramayı temizledim, onunla konuşmaya alışmaya çalışırken kalbim sinirden çarpıyordu. Bunca zaman sonra onunla *gerçekten* telefonda konuşmak.

Telefon açık avucumun içinde yeni vızıldadığında ve *Oliver* yanıp sönen bir isim olarak görüldüğünde nefesim yeniden kesildi. Ekrandaki renkler farklıydı. Simgeler farklıydı.

Bir görüntülü arama simgesi beklemeye alışık olmadığım bir şeydi, özellikle de saçlarımın yüzümden geriye doğru çekildiği ve cildimin makyajdan iyice arındığı bir akşamın bu geç saatinde.

Kahretsin. Hiçbir uyarı olmadan bu çağrıyı nasıl kabul edebilirdim? Nasıl düzgün görünmeye çalışabilirdim ki? Denemek zorundaydım.

Saçlarımı topuzundan çıkarıp koridordaki aynada kabarttıktan sonra oturma odasının köşesindeki koltuğa, masa lambasının ışığına doğru koştum ve en iyisini umdum. Derin bir nefes alıp ekranı uygun bir açıda tuttuğumdan emin olduktan sonra kalbim boğazımda kabul düğmesine bastım. Ve işte oradaydı. Göz kamaştırıcı güzellikteki Oliver Kent gözlerini benimkilere dikmiş gülümsüyordu. Takım elbisesi şıktı ama kravatı gevşekti ve saçının ön kısmı karakteristik bir şekilde dağınıktı. Ve sırtışı.

Gülümsemesi her şeydi.

"Maisie. Selam."

Gözleri kendi lambasının ışığında canlıydı, sırtı süet bir yatak başlığına yaslanmıştı ve duvarda sessiz bir televizyon görünüyordu. Gölgesi mükemmeldi, kirli sakalı gür kestane rengindeydi, çenesi sıkı ve güçlüydü.

Tanıdığım çocuk kesinlikle yepyeni bir erkek dünyasına sahipti.

"Telefonda zaman aşımına uğramak üzere olduğunu düşündüm," dedi gülümseyerek ve gözlerimi gamzelerinden ayıramadım.

Konuşmaya cesaret edemedi önce boğazımı temizledim. "Video beklemiyordum..." İtiraf ettim.

"Beni hazırlıksız yakaladın."

"Senin hiçbir şeye hazırlıksız olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi. "Her zaman çok düzenliydin."

"Evet, ama beni küçük bir oğlum olduğundan beri tanımıyorsun." Gülüşüm hafif geldi. "Her şey biraz

kaotik."

Kaşları gerilirken ve gülümsemesi daralırken bakışlarımı durduramadım.

"Çok uzun zaman oldu," dedi. "Çok uzun zaman oldu."

Çok uzun demek hafif kalır. Sözleri beni vurdu. Derinden. Sertçe. Onun için gerçekten çok uzun olduğuna dair çok fazla umut vardı. Bir an için bile olsa, gerçekten bir şey olma şansımız olabilirdi.

"Çok çabuk geçti," dedim. "Hem öyle hem değil. Aynı anda hem hızlı hem de yavaş geçti."

"Toplanıp şehre gittiğimden beri hem bir ömür hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyor," diyerek bana katıldı.

"Hereford Hastanesi'nde Freddie'yi doğuracağım diye panik içinde nefes nefese kaldığımdan beri göz açıp kapayıncaya kadar geçti," dedim ona.

Başını yavaşça salladı. "Ne kadar farklı yollardan geçtik."

"Kesinlikle öyle. İnsanlar senin bu büyük dumanın içinde başarılarla dolu dünyanda ne yaptığın hakkında çok fazla spekülasyon yapıyorlar." Gülümsememin yeterince parlak olduğunu umuyordum. Yeterince cesur. Gerçekten yeterince gururluydum. Çünkü gurur duyuyordum. Hayranlık duyduğum ve büyük bir inanç beslediğim bu genç çocukla gurur duyuyordum. Çok şey başaracağına dair inancım vardı.

Buna karşılık gülümsemesi o kadar da parlak değildi. Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti ve ona göstermeyi başardığım hafif sırıtışı içine çekerken sertçe yanıyordu.

"Büyük dumanın içinde bir başarı dünyası. Elbette. Evrenin çoğunun anlama şansının olmadığı teknik bir şirket üretmek için kışınızı yırtarak çalışmak ve ne olursa olsun ona bağlı kalmak başarı dünyasına denk geliyorsa, o zaman kesinlikle oradayım."

Ona, "Böylesine çılgınca karmaşık teknoloji işleriyle büyük başarılarla imza atacak kadar büyük bir beyne sahip olmak kesinlikle iyi bir başarı dünyasıdır," dedim. "Ve bu sensin. Her zaman sendin."

Yanıdaki bir şeyi karıştırırken gözleri benimkilerden ayrıldı. Televizyonun ışığı arkasındaki duvardan kayboldu.

"Dışarda pek çok başarı dünyası var. Bana oğlunuzdan bahsedin" dedi. "Anne olmak söyledikleri gibi bir şey mi?"

Başımı anında salladım. "Anne olmak hayal ettiğim her şeye sahip olmak demek. Ve daha fazlası." Durakladım. Gülümsemem, denesem bile tutamayacağım bir şekilde çiçek açtı. "Zor. Meşgul. İnsanı korkutuyor, yalnızlaştırıyor ve yıpratıyor ama Tanrım, inanılmaz bir şey. *Her şeyim*. Freddie'ye sahip olmak benim her şeyim oldu. Milyon yıl geçse de asla hayal edemeyeceğim şekilde o benim dünyam."

Ollie'nin başını sallaması o kadar sabitti ki, dinlerken gözleri benimkileri yakıyordu.

Bir nefes verdim. "Robbie de onu çok seviyor. Düşündüğünüzden daha iyi bir baba. Sadece

dünyadaki herkesin tahmin edebileceği kadar berbat bir erkek arkadaş olması utanç verici."

Gözlerim onunkileri ekranda öyle bir yaktı ki, kazıyor, istiyordum. İpuçlarına ihtiyacım vardı.

Hayatını birlikte geçirmeyi seçtiği kadından bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum. Parmağına alyans takacak kadar sevdiği kadından.

Yıllar boyunca gördüğüm sınırlı sosyal medya paylaşımlarında gülümsemesinin görüldüğü kadar mükemmel olup olmadığını merak ettim.

Ollie, "En azından sana harika bir oğul verdi," diye karşılık verdi.

Karnım döndü ve guruldadı. Çaresizdim. İçimden çok şey söylemek için fokurduyordu.

Keşke Freddie senin çocuğun olsaydı. Her yönüyle harika bir çocuk olurdu, ama seninkine benzer büyük hayalleri olan bir kızken tüm geleceğimi birlikte planladığım bir babayla.

"Peki ya sen?" Sormak zorunda olduğum için sordum. "Sen evlisin, değil mi? Onun inanılmaz biri olduğunu duydum."

Sırtışını çok iyi tanıyordum. "Bunu duydun, değil mi? Maaş bilgilerimle birlikte bir yerlerden duydun, değil mi?"

Omuz silktim. "Muhtemelen. Nasıl olduğunu bilirsin. Onu çok eskiden birinin zaman çizelgesinde görmüştüm."

Sırtışı devam etti. Kravatını yakasından çekip çıkardı. "Biz ayrıyız. Naomi ve ben... birbirimizden uzağız. Hayatım eskisi gibi değil..."

Bununla birlikte el cihazındaki bir düğmeye basmış olmalıydı ve görüntü değişti. Gölgeler saçan televizyon şimdi kapalıydı ama bir şifonyerin üzerinde büyük bir düz ekran vardı. Rafın üzerinde açık duran bir bavul vardı. Bana bir otel odası olduğu belli olan odanın panoramasını gösterirken gardırobun kapağında birkaç gömlek asılıydı. Duvardaki resimler standarttı, her yer pelüştü ama ruhsuzdu.

"Sanırım bu sadece bir iş toplantısından dolayı geceyi burada geçirmiyorsun?" Ben ittim.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti. "Kendime yeni bir ev bulmam gerekiyordu ama bir süredir işler çok yoğun. Uzun bir süredir. Gerçekten bakmadım."

Kalbim karıncalanıyor olsa da başımı sallamamın ve yüz ifademini özür dileyen bir ifade olmasını umuyordum. "Ayrıldığımızı duyduğuma üzüldüm. Ne kadar zor olabileceğini bilirim."

"Bu örnek için bahse girmeyin," dedi. "Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Hâlâ odayı görebiliyordum ama onu göremiyordum. Acaba ona kendi çevremi göstersem ve liseye giderken sık sık geçtiğimiz rekreasyon alanının yanındaki küçük terasta oturduğumu itiraf etsem mi diye düşündüm.

"Peki ya sen?" diye itti ve yüzü ekranda yeniden belirdi. "Sawyer'ı kaybetmene ben de üzölmeliyim sanırım, her ne kadar onun bir buçuk pislik olduğunu düşünsem de."

Başımı sallamam kolay oldu. "Üzölme," diye taklit ettim. "Uzun zamandır bekliyordum." Her zamanki gibi açık sözlüydü. Kendinden emin. Kendinden

emin.

"Peki ya Şimdi? Bugünlerde dünyanızı kim eğlendiriyor? Başka biri ne teslim ediyor

pislik başarısız mı oldu?"

Kalbim güm güm atıyor, boğazım onun ayrıntıları bilerek araştırdığına dair küçük bir umut kırıntısıyla kuruyordu.

"Hiç kimse," diye itiraf ettim. "Aynı eski arkadaşlar, aynı eski aile. Başka kimse yok."

Soru boğazımda düğümlendi. Çok açık bir soruydu.

Peki ya siz? Bugünlerde büyük dumanda dünyanızı eğlendiren başka biri var mı?

"Hafta sonu seni görmek harikaydı," diye geçiştirdim. "Bunu beklemiyordum... seni tekrar burada görmeyi..."

Kendinden emin ses tonu değişmedi. "Gerçekten mi? Bunu bilmek güzel. Bunca zaman sonra beni gerçekten tekrar görmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Sonumuz pek de mutlu bitmedi..."

Kendimi sandalyeye geri ittim ve başımı arkaya yatırdım, o kötü ayrılığa geri dönmek istemiyordum, henüz değil.

"Çocuktuk," dedim. "Birbirleri için çok şey ifade eden çocuklardık, ama o yaşta her şeyi doğru yapmak her zaman zor olacaktır, sence de öyle değil mi?"

"Peki ya yetişkinler olarak?" diye zorladı. "Sence biz yetişkinler bir noktada o çocukça sorulara cevap verebilir miyiz?"

Düşüncelerimi zar zor bir araya getirebildim. Gözlerim ekranda onunkilerle yeniden buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Bazı sorulara cevap vermeyi denemek isterim," dedim ve sesim çok savunmasız çıktı. Çok çiğ. Çok açık.

Bu kadar çaresiz mi?

"Ben de," dedi. "Geçen hafta arabaya doluşup ülkenin diğer ucuna doğru yola çıktığımdan beri başka bir şey düşünemez oldum."

"Ryan'ı görmeye geldin, değil mi?" diye sordum. "Hoşuna gitti mi? Yakın zamanda dönmeyi düşünüyor musun?" Başını sallarken gülümsemesi o kadar da kendinden emin değildi. "Evet, Ryan'ı görmeye

geldim. Ya da kendime öyle söyledim.

Şu anda o kadar emin değilim." Sanal eter üzerinden bile olsa, yakın konuşurken ela gözlerinin ne kadar parladığını unutmuşum. "Ryan'ı görmekten çok keyif aldım. Benim için her zaman harika bir arkadaş olmuştur."

Tekrar zorladım. "Başka bir ziyaret için geri gelmeye ne

dersin?" "Bu ne için döneceğime bağlı."

Başını eğdi. Alay ediyordu. Bir şeyi tartarken hep yaptığı gibi. Yaramaz bir şey.

Kirli.

Bizim gibi bir şey.

Benim gibi.

Benden yapmamı istediği şey gibi.

İçimdeki ürperti derindi. Çaresiz. Çok çaresiz.

Orada olmamalıydı, kalçalarımı geriyordu ama öyleydi. Olmamalıydı, çünkü bu olabileceğine hiç inanmadığım bir şeydi. Londra'da onunla geçirdiğim onca yıldan sonra. Onda bu tanıdık kirli ışıltıyı görmek, asla tanımam ya da tanımak için kendime güvenmem gereken bir şey değildi.

Ama onu tanıdım.

"Sizi tekrar görmeyi çok isterim," dedi ve sesi ağırdı. "Bunun için geri gelmekten çok mutlu olurum."

"Söyleyecek çok şeyimiz var," diye belirttim gergin bir gülümsemeyle. "Geçmiş ve şimdiki zaman. Paylaşacak, sorgulayacak ve sohbet edecek çok şey var. Acaba o kadar benzer olacak mıyız... Acaba birbirimizi gerçekten tanıyacak mıyız... konuşmaya başladığımızda... gerçekten, yani..."

Bu ihtimalin ağırlığı, ağzımdan çıktığı anda beni derinden etkiledi.

Yetişkin sorumlulukları, vücut değişimleri ve geride bırakılan çok şey. O çok... mükemmel. Ben ise... değilim.

Kendisi için olası değişiklikleri tartıyor gibi görünürken bakışları sertti.

"Bugünlerde çok farklıyım," dedi bana. "O zamanlar sadece bir çocuktum, İşler... değişti. Pek çok şey değişti..."

"Sanırım göreceğiz," diye cevap verdim. "Eğer bu konuyu konuşmak için eski küçük dünyamıza geri dönecek kadar mutluysan tabii."

"Konuşacak çok şey var," dedi ve o sırıtış geri geldi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada, şehirde sıkışıp kaldım. Büyük müşterilerimizden biri büyük bir güncelleme yapacak. Bu yüzden aceleyle geri dönmek zorunda kaldım."

"Sorun değil." Kendi gülümsemem çılgınca parlaktı. "Eminim birkaç hafta bekleyebilirim."

"Gerçekten mi? Birkaç hafta bekleyebileceğinden emin misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak kendinden emin bir şekilde.

Bırak. Öldü. Muhteşem.

Gerçekten çok güzeldi.

"Gelemeyeceğini söylemiştin..." Kendimi yeniden aptal bir kız öğrenci gibi hissederek kıkırdadım. "Eminim birkaç hafta uzun sürecektir ama on yıl kadar değil..."

"İyi sürükleyecekler," dedi bana ve o sırıtış sarhoş ediciydi. "İyi ki görüntülü görüşme yapıyoruz, değil mi?"

Ses tonu ve gözlerindeki parıltıydı. İğrenç.

Kirli.

Benim iyi kız Maisie dünyamda hayal edebileceğimden çok daha kirli.

Ne diyeceğimi bilemedim. Neye inanacağımı. Neyi riske atacağımı, neyi şansa bırakacağımı ya da cevaplar için neyi zorlayacağımı.

Tepemdeki ayak seslerini ve Freddie'nin yatak odasının kapısının açılma gıcırtısını duymam iyi oldu.

"Gitmeliyim," dedim, çünkü gitmeliydim. Ufaklığın tuvalet molasından sonra yatağına dönüp dönmediğini kontrol etmem gerekiyordu. "Freddie uyandı."

"Elbette," diye yanıtladı. "Numaram sizde var. Lütfen aramaktan

çekinmeyin." "Verdiğin için teşekkürler," dedim. "İyi geceler, Ollie."

"İyi geceler Maisie," dedi ve bir anda pencere karardı. Ve ben sııttım.

Nasıl da sııttımıştım. Bacaklarım açık havayı tekmelerken ve nefesim tüm canlı bok gibi düzensizken tüm kalbim sıcıyor ve atlıyordu.

Heyecanlıydım. Çok gülünç, delicesine heyecanlıydım.

"Annemmmmm!" sesi yukarıdan geldi ve her şeyi bir kenara silmek zorunda kaldım. "Annemmm, orada mısın?! Lütfen! Bir içki alabilir miyim?"

"Geliyorum Freddie Canavarı, merak etme!" diye bağırdım ve Maisie-Mummy hassasiyetlerimin eve geri dönmesine izin verdim.

Şimdilik.

Her nasılsa, bana doğru gelen duyarlılıklardan biraz daha fazlası olduğunu biliyordum ve hepsi Oliver Kent'in ölümcül pisliğine sarılmıştı.

Bekleyemedim.

Onuncu Bölüm

Oliver

Maisie Moore ile yaptığım telefon görüşmesinin üzerimde bir etkisi olacağını biliyordum. Maisie Moore ile yapacağım bir video görüşmesinin daha da büyük bir etki yaratacağını biliyordum.

Bilmediğim şey, gecenin geç saatlerinde bir otel odasına kapandığımda telefonumun ekranında onun o tatlı gülümsemesini görmenin ne kadar patlayıcı olacağıydı. O kıza olan saplantımın içimde nasıl derinlerde bir yerde duracağını, yeni dürtülerin içeri girip her şeyi tekrar dışarı çıkarmaya hazır olacağını tahmin etmemiştim.

Çılgına dönmüştüm. Ona olan ihtiyacım küçük daireler çizerek dönüyordu. Tıpkı eski zamanlardaki gibi. Eski zamanlara o kadar çok benziyordu ki, neredeyse ayırt edilemezdi.

Naomi yıllar boyunca ilişki cephesinde beni meşgul etmeye yetmişti. Kendimi bunun gerçekten aşk olduğuna ve birlikte yaşamamızın uzun vadeli olduğuna inandırmama yetecek kadar dikkat dağıtıcı olmuştu. Buna inanmak *istemiştim*. Parmağına taktığım yüzüğün gerçekten kalıcılık anlamına geldiğine inanmak istemiştim. Ama hayır.

Dikkatli düşününce, Naomi'nin işimdeki rolünün Maisie Moore'un dikkatini dağıtmak için yeterli olduğu ortaya çıktı. Yine de bitmişti. Artık bildiğim bir şey varsa, o da şehirdeki tüm dikkat dağıtıcı şeylerin ötesinde, daha fazla zaman kaybetmek istemediğimdi.

Maisie Moore'u istedim, ikinci çekim. Her şeyiyle. Tatlılık ve ışık, kirlilik ve derinlik. İyisiyle kötüsüyle. Ne pahasına olursa olsun, tüm güçlü yanlarım ve günahlarımla birlikte onunkileri de.

Aptal aptal sona eren çağrı ekranına baktım ve onun da benim gibi patlamaya hazır bir halde olup olmadığını merak ettim. Gerginliği, eter boyunca tadılacak kadar olgunlaşmıştı. Soğukkanlı davranmaya çalışan güzel ifadeleri, başının ucu, konuşurkenki gergin küçük titremeleri ve jestleri.

Beni istiyordu. O kadarını biliyordum.

Gözlerindeki hayat, yıllar önce beni istediği zamanki ile aynıydı. Beni gerçekten istediğinde. Onunkinin yanındaki bedenim için çıldırdığında ve zihnim onunkiyle buluşup sınıksız çalkalandığında.

Geleceğinin o pislik Robbie Sawyer'la değil de benimle olduğuna inandığı zaman.

Kahretsin, şu anda onu nasıl da istiyordum.

Akşam için yapılacaklar listemi çoktan bir kenara bırakmıştım. Telefonumu yanımdaki yatağa bırakıp elimi pantolonuma attığımda kemerim bir çırpıda gevşemişti. Nihayet.

Maisie Moore sarhoş ediciydi ve hep öyle oldu. Bana göre o, baştan çıkarıcı küçük bir divaydı.

Mükemmel bir gülümseme, hatta ne kadar çekici olduğunu bilmemenin verdiği masumiyetle.

Hâlâ o masumiyet ışıltılı ışıltılı yanıyordu, belki daha da fazlası. Lamba ışığındaki bakışları. Saçları omuzlarına dökülmüştü, belli ki yatma vakti gelmişti.

Anne olmanın verdiği ışıltıyla gözleri parlıyordu. Küçük bir kasabada yaşayan, tatlı, kasada çalışan bir anne, yüzeyin altında çok fazla kirli küçük fingerdek saklıyordu.

İçine uzanmak ve o fingerdek kadını tekrar baştan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum.

Serbest bırakırken sikim gururla kalktı. Ryan'la günler geçirmiş, her gece geç saatlere kadar kanepesinde oyun oynamış ve sabahları banyosunda hızlıca otuz bir çekmekten başka bir şey yapmamıştım.

Bu farklıydı.

Bu gerçek bir ihtiyaç, istek ve bağlantı ile canlıydı.

Bu, içimdeki farklılıklarla ve gerçek iradeye sahip gerçek bir adam olduğumdan beri ittiğim her şeyle canlıydı. Onunla ne halt edeceğimi bilemeyecek kadar genç ve naifken ruhumu ateşe veren kızla paylaşmak istediğim her şey.

Şu anda onunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Oteldeki televizyon kanallarını açıp arka plan olarak berbat bir porno aramaya zahmet etmedim. Naomi'yle aramız açıldığından beri otel konaklamalarımnda bunu yeterince yapmıştım.

Hayal gücüm, Maisie'nin o tatlı küçük kasabadaki tatlı küçük yatak odasındaki düşünceleri ve onu sunmaya teşvik edeceğim her şeyle isyan ediyordu. Çünkü istediğim buydu. İhtiyacım olan şey buydu.

Böylesine tatlı bir kızın kirli dürtülerini ayartmam, kızdırmam ve ikna etmem gerekiyordu. Karanlıkta fanteziler kurup fısıldaşan gençlerken onu baştan çıkarmayı başardığımdan çok daha fazla kirli dürtü.

Onun evrenime geri dönmesi, içimdeki şeytanı yepyeni seviyelerde serbest bırakmıştı. Naomi içimdeki canavarı beni tatmin edecek kadar şımartmıştı ama artık bundan vazgeçmiştim. Yeterli olabilecek her şeyin dışındaydım. İçgüdülerim, lanet olası iş stratejileri ve gün boyu akılsızca sayılarla uğraşmanın dışında nabız atmaya hazırды.

İçgüdülerim Maisie Moore'la çarpışmaya hazırды ve bu içgüdüler saf pislikti.

Yumruklarım nefeslerimle birlikte çılgınca atıyordu. Topuklarımın yatak örtülerine çarpmasına neden olan gırtlaktan gelen bir orgazmıla kendimi sarsarken omurgam kaskatı kesilmişti. Sıcak ve sert bir şekilde, daha önce atmış olmam gereken buruşuk gömleğin üzerine büyük lanet çizgiler halinde fişkırdım.

Ve sonra bitti.

Otel odasında nefes almaktan ve hazırda bekleyen elektronik cihazların tiz sesinden başka bir şey yoktu. Dışarıda trafik gümbür gümbür akıyor, insanlar etraflarına yığılmış diğer yabancıları hiç

düşünmeden hayatlarına devam ediyorlardı.

Hayatım açık bir bavulun içindeydi, sıkıca paketlenmişti ve o kadar az şey ifade ediyordu ki acınacak haldeydim.

Evliliğim o kadar küçük bir şeye dönüşmüştü ki, acınacak haldeydim.

Satış direktörümle olan arkadaşlığım o kadar küçülmüştü ki acınacak haldeydim.

Bunun ne kadar acınası bir durum olduğunu düşünerek kendi kendime gülümsedim. Evrenimin temel taşları olarak nitelendirdiğim iki insan artık benim için bir hiçti. Beni yoktan var ettiğim işimden etmek isteyen iki insan.

Lanet olası odada biraz hareket olsun diye televizyonun sesini açtım. Much Arlock'ta, hala büyük hayalleri olan bir gençken, hayatımın tüm yolunun bu büyük şehre, bu büyük lanet işe ve onunla birlikte gelen büyük lanet banka bakiyesine doğru çekildiğine inanırdım.

Yanılmış olurdum.

Hayatımın ne kadar inanılmaz olduğunu fısıldayan ve dedikodu yapan insanlar da yanıliyordu, çünkü hayatımda istediğim her şeyi yapmaya gücüm yetiyordu.

Eğer gerçekten birlikte olmak istediğiniz kimse yoksa, hayatta istediğiniz her şeyi yapmaya gücünüzün yetmesinin bir anlamı yok. Kasabadaki o mızızlardan biri gibi kendime acıyan küçük bir ahmak değildim. O mızızlardan biri olmak, kaderim olarak kabul edeceğim en son şey olurdu. Annemle babamı ve kız kardeşimi görmek için yaptığım seyahatlerden, tanıdıklarla internet üzerinden yaptığım sohbetlerden ve iş arkadaşlarımla yediğim öğle yemeklerinden keyif alıyordum.

Ama daha fazla iyi bir şekilde ilerlemek istemiyordum.

Sevmek istedim. Gerçek ruhumu bulmak ve onu yanımdaki başka birinden koparmak istiyordum.

Bunun ne kadar geçerli olduğunu bilecek yaşa gelmeden önce içimdeki her nefesle sevdiğim o muhteşem kıza, kendi kurduğu sakın hayattan çok uzakta olan bu şehir hayatının ne kadar harika olabileceğini göstermek istedim.

Kendini zar zor zapt edebildiği dürtülere o kadar bağlıyken, onu doğru şekilde zorlamama izin verdiğinde ne kadar canlı hissedebileceğini ona göstermek istedim.

Ona, onu kendisi için gerçekten seven bir adamla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istedim. Bir *adamla*, o adamın kim olabileceğini öğrenmeye hazır olmadan önce kendini kaptırdığı çocukla değil.

Onun dünyası haline gelen oğluyla tanışmak ve ona benim gibi bir adamın inanılmaz annesini gerçekten ne kadar sevebileceğini göstermek istedim.

Robbie Sawyer gibi bir moronu sevme deneyimini bir kenara bırakıp ona çok daha fazlasını vermek istedim.

Televizyondaki görüntüler her gece olduğu gibi aynı saçmalıktaıydı. Kalp atışlarım sakinleştı ve

ben de sakinleştım. Çünkü kendimden kaçıyordum. Çok fazla, çok hızlı.

Maisie Moore'un bizim için istediğim hayatı kabul edeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Ona karşı hissettiklerimin, onun bana karşı sonsuza dek hissedeceği duyguları yansıtacağının hiçbir garantisi yoktu.

Dürtülerim başını kaldırıp onunla yüzleşmeye geldiğinde benim bir pislikten başka bir şey olmadığımı düşüneneğinin garantisi yoktu. Beni kuyruğum bacaklarımın arasında şehre geri gönderebilir ve porno kanalları tekrar faaliyete geçebilirdi.

Burada, bu otel odasında, kendime sağlam bir temel bulmam gerektiğini biliyordum.

Tek başıma. İnsanlar daha kötülerini de atlattı. Kendi kendime sııttım ve acıma

duygumu bir kenara bıraktım.

Ben acımadım. Hedef kovaladım ve hırs yaptım. Bu dünyada istediğim her şeyin peşinden koştum ve elde etmek için her şeyimi verdiğimden emin oldum.

Sonra, Maisie Moore'u almak için elimden geleni yapardım.

On Birinci Bölüm

Maisie

Salı günü uzun zamandır bilmediğim bir parlaklık vardı.

Hayat her zamanki gibiydi. Freddie mısır gevreğini yerken kahvaltıda her zamanki gülümsemeler. İş vardiyam boyunca tanıdık yüzlerle her zamanki sohbetler. Öğle yemeğinde annemden gelen ve günümün nasıl geçtiğini soran her zamanki ping. Her zamanki cevabım "*harika, teşekkürler, ya seninki?*" Ama bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Canlı hissettim, sanki her an dans ediyormuşum gibi.

Ve bu, Oliver Kent etkisiydi.

İnsanların alışverişleri arasında dolaşırken onu düşünmeden edemiyordum ama bunlar bir hafta önceki okul buluşmasına gelebileceğine dair gergin düşüncelerim değildi. Bu düşünceler farklıydı. Ateşli ve büyülü. İstemek. *İhtiyaç duymak*. Azıcık da olsa umut etmeye cesaret etmek.

Kate beni o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, o öğleden sonra ödeme kuyruğuma geldiğinde Oliver Kent etkisini gizleme umudum yoktu.

"Vay canına, şu haline bak," diye yorumladı ben yemek malzemelerini karıştırırken. "Kesinlikle ıslıl ıslıl parlıyorsun."

O akşam onu mesajla bilgilendirmeyi planlıyordum ama yüz yüze görüşmek daha da yürek hoplatıcıydı. "Dün gece sohbet ettik. Bir video görüşmesi," dedim ona.

Sırtışındaki hınzırlığın nereye doğru gittiğini çok iyi biliyordum, arkasında kuyrukta bekleyen tatlı yaşlı Bayan Mason varken çok yüksek sesle konuşmamasını umuyordum.

"Görüntülü *sohbet mi*?! Öyle mi? Peki, söyle bana... Oliver Kent'in tam olarak ne kadarını bu videoda gördün?

Sohbet mi?"

Bayan Mason'a baktım ama neyse ki komşusu Doreen ile sohbet etmekle meşguldü.

Yanaklarımın yandığını hissederek ona, "O görüntülü görüşmede tamamen kurallara uygun olmayan bir şey görmedim," dedim. Yıllar geçtikçe gerçekten de küçük bir iyilik meleği haline gelmişim ve bunu hissediyordum. Hem de çok sert hissediyordum.

Kate konuşmadan önce dudak büktü. "Cidden Maisie Moore, eğer yakında görüntülü arama teknolojisinden tam olarak faydalanmazsan, üzücü küçük bir numaranın peşindesin. Bir sonraki arama bitmeden, böylesine güzel bir numunenin en ince ayrıntılarını ekranda görmeni bekliyorum."

"Masada benim görebileceğim ince ayrıntılar olmayabilir," diye karşı çıktım. "Öğle yemeği buluşmasına gelemediği için arayı kapatmak içindi. Bundan daha fazlası olmayabilir..."

O gülerken yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Oh, bundan çok daha fazlası olacak, kızım. Ben ve Amy, Cumartesi gecesini ikinizi göz göze yeterince gördük ve i lerin buharla masının an meselesi olduğunu anladık. İnan bana, bol bol fısılda tık." Durakladığında kalbim g m güm atıyordu. "O senden ho lanıyor. Sen de ondan ho lanıyorsun.

Görüntülü aramayı artırın ve a ik r olandan kaçınmayı bırakın. Dedikoduları bekliyor olacağız."

Konu hakkında söyleyecek başka bir  eyim yoktu, kasiyer  niformamla değil, bu yüzden onun ürün taramasını bitirirken gülümsedim. Kate  deme yaparken Bayan Mason yanıma geldi ve konuşma bitti. Kate bana el sallayıp oradan çıkmadan önce, "*Seni sonra ararım*" demekten başka bir şey yapmadım.

Evet,  yle olacağından emindim, Amy de onunla birlikte.

Öğleden sonranın geri kalanında içimi bitirdim, okula gittim ve Freddie'nin ak am yemeğini pişirmek için eve gittim. O tavuk nuggetlarını yerken biz de her zamanki ak am sohbetimizi yaptık. Okul günlerinden, arkadaşlarıyla yaptığı e lencelerden ve oyunlardan bahsettik. Daha önce hiç duymadığım yeni canavar oyuncaklara ne kadar *ihtiyacı* olduğundan, *tüm* arkadaşlarının onları nasıl aldığından ve tatlı k  k Harriet Jackson'ın yaz döneminin sonunda okul de i tirece inden ve onu *sonsuz*a dek  zleyece inden bahsettik.

Köpük banyosu boyunca harika o lumla  akala tım ve yatma vakti masalından sonra onu sıkıca sardım ve midemde beni Oliver Kent'e başka bir otel odasında saklanıp saklanmadığını öğrenmek için bir mesaj atmaya teşvik eden vızıltıdan kaçınmayı ba ardım.

Başka bir otel odasında tek başıma kaldım.

Başka bir otel odasında kalıyorum ve konu abiliyorum.

Konuşmak istiyordum. Ama bunu  ansa bırakamazdım. Henüz değil.

On yıl aradan sonra k  k bir video g r  mesini bitiremez ve daha fazlası için umutsuzluğa kapılmış gibi g r nemezdim. Bu asla i e yaramazdı, kimse için değil, kesinlikle? Sakinli imi biraz daha korumam gerekmez miydi?

Freddie mı ıl mı ıl uyuduktan sonra nihayet onlara ping atmaya başladığımda grup sohbetindeki kızlar da aynı fikirdeydi.

Biraz beklemekte haklısın. Mesaj için bu gece olmaz. En erken perşembe. Kesinlikle.

Onu istekli tutun. Ona iyi davranın. En azından aramadan birkaç gün önce. Kesinlikle.

Kesinlikle. Siz ona ulaşana kadar sizden haber almak için can atıyor olacak.

Perşembe günü sanki bir ömür boyu uzakta olacakmış gibi geliyordu. Isırılmış tırnaklar ve Oliver Kent'le bir daha bir şeylerin ba laması için gerçekten k  k bir şans olup olmadığını merak etmekle dolu bir okyanus.

En erken perşembe, kabul ettim. Kesinlikle en erken Perşembe.

Sonra rahatlamak için. Televizyonda bir yemek programını açtım ve sanal sohbet devam ederken kanepeye uzandım.

Amy: *Kesinlikle o çılgın ateşli karısından ayrıldı mı? Emin misin?*

İyi noktaya değindin. Ona kapılmadan önce gerçekten emin olmalısın.

Amy: *Yani seni istediğı çok açık, ama ondan kesinlikle uzak durduğundan emin ol.*

Ondan uzak dur. Ve gerçekten aksiyon olduğunda en iyi donunu giy.

Telefon ekranına gülümsememe ve kendiminkilerden birini geri göndermeme neden olan aptal gülen yüzler.

Çılgın ve seksi karısı gerçekten de birçok açıdan dikkate değer bir noktaydı. Diyelim ki bu iş Ollie'yle benim aramda bir yerlere varabilirdi, hatta eski günlerin hatırına bir yerlerde ayaküstü bir sohbet bile olabilirdi... Diyelim ki bu iş bir yerlere varabilirdi ve ben onun on yıldır birlikte olduğu süper model karısından sonraki yatak partneriydim... Bu nasıl olacaktı ki?

Elbette saçlarımı güzelce düzleştirebiliyordum, makyajım prezentabl olacak kadar iyiydi ve beni kıvrımlı ama düzgün gösteren şekillendirici iç amaşırlarım vardı...

Ama iş o noktaya geldiğinde, çırılçıplak, tüm kusurlarımla ve demirbaşlarımla orada izleyicilerin karşısına çıktığımda... beni eskiden tanıdığı, şimdikinden çok daha fazla özgüvenle yanıp tutuştuğum o ince yapılı kıza gerçekten benzeyecek miydim? Çünkü yirmili yaşlarımla sonlarında yaşadığım bir başka gerçek de buydu: Son birkaç yıldır kendime olan güvenim gerçekten yerle bir olmuştu. Özellikle de pek de ideal olmayan ilişki geçmişim yüzünden.

Robbie'yle aşk hayatım başlangıçta oldukça hareketliydi ama bira içmesi, uzun iş günleri ve ışıklar kapalıyken beni misyoner tarzında becermesiyle, sonunda azgınlıktan başka her şeye dönüşmüştü. Külot çekmecemin arkasında hangi seksi iç amaşırlarımı bıraktığımı bile tam olarak hatırlayamıyordum.

Bu günler farklıydı. Hem de çok farklı. Oliver Kent farklıydı - yerel kadın nüfusunun tamamının işaret etmeye hevesli olduğu gibi son derece muhteşemdi - ve ben de öyleydim. Tek farkım çatlaklar, selülitte dalgalanan boşluksuz kalçalar ve göğüslerimin annelik nedeniyle hem şişmiş hem de sönmüş olmasıydı.

Telefonum tekrar çaldı.

Çok heyecanlı olmalısın Maisie. Cidden, çok heyecanlı.

Amy: *Onun üzerinde eski sapık haline dönmeni görmek için sabırsızlanıyorum. O hala orada, biliyorsun... Fingirdek Maisie, gürllemeye hazır...*

Sinirlerim iyice gerildi.

Ben: *Sanırım nereye gideceğini göreceğiz, eğer bir yere gidecekse. Fingirdek Maisie'nin eskisi gibi bir kız olduğundan emin değilim.*

Ekrandaki yemek programı çoktan reklam arasına girmişti ve ben daha bakmamıştım bile. Küçük tırnağımı dişlerimin arasına sıkıştırdığımı fark ettim, sinirlerim zaten yeterince gergindi ve kendimi yeniden aptal, sinirli bir ergen gibi hissediyordum.

İki gün daha böyle geçti. Ona ulaşmaya cesaret etmeden önce iki gün daha aptalca gerginlik yaşadım.

Perşembe günü.

Nedense o zamana kadar tırnaklarımın kalacağından şüpheliydim.

On İkinci Bölüm

Oliver

Kafamın meşgul olmaması gerekirdi. Hadley ve Mason'ın yerinde test sistemi güncellemesini sıralamak, zihnimi önümdeki göreve odaklamak için fazlasıyla yeterli olmalıydı, ama hiçbir şey değildi.

Genelde her on beş saniyede bir telefonunu kontrol eden biri değildim ama kısa mesajları kontrol etmek için takım elbisemin içine dalmaktan kendimi alamadım. Cevapsız çağrılarını umarak, kesinlikle geldiğini duymuş olmalıydım. *Ondan* herhangi bir iz.

Onu arama dürtüsü çok güçlüydü ama hayır. O Maisie Moore'du, Much Arlock sakini, küçük bir çocuğu ve sürdürmesi gereken kaotik bir kasaba hayatı vardı ve ben onu zaten sohbet istekleriyle yeterince rahatsız etmiş biriydim. En başta gitmemem gereken lise buluşmasından beri onu takip eden ve lisedeki ekürisini telefon numarasıyla birlikte onun işyerine gönderen biriydim.

Hayır. İsterse arardı. Beklemem gerektiği kadar beklerdim.

Ve bekledim. Salı Çarşambaya, Çarşamba da Perşembeye dönüştü ve Perşembe gecesi otelin spor salonunda her zamanki koşu bandındaki tempomun ardından çok yavaş bir şekilde gelip geçti. Kucağımda dizüstü bilgisayarımın televizyonda her zamanki iş mentorluğu programını izliyor, gelen şirket destek taleplerimizi gözden geçirerek ekip performansına göz atıyor ve fazla kafeinden sonra ayağımı yatağa vuruyordum.

Ta ki gelene kadar. Saat 10'a yaklaşırken bir mesaj pingi.

Adı ekranda belirlediğinde heyecanım göğsümde bir dalga gibi yükseldiğinde tüm mantığımı kaybettiğimi biliyordum. Başparmağım mesaj detaylarını kaydırırken dizüstü bilgisayarımı neredeyse bir kenara fırlattım.

Selam. Umarım haftan iyi geçiyordur. Acaba boş musun ve tekrar görüşmek ister misin?

Şifonyerin aynasına bir kez baktım, boğazımı temizlemeden ve görüntülü arama düğmesine basmadan önce saçlarımı alnımdan düzgün bir şekilde tarayacak kadar uzun bir süre.

Telefon bağlandığında gülümsememin parlak olduğundan emin oldum, ancak hattın diğer ucundaki kızın görünce doğal olarak yayıldığı kadar parlak değildi.

Kesinlikle büyüğü görünüyordu.

Saçları nemli ve yeni taranmıştı, hala mükemmel küçük kuyruklar halinde sallanıyordu. Pembe, saten gibi görünen bir tür sabahlık giymişti ve dudakları da buna uygun olarak parlaktı. Ama asıl onun gözleri, geniş, parlak ve heyecanlıydı. Benim için arzuladığım o çekicilikle parlıyordu.

İhtiyaç duyduğum. Ne zaman baksa içimdeki her hücrede hissediyordum.

"Merhaba," dedi ve sesi gergindi. Bu da çok

hoşuma gitmişti.

"Merhaba," dedim hemen. "Harika görünüyorsun."

Gözlerinin benden ayrılışını sevdim. Her zaman çok mütevazıydı. "Teşekkür ederim. Gerçekten yatmaya hazırım, özel bir şey değil."

"Yatmaya hazır olmak bana oldukça özel görünüyor." Sırıtişımı tutamadım, çünkü oradaydım. Onunlaydım. Bu kadar uzakta, dalgaların ötesinde, bunca yıldan sonra bile onun yanıdaydım.

"İyi bir hafta mıydı?" diye sordu ve gözleri tekrar benimkilere odaklandı. "Şimdi daha iyi," dedim. "Şimdi oldukça daha iyi."

Gözleri büyüdü. Nefesi kesildi. "Bu hafta seni düşünüyordum. Birkaç gündür bekliyordum... Seni rahatsız etmek istemedim... eğer meşgulsen... Londra'nın meşgul olduğunu biliyorum..."

Çok şey söyleyebilirdim. Çok fazla şey. Yıllardır onu düşündüğümü ama onu rahatsız etmek istemediğimi söyleyebilirdim. Londra'daki hayatımın zengin ve çeşitli olduğunu ve tüm hayatım boyunca istediğimi düşündüğüm her şey tarafından yönlendirildiğini söyleyebilirdim, çok fazla, ama onu orada, lamba ışığında, pembe saten içinde geniş gözlerle görmek beni delirtmeye yetti.

Aletimin pantolonumun içinde zonkladığını söyleyebilirdim. Onun için titriyordu. Onu arzuluyordum. Son on yılda içimde büyüyen ve şimdi paylaşmaya çok hevesli olduğum *zevklerin* olgunluğunu ona göstermek için can atıyordum.

Kalbimin de geri kalanımla birlikte attığını söyleyebilirdim. Ailesinin arka bahçesinde yıldızlara bakıp evrenimizi planladığımız gençliğimizde kalbimle birlikte ruhumu da çalan kızın sarhoşluğu hâlâ sürüyordu.

"Beni asla rahatsız etmeyeceksin," dedim. "Gece ya da gündüz, aramanızı duymaktan memnun olmayacağım hiçbir zaman yok. Yetişmem gereken koca bir dünya var."

Başını sallaması her şeydi. "Biliyorum. On koca yıl. Seninkine nereden başlayacağın hakkında hiçbir fikrim yok. Bana anlatacak çok güzel şeylerin olmalı."

Tam o anda benimkiyle başlamak umurumda bile değildi. Kayıp on yılı paylaşmak istemiyordum, on yeni yıl başlatmak istiyordum.

Ben de bunu seçtim. Hemen daldım, pislikleri temizledim ve baştan

başladım. "Robbie Sawyer'la ilişkin bitti mi?" diye sordum. "Kalıcı

olarak bitti mi?"

Başını tekrar salladı. "Tamamen bitti. Freddie'yi paylaşıyoruz... ama bizi değil... yıllardır paylaşmıyoruz..."

"Ve Naomi ile işim bitti," dedim. "Ne zaman isterseniz görüşmekte özgürsünüz. Zaman çizelgem iş tarafından yönetiliyor, tamamen iş. Bu ve senin konuşmak istemen."

"Hâlâ tüm bunların şokundayım," diye fısıldadı. "Seni tekrar gördüğüm için hâlâ şoktayım. Gittiğini sanmıştım. Gerçekten gittiğini. Bunca zaman sonra köprüler kurma şansım olabileceğine inanmakta zorlanıyorum..."

"Gitmemi istediğini sanıyordum," diye karşılık verdim. "Hayatında bana yer olmadığını sanıyordum. Sorunlarımızdan sonra değil... ve..."

"Ayrıldık," diye sözümü bitirdi. "Ayrılmış olmamız şimdi çok çılgınca geliyor, o kadar hızlı uzaklaştın ki." Bir an durakladı. İfadesi hiç şüphesiz hayali bir sınırı aşmaktan korkuyordu.

Çatışmalar. Pişmanlık. Düşünceler çarpıyor.

Aramızda çok şey var. Söylenmemiş çok

şey.

"Sawyer'ı istiyordun," dedim. "Sawyer'ı istediğin çok açıktı."

"Büyük hayallerin ve tüm o teknik dehanın peşinden koşup beni kenarda bırakmak istedin. Bu da oldukça açık görünüyordu."

Başımı salladım. "Öyle göründüyse özür dilerim."

"Kesinlikle öyle görünüyordu," dedi ve elini salladı. "Kahretsin Ollie, her şey çok dramatik geldi. Gerilim o kadar gerçek, o kadar çılgınca gerçektir ki... Gerçekten sürüklendiğimizi düşündüm. Seni kaybettiğimi... bu gerçekten çok çılgınca gerçek hissettirdi."

"Sawyer'a bakış şeklin de yeterince çılgınca ve gerçek görünüyordu."

"Son birkaç aydır kendini beğenmişin tekiydin," dedi. "İş planların hakkında benimle her konuşmaya çalıştığında kendimi işe yaramaz bir aptal gibi hissettim, gerçekten."

"Ben hâlâ ukala bir pisiğim." Alâmet-i farikası olan sırtışının yükseldiğini hissettim. "Ama artık kontrol altında tutmak için daha iyi bir iş çıkarıyorum. En azından öyle umuyorum."

"Ve Robbie Sawyer'ı her zaman olduğu gibi, hatta deri ceketini hala duruyorken bile, yalaka bir ahmak olarak görme konusunda çok daha iyiyim. Dürüst olmam gerekirse, özellikle de senin için yanıp tutuşurken bunu çok çabuk anladım."

Sözleri beni derinden etkiledi.

"Beni özledin mi? Ayrıldıktan

sonra mı?" "Her zaman." Gözleri

deliciydi.

Ahize elimde bir yumru gibi hissediyordum, arka plandaki televizyonun vızıltısı unutulup gidiyordu ve sadece Maisie Moore'um vardı, yüz ifadesi derinlerde hissettiğim aynı çaresizlikle dolup taşıyordu. Ama benimkinin onunkinden bir farkı vardı. Benimki çiğdi. Pis. Kirli.

Ona sahip olmak, onu tüketmek ve bu sefer sonsuza dek benim yapmak için çaresiz.

"Yakında geri geleceğim," dedim ona. "Bu sefer gerçek bir hasret giderme olacak. On yıl boyunca kaçırdığım her şeyi duymak istiyorum, her şeyi."

Başını tatlı tatlı sallaması çok güzeldi. "Dönmene birkaç hafta var demiştin, değil mi?" İçimi

yavaşça çektim. "Buradaki işim bitene kadar birkaç hafta geçmesi gerekiyor."

"Ama bu arada konuşabiliriz, değil mi? Ben de senin on yılınla ilgili her şeyi duymak istiyorum" dedi,

ve bir başka mükemmel parlak gülümseme yaydı. "Senin hakkında her şeyi duymak istiyorum. Yeni seni. Özlediğim seni."

"Yapacaksın," dedim. "Her şey kalpler, güller ya da beyaz çitlerden ibaret değil. Umarım bulduklarınızı beğenirsiniz."

Ve işte yine oradaydı. Aramızdaki o kaynama. Bilmek.

Tekrar oradaydık. Vücut vücuda. Titriyorduk. Açtık. Ten tene açtık.

"*Seni çok istiyorum*," diye fısıldadı ve ben bu sözleri çok uzun zaman önce defalarca duymuştum.

"Göster bana," dedim ona ve sikim nasıl da zonkluyordu.

Sinirleri gözlerinden okunuyordu. "Ben senin tanıdığın kız değilim... Değiştim... Çok şeyim değişti..."

"İstedğim kız sensin. Göster bana." Sesim sertti. Ağırdı.

Bendim. Sesim bendim.

"Dikkatli olmalıyım..." dedi. "Freddie yatakta..."

"Dikkatli olmak iyidir," dedim ve kravatımı çözdüm. "Bu sadece başlangıç."

Parmaklarım gömleğimin üst düğmelerini hafifçe ilikledi ve kanepede pozisyon değiştirirken ekranı titriyordu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum..." diye nefes aldı, görüntü

sabitlenirken. Kemerimi çözdüğümde ukala sırtışı tüm parlaklığıyla

ortaya çıkmıştı.

"Yakında buna inanacaksın," dedim.

On Üçüncü Bölüm

Maisie

Bu gerçek olamazdı. Kanepede yer değiştirip gözlerimi kapalı oturma odası kapısına diktiğimde hislerim buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Uzun zamandır böyle bir kız olmamıştım - dürtüler içinde boğulan, onun dokunuşunu hissetmek, o pis ağzından gelen pisliği duymak isteyen kız. Bacaklarımın arasında yaramaz kelebeklerin ürpermesi olmamıştı, böyle değil... yıllardır değil...

Kahretsin, çok gergindim.

Bakışlarımı tekrar onunkilere sabitleyip parmaklarımı saten şalımın içine soktuğumda kesinlikle utanç doluydum.

"O kadar çok şey kaçırdık ki," diye tısladı ve gömleğinin düğmelerini açarken gözlerim onu yedi.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım..." Yanaklarımın yakut rengi olması gerektiğini çok iyi bilerek ona söyledim. "Güzel," dedi. "Hepsi benim için."

Ses tonundaki sertlik nefesimi kesmeye yetti, parmaklarım külotumun içine kayd ve küçük hareketlerle klitorisimin etrafında dönmeye başladı. Islanmıştım. Muhtemelen beni duyabileceği kadar ıslanmıştım.

"Seni o kadar çok düşünüyordum ki..." Tekrarladım, ama bu sefer daha kirli bir ton vardı. "Anlat bana," dedi. "Beni nasıl düşündüğünü söyle."

"Kirli düşünceler..." İtiraf ettim. "Fanteziler... Çok şey hatırlıyorum... Yaptığımız şeyler hakkında... İsteddiğimiz şeyler..."

"Ben de seni çok düşündüm," dedi ve kendime olan güvenim biraz daha arttı. "Uzun zamandır eski anıların tekrarlarına bel bağlıyordum. Senden o kadar çok şey var ki Maisie. Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Buna hâlâ zar zor inanabiliyordum. Gözlerim sımsıkı kapanıp kendimi çılgın hareketlerin içinde kaybetmekle, bir ömür boyu onunkine sabitlenmek arasında gidip geliyordu.

Benim yerime o karar verdi.

"Bana bak," dedi ve ben de baktım. Ekranı sertçe baktım ve aradaki mesafenin hiçbir şey olmamasını diledim. "Senden çok şey almak istiyorum," diye hırladı. "Yıllar önce ellerinde hazine olan bir çocuktum ama o hazineyi nasıl inleteceğimi ve nasıl parlatacağımı bilmiyordum. Artık biliyorum.

İnanın bana, artık biliyorum."

Yanık beni yiyip bitiriyordu. Karnımdaki kaslar uyluklarımla birlikte geriliyor, daha fazlasını arzuluyordu.

"Bana sahip çıkmanı istiyorum..." Fısıldadım. "Beni kirletmeni istiyorum... gerçekten kirletmeni... hepsi senin için..."

"Benim için çok pis olacaksın, Maisie Moore. Seni ne kadar kirleteceğim hakkında hiçbir fikrin yok... ya da daha fazlası için ne kadar yalvaracaksın..."

Başımı sallıyordum. Sertçe başımı sallıyordum.

Nefesim sık ve keskindi ve kaybolmuştum. Onun dışında her şeyde kaybolmuştum. Oliver Kent. O kadar çok istediğim Oliver'ı durduramıyordum, durduramıyordum, durdurmayı hayal bile edemiyordum ki şimdi taşkın kapıları açılıyordu.

Sesi yıllar öncesine göre çok daha güçlüydü, fısıltıyla bile olsa. "O küçük azgın amcığa dokun ve bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes aldım.

"O parmaklara tükür ve bana göster."

Parlayan parmaklarımı ekran görüntüsüne getirip onun için tükürdüğümde kendimi küçük pis bir orospu gibi hissettim. O inleyip bana iyi kız derken kendimi evrendeki en gururlu pis küçük orospu gibi hissediyordum.

Parmaklarımı tekrar klitorisime bastırıp kendimi onun emirlerine bıraktığımda inlemelerim vahşi küçük iniltilerdi. Bana kirli küçük kış deliğimi beni çılgılık attıracak kadar sert bir şekilde talep edeceğini söylediğinde midem düğümlenmiş bir arzu karmaşasıydı. Daha fazlası için çılgılık atacaktım. Beni gelecek, kullanacak ve vermem gereken her deliğe taşaklarımı derinlemesine sokarken beni kıvranan bir deri enkazı olarak görecekti.

Ve kendimi tanıyordum.

Kendimi tanıdım. Yıllardır tanımadığım beni.

Süpermarket kasalarında geçen günlerin, komşularla yapılan kibar sohbetlerin ve okuma seviyeleri hakkında konuşulan ebeveyn akşamlarının derinliklerine gömülmüş olan ben.

Yıllar geçtikçe azalan güvenin ve yaşlanmanın altında gömülü olan ben.

Ortalama bir kadın gibi hissetmenin altında derinlere gömülü olan ben. Ortalama ve kendimi doğru yerlerde sağlam tutmaya çalışan. Kendimi dik, gergin ve sorumlu tutmak ve selülitlerimi gizlemek için tayt giymek.

Oliver Kent bana onun için gelmemi söylediğinde içimdeki kirli kız bir gelgit dalgası gibi serbest kaldı. Çılgılıklarımı sıkıca tuttuğum nefesimle susturmak zorunda kaldım, bacaklarım koltuk minderlerine çarparken birazcık tıslamaya cesaret ettim ve onu da duydum, sadece ekranın titrediğini gören birkaç gırtlak homurtusu çıkardı. Göğsü derinlerde bir inip bir kalkıyordu, çıkardığı sert sesler kendime geldiğimde başımı döndürmeye yetti.

Gülümsemesini ne çok severdim. O gülümsemeyi bilirdim. Duvarları yıkıp geçen o gülümseme, açık ruhunun benimkiyle buluşmasını ve sıkıca tutunmasını işaret ediyordu.

"Bu da bir şeydir," dedi ve sesinde hayran olduğum o hafiflik vardı.

"Oldukça yoğun bir şey..." Kıkırdadım ve kendimi tutamadım. "Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim... Görünüşe göre hayal ettiğimden çok daha kirli bir kızmışım."

"Senin olacağın kadar edepsiz bir kız değil," dedi bana. "O küçük güzel memelerini henüz kamerada bile görmedim ve bu sadece başlangıç..."

Yanaklarım yeniden alev alev yanmaya başladı. "Bu küçük memeler hatırladığın kadar güzel değil," diye onu uyardım ama sırtışı cesurcaydı.

"Bence bu konuda kararı bana bırakmalısın, güzel kız." Bir kaşını kaldırdı. "Sadece küçük bir bakış, tadımlık olarak."

Taze kahkahalarımı tutamadım, en masum küçük müstehcen hareketlerin bile ekranda ne kadar edepsiz hissettirebileceğine dair başımı salladım.

"Gerçekten sana flaş patlatmamı istiyor musun?" Ben sordum, o

da başıyla onayladı. "Evet Maisie Moore, gerçekten bana

çakmanı istiyorum."

Açının iyi olduğundan emin oldum, telefonu yukarıda tuttum ve sargıyı gevşetmeden önce göğsüme baktım. O mallarımı incelerken gözlerimi açık tutamıyordum bile, her şeyin efendisine göğüslerimin onu hayal kırıklığına uğratmayacak kadar düzgün olması için yalvarıyordum.

Hiç ses çıkarmadı. Uzun saniyeler boyunca. O kadar uzun saniyeler ki paniğe kapıldım ve sateni sıkıca çekerek gözlerimi ona doğru açtım. Ama yüzüm ekranı dolduracak şekilde daha rahat bir pozisyona geri döndüğümde bana bakan hayal kırıklığı değildi.

"Eee?" Gülümsemesine kalbim çarparak dürttüm. "Gösteriden sonra hâlâ tatmak istiyor musun?"

"Bu birkaç hafta bana yeniden on yıl gibi gelecek," dedi. "Senin tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum Maisie."

Yanağımı kanepenin koluna yasladım ve ışıltının içine yerleştim. Yıllardır hissetmediğim bir ışıltı. "Seni özlediğimi biliyordum," dedim ona. "Ama ne kadar özlediğimi bilmiyordum."

"Seni özlediğimi biliyordum," dedi. "Bir süredir ne kadar özlediğime dair oldukça iyi bir fikrim vardı."

Başparmağımın tırnağını dişlerimin arasına sıkıştırdım, kendimi uzun üniversite gecelerinde ona sımsıkı sarılan küçük, pis bir genç gibi hissettim.

"Ben de bakabilir miyim?" diye sordum. "Yol için bir tane, çünkü birazdan sorumlu bir işi olan sorumlu bir anne gibi yatağa girmem gerekecek."

"Sen de flaş istiyorsun, değil mi?" Kaşı tekrar kalktı. "Umarım hatırladığın her şey benimdir..."

Bana karnını göstermek için ekran açısını alçalttığında hatırladığım her küçük şeydi, ama artık o kadar küçük değildi. Kasları yırtılmış, gergin ve sıkıydı ve dölüyle parlıyordu, ama bununla birlikte

yeniden sertleşmişti. Parmakları etkileyici horozunun uzunluğunu çalıştırdı ve baş koyu şişti, yüzü çağrı penceresinde tekrar görüldüğünde beni ağzı açık bıraktı.

"Oliver Kent," diye fısıldadım. "Sen çok önemli birisin. Her zaman bir şeydin... ama bugünlerde daha da bir şeysin..."

Kolay bir kahkaha attı. "Sanırım spor seanslarından bahsediyorsun," dedi. "Bana iyi geliyorlar, zihinsel olarak odaklanmamı sağlıyorlar. İş fikirlerinin akmasını ve stres seviyesinin düşmesini sağlıyor."

Benim kıkırdamam da kolay oldu. "Bu ve karın kaslarının tüm dikkati üzerinde toplaması."

"O da var," dedi ve o ukala gülümsemesi geri geldi. "Umarım seni bizzat memnun ederler. Dayanıklılığım güçlüdür, başka bir yan faydası daha var."

Uzak duvardaki saate bir göz attığımda gece yarısının çoktan geçip gittiğini gördüm. Bugünlerde bir gece kuşu değildim ama ona gülümseyerek iç geçirdim, alnındaki yeni dağılmış saçlarına hayran kaldım.

"Dayanıklılığım o kadar güçlü değil," dedim ona. "Ne yazık ki hafta içi geceleri değil."

"Tahmin edebiliyorum," dedi. "Lütfen programınız elverdiğince size ulaşmaktan çekinmeyin."

Başımı salladığımda hiçbir şey saklamadım. "Programım elverdiğince sana ulaşmaya çalışacağım. Umarım siz de ararsınız."

"Yapacağım, evet. Arayı kapatmamız gereken çok şey var," dedi tekrar. "Ve başlamamız gereken bir sürü yeni şey." Sırtışım aptalca geldi. Gerçekten aptalca ve çocukça.

"İyi geceler, Ollie. Bu birkaç hafta gerçekten çok yavaş geçecek."

"Gerçekten de öyle olacak," dedi. "İyi geceler, Maisie."

Aramayı sonlandırma düğmesine basmak için kendimi zor tuttum.

Bölüm On Dört

Oliver

Niyetim bu değildi. Bir saniye bile. Kısa bir süre önce Audi'ne atlayıp Ryan'la birlikte Much Arlock'a, erkeklerin inzivasına giderken bilinçli bir an için bile.

Maisie Moore'un büyüüne tekrar dalmak ve yepyeni bir dünyanın kapılarını aralamak niyetinde değildim, ama oradaydı. Potansiyel oradaydı ve parlıyordu.

Kahretsin, ne çok istemiştim.

Much Arlock'a dönmek için gün sayarken Hadley ve Mason'ın yerinde tüm vücudum farklı hissediyordu. Parlıyordum. Canlıydım. Heyecanlıydım.

Yeniden hayal kurmaya cesaret ediyordum ve bu hayaller iş ve ticari başarıdan çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Bu hayaller aşkla ilgiliydi. Hayatla ilgiliydi.

Aile.

Çünkü o da oradaydı. Derinlerdeki vızıltı, heyecan ve sinir bir aradaydı. Geleceğin Freddie'nin yanı sıra Maisie ve benim için de neler getirebileceğinin merakı. Onları şehirde, kollarımda, potansiyel yeni bir gerçekliğe karşılamamanın mucizesi.

Kendimi kaptırmıştım ve bunun farkındaydım ama düşüncelerimin birikmesini engelleyemiyordum. İhtiyaçlar birikiyordu.

Maisie'den mesajlar gelmeye devam etti. Sabah bana iyi günler dileyen bir ping. Öğle yemeğinde günümün nasıl geçtiğini soran bir ping ve benim de hemen onunkini sorarak karşılık vermem. Hafta sonu boyunca düzensiz bir akış, ama her zaman aktif, her zaman temas halinde, onun gününün ve benim ofisteki günümün fotoğraflarını ona geri gönderiyor. Sizi düşünen, önemseyen, *isteyen* biriyle sürekli bir bağ.

Geç akşamlar bambaşka bir dünyaydı.

Yıldızlara bakıp düşüncelere daldığımız gençlik gecelerimiz, ellerimiz pantolonlarımızın içinde telefon ahizelerinde birbirimize bakmaya dönüştü. Doyumsuzduk. Fısıltılar ve fanteziler ve geri çekilmiş homurtular ve inlemeler ve ihtiyaç. Çok fazla ihtiyaç.

Ağzım kirliydi ve iniltileri daha fazlası için açtı. Zirveye ulaşması tıslamalar, küfürler ve üst katta mışıl mışıl uyuyan oğluya susturuldu.

Kahretsin, onu bunun için nasıl zorladım. Sınırlarını zorladım. Çok fazla pislik vaat ediyordum. Sunduğum her bir santim pisliği hissedeceğine ve parlak, geniş gözlerle hepsini içeceğine yemin ediyordum.

Sonraki hafta Hadley'deki çalışma saatleri boyunca Naomi'nin giderek daha düzenli aralıklarla

bana baktığını fark etmedim bile. Naomi'nin varlığından neredeyse habersizdim.

ve planlanmış müşteri toplantılarımda bana katılıyor.

Ertesi Perşembe öğleden sonra, Maisie Moore'la sanal ilişkimin üzerinden tam bir hafta geçmişti ki, Naomi ofisten çıkarken ana resepsiyon alanında beni takip etmeyi tercih etti.

Beni yakaladı ve girişin dışında kolumdan tuttu. İçgüdüsel olarak sertçe döndüm, gözlerim onunkilere çarpınca daraldı. Kollarını kavuşturmuştu ve bakışları doluydu. Meraklı ve dolu.

"Sana neler oluyor?" diye sordu. "Farklı görünüyorsun. Bu hafta gerçekten çok farklısın. Anlayamıyorum."

"Farklı mı?" İttim ve sırtışımda orada, cesurca duruyordu. "Daha mutlu mu demek istiyorsun?"

Gözleri kızgındı ama bundan daha fazlası vardı. Bir kenarları vardı. Uzun zamandır görmediğim bir sızı.

Güvensizlik.

Buz kraliçesi zırhının altında her zaman güvensiz küçük bir prenses olmuştu.

Sanırım bu, boşanmanın gerçekten en iyisi olduğunun bir işareti, eski sevgiliniz hayatta mutlu olduğunuza dair ilk işarete tüm günahlar gibi kızgın görüldüğünde.

"Sana göre tuhaf görünüyorsun. Mutlu gibi bir şey," dedi. "Normalde çok... *ciddisin*. Bir şeyler mi değişti? Sean da söyledi. Daha rahat görünüyormuşsun. İş konusunda. *Her* konuda."

Gülümsememin kahkahaya dönüşmesine izin verdim. "Sean, her zamanki bilge adam, gelişmelerimi yorumluyor. İş konusunda daha kolay değilim, bilgin olsun. Hayatta daha rahatım. İşler her zamanki gibi ağır, inan bana. Bugünlerde biraz daha fazla gülümsediğim için beni hisse yüzdelerinin dışına itmeye yönelik ahmakça girişimlerinize boyun eğeceğimi düşünüyorsanız, mantığınızı bir kez daha gözden geçirin derim. Gerçekten öyle değilim."

"Tanrım," diye tısladı, sonra müdürlerden biri yanından geçip giderken durdu ve başıyla veda etti. "Hep şu lanet olası hisse meselesine dönüyorsun. *Seni* satın *almamın* mantıklı olduğunu biliyorsun. Sean ve benim birlikte çalışmamız ve bu şovu sensiz sürdürmemizle ilgili sorunun ne? Sen ve ben bittik. Birlikte işimiz bitti ve Sean'ın şirketin satış tarafıyla iyi çalışan benim. Bunun *mantıklı* olduğunu *biliyorsun*."

"Şirketin *her* tarafıyla iyi çalışan benim," diye tersledim. "Her zamanki gibi. Sean el altından iş çeviren Delaney ile bir hayat istiyorsan ve bu hayatın test endüstrisinde birlikte dolaşmayı da içermesini istiyorsan, o zaman kendi lanet şirketini sıfırdan kursan iyi edersin. Bu işin peşini bırakmayacağım. Temellerini önemseyen bendim."

"*Bizim*," diye tısladı. "Bu iş *bizim* işimizdi. Birimizin bu işi bırakması gerekiyor, neden o kişi sen olmasın?"

Cevap vermeden önce yakınıma eğildim ve sırtışımda tüm parlaklığıyla ortaya çıktığından emin oldum. "Bu konuda sana verebileceğim bir yığın düzgün cevabım var ama akşamımı cevap vermekle harcayacak kadar umurumda değil."

Yüzünü benimkine doğru eğdi ve ben onun mükemmel yüz hatlarına karşı hiçbir şey hissetmedim. Bir

ürperti bile.

"Sana bir şeyler oluyor," dedi. "Normalde oyun bitiminde bir yere gitmezsin, özellikle de benimle tartışmayı içeriyorsa."

"Ve genellikle müşterilerin merdivenlerinde dolaşp beni meşgul etmeye hevesli değilsiniz," diye cevap verdim. "Merak sana yakışmıyor. Hele de benim özel meselelerimle ilgiliyse."

Sanırım biriyle yıllarca birlikte yaşadktan sonra onu okuyabilme yeteneğinden dolayı benim iç işleyişimi tarttı ve sağlam bir içgörü elde etti.

"Biriyle tanışmışsın," diye fısıldadı ve gözleri benimkilere sertçe çarptı. "Tanrım, biriyle tanıştın, değil mi?"

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez," dedim ona. "İyi geceler, Naomi."

Hiç vakit kaybetmeden otoparka doğru yola çıktım. Haklı olduğumu anladığımda yüzümdeki içten gülümsemeyi engelleyemedim. Gerçekten biriyle tanışmıştım ve sadece bir telefon ekranı aracılığıyla da olsa gerçekten geri dönebileceğim biri vardı. Hayat gerçekten değişiyordu.

Köşeyi döndüğümde Naomi'nin sesi peşimden seslendi, gitmeme izin vermek istemiyordu. Topukları asfalta vurarak adımlarımın peşinden geldi.

"Kim o?" diye sordu. "Onunla hangi cehennemde tanıştın?!"

Cevap vermedim, sadece yürümeye devam ettim. Arabamın kapısını açmaya çalışırken kendini kapıma yaslayana kadar ona bakmadım bile.

"Ciddiyim Ollie," diye tersledi. "Konuş benimle! Onunla hangi cehennemde tanıştın? Hiç kimseyle tanışmak istemiyorsun ki. Hep iş, hep iş ve hiç oyun yok, bunu kim değiştirdi?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Ben de karşılık verdim. "Sanki geçen yıllarda çalışıp çalışmadığım ya da oyun oynayıp oynamadığım senin umurundaymış gibi."

"Eğer sen de bana iki bok verseydin belki yapardım."

Yüksek sesle güldüm. "İstediğin kadar inkâr et, ikimiz de Sean'ın teklif ettiği şeyle çok daha fazla ilgilendiğini biliyoruz. Bu kadar çok çalışmam iyi oldu, değil mi?"

Arabamdan uzaklaşırken dudakları kasıldı, gözleri yandı ve ben bunu kendi sesimde duydum. Nihayet. Kolaylık.

Kahkahalarımınla nasıl bu kadar rahat olduğumu. En yakın iş ortağım Sean Delaney'e arkamdan ne teklif ettiği artık gerçekten umurumda değildi.

"Bu o, değil mi?" dedi. "Yine o. O olmalı. O günlerde oraya mı gittin? Much Arlock'a dönüp, geçmişindeki sürtüğün peşine mi düştün? Öyle, değil mi? Yine Maisie Moore..."

"İyi geceler Naomi," dedim ve şoför kapımı açtım. "İyi akşamlar."

Arabayı çekerken dikiz aynasından onun yüz ifadesini kontrol ettiğimde midemde garip bir çalkantı hissettim. Kalbim göğsümde çarparken garip bir özgürleşme, rahatlama ve gerçek bir hakikat dönüşü.

Çünkü biliyordum.

O zaman bunu her şeyin ötesinde biliyordum.

Maisie Moore'a hep aşık olmuştum. En başından beri, birini tüm ruhumla sevmenin nasıl bir his olduğunu bile bilmeden önce.

Maisie Moore'a her zaman aşık olmuştum, parmağında yüzüğüm olan kadına her şeyimi vermek için elimden geleni yaptığım ve ona aşık olduğuma inandığım zamanlarda bile.

Maisie Moore'a her zaman aşık olduğum konusunda kesin olan bir şey vardı - onsuz bir on yılı daha boşa harcayamazdım.

On Beşinci Bölüm

Maisie

Geçen hafta aynı anda hem şimşek hızında hem de salyangoz yavaşlığında geçmişti. Freddie oturma odasındaki kapı aralığından televizyondaki tuhaf bir süper kahraman çizgi filmine eşlik ederken gülümsememi tutamadım. Çay fincanlarını Kate ve Amy'nin önüne koyduktan sonra kendi fincanımı alıp mutfak masasında onlara katıldım.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonumun ahizesi aramızda çaldı ve Ollie'nin adı yeni bir mesajla birlikte yanıp söndü. İki kız da kaşlarını kaldırdı.

"Düşündüğümüzden daha da çabuk ısınıyor demek ki?" Kate sordu ve gülümsemesi en az yanındaki Amy'ninki kadar yaramazlık doluydu.

Freddie'nin çizgi filmine iyice daldığından emin olmak için oturma odasına dönüp bakarken, "Kesinlikle ısınıyor," dedim.

Hem süpermarket kasalarında hem de messenger'da onları temel konularda bilgilendiriyordum ama çok fazla şey saklıyordum. Çok fazla detay. Çok fazla sinir, hayal ve derinlerde dans eden dilekler.

Nedense Oliver Kent'in büyüünü gerçek hayattaki tartışmalara çok fazla karıştırmak kadere meydan okumak gibi geliyordu. Sanki sihir çok kırılıyordu ve onu içimde tutmak daha iyiydi. Bunun gerçekten gerçek olduğundan ve onun gerçekten beni görmeye geleceğinden emin olana kadar sıkı tutunmak.

Masanın karşısında birbirlerine yaklaştılar.

"Kent paketinin tamamını düzenli fırsatlarda video görüşmelerinde gördünüz, değil mi?" Amy sordu. "Kasada yaramaz suratlar ve sohbette yaramaz suratlar çizdiğini biliyorum, ama lütfen kelimelerle söyle, böylece emin olabiliriz."

Kate alçak sesle güldü. "Eğer Ğimdiye kadar onun tamamını görmediysen seni sosyal çevremizden atmamız gerekecek. Kadın pisliği adına bu kesinlikle kabul edilemez."

Başımı salladığımda yanaklarım alev alev yanıyordu. "Evet, çok fazla görüntülü görüşme oldu ve reddetmeye gerek yok, teşekkür ederim."

Beşlik çakmak için ellerini havaya kaldırdıklarında sırtıtmaktan kendimi alamadım. Avucumu kaldırıp onlarınkini tokatladığımda kendimi liseye geri dönmüş gibi hissettim.

Freddie kapı aralığında mutlu bir şekilde dans etmeye devam ediyor, yeni bir ritme ayak uydururken bana sırtıyordu. Bir çığlık atıp onu cesaretlendirdim, kendine olan güveninden dolayı kalbim gururla kabardı.

Amy, adamın tekrar ekrana gömülmesini bekledikten sonra boğazını temizledi ve eğildi

Taze.

"Peki, çocukları ne zaman tanıştırmayı düşünüyorsun? Sence Freddie onu sevecek mi?"

Cevap vermeyi düşünmeden önce çayımdan bir yudum aldım, çünkü gerçek şu ki hiçbir fikrim yoktu. Ne zamanın uygun olacağı ya da bu konuda en iyi nasıl hazırlanabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oliver'ın gelecekteki adımları ve buradaki bu dinamikten ne istediği konusunda, eğer varsa, ne hissedeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çok şey atlatmıştık. Göz göze geldik, birbirimizi ne kadar çok istediğimizden ve yeniden yakınlaşmaktan bahsettik. Gece boyunca eski deneyimlerden ve yenilerinden, birlikte ne kadar çok şey keşfetmek istediğimizden ama bunun pratik ya da teknik yönlerinden bahsettik.

Bir sonraki gelişinin ve bir hafta sonu takılmamızın ince detaylarını bile düşünmüyorum.

"Henüz nasıl bir yol izleyeceğimizden emin değilim," dedim onlara ve bunda ciddiydim. "Daha çok erken. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var."

"Ve siz bunları konuğurken çok eğleneceğiz," diye güldü Kate. "Maisie, senin adına çok sevindim. İkimiz de sevindik. Bu mutluluğu kesinlikle hak ediyorsun."

İşte o zaman ilk gerçek itirafımı fısıldamayı seçtim. Kalbim gümbür gümbür atıyor, tenim bütün hafta boyunca yanıp tutuştuğum duyguların hücumuyla canlanıyordu.

"Çok gerginim," dedim onlara. "Cidden çok, çok gerginim. Yani karısını gördünüz... *eski* karısını... Kamera açlarına ve lamba ışığına dikkat ettim ama bununla nasıl kıyaslayacağım? Yüz yüze geldiğinde kesinlikle altıma sıçacağım. Yani kendimi tuttum... ne göreceğine dikkat ettim..."

Gülümsemeleri çok sıcaktı. O kadar sıcak ve samimiydiler ki keşke onları Oliver Kent etkisi yaratan sinirlerime daha önce çekmiş olsaydım diye düşündüm.

"Gerçekten gergin olmana gerek yok," dedi Amy. "Dürüst olmak gerekirse Maisie, çok çekicisin. Onun koluna girdiğinde sahip olduğu güzellikten çok daha farklı bir güzellik. Sen doğal, ilginç ve güzelsin ve o daha çocukken sana vurulmuştu. Şimdi *de* sana aşık ve kalçalarındaki birkaç sallantı yüzünden bu durum değişmeyecek. Hiçbir şey ama."

"Keşke seninle aynı özgüveni paylaşabilseydim," dedim ona ama gülümsüyordum. Gerçekten gülümsüyordum.

"O sohbetlerde seni çok ateşli hissettirdiğine emin misin?" Kate itti. "Eminim kilometrelerce uzakta olduğu için çılgına dönmüştür."

Başımı salladım. "Evet, gece geç saatlerde o sohbetlerde kendimi bir milyon milyar dolar gibi hissetmemi sağlıyor," dedim. "O zaman gerçekten sinirlerim tepeme çıkmıyor, gündüzleri genel sohbet mesajlarının gidip geldiği zamanki gibi değil. Geri kalan zamanın çoğunda kendimi ortalama bir Maisie Moore gibi hissediyorum ve bunun, benim hâlâ göklerde yelken açmak isteyen sevimli bir kız olduğuma inanan Oliver Kent için yeterli olmasını umuyorum."

"Ortalama bir Maisie Moore, Oliver Kent için fazlasıyla yeterli olacaktır," dedi Kate ve masanın

üstündeki elimi sıkmak için uzandı. "Ve dediğim gibi, senin adına gerçekten çok mutluyuz. Bunun çiçek açtığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sanırım çok da uzak olmayan bir gelecekte sizi büyük şehirde ziyaret edeceğiz," dedi Amy ve gözleri parladı. "Oxford Caddesi'nde alışveriş yapmak, Ritz'de öğle yemeği yemek... Yeni büyük alanınız olduğunda bize etrafı gezdirmeniz için sabırsızlanıyorum."

Ve işte oradaydı. Bir ürperti. Günlerdir derinden hissettiğim farklı türde bir gerginlik.

Çünkü nasıl olur da kalkıp şehir hayatına geçebilir ve Freddie'yi buradaki dünyasından koparabilirdim? İş o noktaya gelirse yani. Olacağının garantisi yoktu elbette ama potansiyeli inkâr edemezsiniz.

Okul günlerimden beri bir yere taşınmayı düşünmemiştim bile.

Aile ağacımın izini ortaçağa kadar sürebilirdim, dallar aynı yerel bölgeye kadar uzanıyordu ve genetiğimde sürekli bir *tarım işçisi*, *Much Arlock* damgası vardı. Peki ya Robbie? Şehir hayatına taşınmamızla nasıl başa çıkacaktı? Peki ya benim ailemi, ebeveynlerimi, her vardiyada gülümsediğim kuzenlerimi, yirmi mil yarıçapındaki herkesi tanımamı özlememe ne demeli?

Benim hayatım

buradaydı. Freddie'nin

hayatı buradaydı.

"Londra'ya gidemem," diye fısıldadım kızlara. "Yani, yapamam, değil mi? Ciddi ciddi hayatımı onunkine taşıyamam."

Kaşlarını kaldırma şekilleri çok şey anlatıyordu.

"Ama o çılgın bir flaş şirketi olan milyoner bir işadamı," dedi Amy, sanki belirtmeye gerek varmış gibi. "Bunu başka bir yere taşımayacak, değil mi? Muhtemelen bütün bu işlerle uğraşmaktan bitap düşmüştür. Sen onun kolunda olacaksın, ödeme günleri bitecek, elveda."

Freddie oturma odasından içeri daldı ve sohbet durdu. "Beni dans ederken

gördün mü?" diye sordu ve hem Amy hem de Kate başlarıyla

onayladılar.

"İzliyorduk," dedi Kate. "Gerçek bir küçük rock yıldızı gibi ortalığı salladın. Birkaç biradan sonra babandan daha iyi dans ediyorsun, bunu ona benim söylediğimi söyleyebilirsin."

Freddie ile birlikte ben de gülümsedim.

"Babam biradan sonra dans edemiyor," dedi. "Onu büyükannemin doğum günü partisinde gördüm. Berbatı."

"Kesinlikle çöp değilsin," dedim ve onu saçlarını karıştıracak kadar yakınımaya çektim. "Sen küçük bir süperstarsın." Saate baktım. "Bir an önce uykusunu alması gereken küçük bir süperstar."

"Bir çizgi film daha, lütfen!" diye sordu. "Sadece bir tane daha mı?"

"Sadece bir tane daha," dedim ve bir *evetle* ve ne kadar çabuk büyüdüğüne şaşırdığım bir gusto ile

kaçtı.

Sohbetimize devam etmeden önce onun iyice meşgul olmasını ve kulak misafiri olmamasını bekledik.

"Hafta sonları babasını ziyaret edebilir," diye önerdi Amy. "İnsanlar bu tür şeylerin etrafında sürekli çalışırlar."

Başımı hafifçe salladım, çayımı yudumladım ve kafamda beliren büyük soruların etrafından dolaşmayı umutsuzca istedim. Ollie ve ben bunca zaman sonra gerçekten bir yere varacaksa, plan yapmamız gerekiyordu. Büyük planlar.

Büyük değişiklikler.

Ama şimdilik değillerdi.

Freddie'nin son çizgi filminin geri kalanı boyunca sohbeti genel Much Arlock dedikodularına yönlendirdim ve genel gevezeliklere güldüm. Çayımızı bitirdik ve kızlar telefonlarını kontrol edip ayrılma zamanlarının geldiğine karar verdiler ve ben de onları kapının eşiğinden el sallayarak uğurladım ve gece için kapanmadan önce rekreasyon alanı yolu boyunca kol kola yürümelerini izledim.

Freddie çizgi film bonusuna rağmen hâlâ yatmadan önce bir hikâye dinlemek istiyordu. Onu yatırırken telefonumu aşağıda bıraktım ve en sevdiği masallardan birini okudum, sayfalar arasında ilerlerken onun dinazor kükremelerine benimkilerle birlikte bayıldım.

Zorlukla uyanan kulaklarıma ulaşan bir iyi geceyle ışığı kapattım ve yavaşça aşağı indim, kalbim sinirler, istekler ve Ollie'nin mesajlarını ararken parmaklarımın seğirmesine yetecek kadar çalkantılı sorularla yanıyordu.

Neredeyse işim bitti, dedi ilki. Beş ofisten dördü sistem yükseltmemizi onayladı. Bu hafta sonu gelebilirim. Umduğumdan daha erken.

Görüntülü arama düğmesine basmadan ve kanepeye yerleşmeden önce Freddie'nin sayım için dışarıda olduğundan emin olana kadar bekledim. Bir havludan başka bir şeye sarınmamış, ıslak saçları alnına yapışmış bir halde karşıma çıktığında gülümsemem gerçek bir ısıltıya dönüştü.

"Bu hafta sonunu nasıl ayarladınız?" diye sordu. "Uygun mu? Gerekirse Ryan'a bir kanepa sörfü daha ayarlayabilirim ya da bir otelde yer ayırtabilirim. Seninle birkaç saat geçirebilmek için her şey olabilir, ne olursa."

Sözlerini başımla onaylıyordum, beynim çoktan vızıldamaya başlamıştı.

"Robbie'nin ailesi ve Freddie'yle geçireceği hafta sonu," dedim. "Ayda bir kez buluşup onların evinde kalıyorlar."

"Mükemmel bir zamanlama, değil mi?" Ollie sordu ve işte o sırtış. O mükemmel lanet sırtış. "Sanırım kader gezegenleri bizim için hizalıyor."

"Sanırım olabilirler," diye kabul ettim. "Cumartesi günü öğle vakti gidiyor. Öğleden sonra buralarda olabilirim."

Bir an için gözlerini kaçırdı. Parmaklarının dizüstü bilgisayarının tuşlarına vurduğunu duydum.

"Belki... sadece belki... Much Arlock'ta mesajını bekliyor olacağım," dedi ve kalbim bu düşünceyle çarpmaya başladı.

Onun gerçekten burada, kanlı canlı olacağı düşüncesi.

İtiraf kolayca geldi. İçimden titrek bir nefesle akıp gitti,

"Çok gerginim..." Ona söyledim. "Gerçekten çok gerginim... Seni görmek için sabırsızlanıyorum, o kadar gerginim ki..."

Gözleri derin ve karanlıktı, benimkilerle ziyafet çekiyorlardı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi. "İnan bana, ben de yeterince gergin olacağım. Gergin ve cehennem gibi heyecanlı."

Başımı anında salladım. "Evet, hem de çok heyecanlıyım," dedim ve gülümsemem tazelandı.

"Bu yeni bir dönemin başlangıcı," diye fısıldadı ve ekranın arkasından uzanıp alnındaki nemli saçları tarayabilmeyi o kadar çok diledim ki.

Yakında.

Çok yakında.

Gece sohbetimizin ilk bölümüne yerleştik ama karnımda o kadar çok şey çalkalanıyordu ki. Bir sürü kelebek kanat çırparak dışarı çıkmak istiyordu.

Söyleyecek çok şeyim, derinlerde yanan çok sorum

vardı. Ama henüz zamanı gelmemişti.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi ve ben de kendi sırtışıma tutamadım.

"Oldukça fazla düşünüyorum," dedim ve sabahlığımı açtım.

Geceliğimi göğüslerimin altından çekiştirirken aç çok önemliydi. Ollie nefes alıp homurdanırken meme uçlarımın lamba ışığı altında sertleştiğinden emin oldum.

"Seni kanlı canlı görmek için sabırsızlanıyorum," diye tısladı. "Ayağa kalk ve bacaklarını benim için aç. Artık kendini saklamak yok. Görmek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum."

Korkmuştum. Korkmuş ve gergindim.

Oturma odasının kapısına bir göz attım ve sabahlığı omuzlarımdan sıyrıp geceliği başımın üzerine kaldırmadan önce sıkıca kapandığından emin oldum. Ollie ekrana bakarken kollarımı sıkıca kavrayıp göğüslerimi birbirine bastırdım.

Aletyle oynarken kolunun sarsılmasını izledim, vücuduma ne kadar aç görüldüğünü sevdim. Gerçekten de bana aç görünüyordu.

Elbette korkmuştum ve gergindim ama buna bayıldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve ben

buna bayılıyordum. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye başladım ama o bir *sus işareti* yaptı.

"Bana o tatlı küçük amcığı göster," dedi ve ona zar zor bakabildim. "Göster bana," diye itti. "Şimdi, Maisie. Göster bana. Saklanmayı unut ve sadece göster bana."

Sinirler.

Korku.

Karnımda deli gibi çırpınıyor.

Oh, lanet olsun. Yapabilir miyim? Ona gerçekten gösterebilir miyim?

"Tamam," diye fısıldadım ve telefonumun açısı beni takip ederken parmaklarımı karnımın doğal kıvrımından aşağı kaydırdım.

Kahretsin, bunu nasıl yapmalıydım. Bacaklarımı açtım, dik durdum, titreyen parmaklarımla en mahrem yerlerimi açtım ve aç iniltisinin ahizeden gelen sesini sevdim.

"Kendini iyice aç," dedi bana. "Bana yakından göster."

Kendimi daha geniş açarken başımı arkaya yatırdım. Klitorisim zonkluyor ve başparmağımla fırçaladığımda kıvılcım çıkarıyordu.

Farklı.

Daha önce ekrana çıkmaya cesaret ettiğim şeylerden çok farklıydı. Yani, onun için oynamıştım. Onun için oynamayı seviyordum... ama çok dikkatliydim... ona ne gösterdiğime çok dikkat ediyordum... hep kendimi tutuyordum...

"Seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım.

"Seni çılgına çevirmek için sabırsızlanıyorum," diye tısladı. "O tatlı küçük amcığı açmak ve seni delirtmek için sabırsızlanıyorum."

Ama bundan daha fazlasıydı ve ben bunu biliyordum. O demlenmeden çok daha fazlası.

Kıçım onun şişmiş sikinin ve parmaklarının etrafında geriliyordu. Boğazım onun uzunluğunun etrafında geriliyor, ıslak ıslak gargara yapıyordu.

Ay ışığının altında biz vardık, soğuk hava tenimizdeydi, fısıldaşıyorduk...

fısıldaşıyorduk... Her şey vardı.

Kesinlikle her şeyi. Söz verdiği o kadar çok fantezi vardı ki. İkimizin de keşfetmek istediği pek çok fantezi.

Ve öyle de

olacak. Çok

yakında.

"Benim için gel," diye homurdandı. "O muhtaç küçük klitorisinle oyna ve

benim için gel." Ve boşaldım.

Tanrım, lanet olsun. Kahretsin, onun için nasıl da geldim.

Ben gerilene ve parmaklarımın altında patlayana kadar muhtaç küçük klitorisimle gerçekten oynadım ve o da benim için geri geldi.

Tekrar kanepeye uzanıp sabahlığımı giydiğimde ikimiz de zor nefes alıyorduk. Yatağının

başucundaki komodinden mendil alırken ve döllerini silerken gülümsüyordu.

Gergin karnını.

"Bu aramalar beni gerçekten çılgına çeviriyor," dedi ve gözleri, sıcaktan kıkırdamama neden olacak kadar canlıydı. "Seni elime geçirmek için gün sayıyorum."

"Umarım öyledir," diye güldüm. "Gerçekten öyle umuyorum."

"Güven bana," dedi ve ben de güvendim. Ona gerçekten güvendim. "Sen farkına varmadan orada olacağım. İnan bana, beklediğine değecek."

Öyle olacağından hiç şüphem yoktu.

On Altıncı Bölüm

Oliver

O hafta eterde yükselen tansiyonla nasıl başa çıktım hiçbir fikrim yok.

Gece video görüşmeleri kısa sürede yoğun bir günün pastasının üzerindeki krema olmaktan çıkıp yepyeni bir lezzetli hayal kırıklığı patlamasına dönüştü. Maisie'nin lamba ışığı altında tatlı gerginliğiyle benimle dalga geçme şekli, onu elime alma ihtiyacıyla sürekli olarak damlayan, kabzasına kadar şarj olmamı sağlamak için yeterliydi.

Tatlı küçük vixen'imi şahsen görmek için o kadar hevesliydim ki, Cuma sabahı gülünç denecek kadar erken bir saatte Hadley'in ofislerindeydim, test sistemlerinin performansını kontrol ediyor ve sabah yediden önce haftalık raporları çıkarıyordum.

Sistemimiz erken ayrılma riskini göze alacak kadar iyi işliyor gibi görünüyordu.

Teknik direktör ve gerçek bir iş arkadaşı olan Devon Hadley'i Londra'dan ayrılma planlarıma dahil ettim ve hafta sonu için sahada bulunmaktan vazgeçtim. Dizüstü bilgisayarımı toplayıp çantamı elime aldığım da Naomi bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Ayrılmadan önce Devon'ın elini sıktım, gülümsemesi benimkiyle buluşunca rahatladım. "Telefonum yanımda olacak," dedim ama telefonumu bir kenara salladı.

"Sistem oturmuş olmaktan çok daha fazlası. Kurulum boyunca gerilimi azaltma konusunda harikalar yarattınız. Molanın tadını çıkarın."

Oh, bundan zevk alırdım.

Maisie'ye bir mesaj göndererek ülkenin öbür ucuna dönmekte olduğumu bildirme isteği güçlüydü ama yüzündeki güzel sürprizin vaadi daha güçlüydü. Hem de çok daha güçlü.

Londra'nın sıkışık bölgesinden çıkıp ayağımı gaza bastığımda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Radyoda Cuma melodilerini sonuna kadar açtığımda ve parmaklarım direksiyona vurarak ritme eşlik ettiğinde ruh halim de onunla birlikte parlıyordu.

Elimden geldiğince çabuk kaçtığım o küçük, uykulu kasabaya dönme ihtimalinin beni bu kadar heyecandıracağını hayal bile edemezdim. Bu sadece Maisie'nin heyecanı da değildi, her ne kadar kabul etmeliyim ki o açık ara en önemli cazibe merkeziydi. Bundan daha fazlasıydı. Siyah beyaz binaları ve kazıklar üzerindeki pazar eviyle tanıdık küçük caddenin düşüncesi idi. Gecenin geç saatlerinde mekanlar arasında dolaşırken ve birkaç biradan sonra Ryan'la birlikte gülerken yerel pub pencerelerinden gelen ışıltının çekiciliği idi.

Evimdi.

Bu kelime aklıma ilk düştüğünde beni çok etkiledi.

Home.

Londra'nın şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla ev.

Much Arlock'a en son ne zaman evim demiştim? Annemle babamın Friar Park'taki evleri hâlâ benim çocukluk dünyamken? Evren okul hayatımın etrafında dönerken ve her akşam Maisie ile yeni bir hayat planlarken?

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. En azından somut bir fikrim yoktu.

Bir kahve almak için Reading servislerinde durdum ama bu benim tek gecikmemdi. Halkın çoğunluğu öğle yemeği saatlerini tamamlarken Much Arlock bypass'ına ulaşmayı başardım, doğrudan ana caddeye ve süpermarkete gitmeyi tercih ettiğimde içim heyecanla doldu. Dükânın dışındaki boşluğa yanaştığımda sırtıtmamı engelleyemedim, arabadan inmeden önce dikiz aynasından saçlarımın dağınıklığının kontrolden çıkmadığını kontrol ettim.

Kahretsin, gergindim. Gerçekten çok gergindim. Süpermarket girişinden içeri adımımı atıp gözlerimi kasalar boyunca gezdirirken kalbim küt küt atıyordu.

Ve işte oradaydı. Ülkenin öbür ucundan beri arzuladığım kız.

Benim sihirli küçük fingirdem Maisie Moore, floresan ceketli bir adama hizmet ediyor ve ona mükemmel bir nezaketle gülümsüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, gözleri parlak ve doğal bir şekilde parlayarak işine devam ediyordu, gazete rafından *Weekly Financial*'ın bir kopyasını alıp sıranın arkasına doğru ilerlerken yaklaştığımdan tamamen habersizdi.

Önümdeki eski tarih öğretmenimi ve onun önündeki ailemin eski komşusu Bill'i tanıdım ve Much Arlock evreninin gerçekte ne kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlı olduğunu bir kez daha anladım. Gözlerim aç bir şekilde kasanın arkasında oturan kıza sabitlenmiş olmasaydı, her ikisine de uzanıp sohbet etmeyi düşünebilirdim.

Bill'e alışveriş fişini uzatıp kibarca vedalaşırken bakışları müşteri kuyruğunda gezindi ve sonunda bana takıldı.

Oh, dünya nasıl da durgunlaştı.

İkimiz de bakıyorduk. Tüketilmiş. Kaşları havaya kalkıp ağzı açık kalırken birbirimizden başka her şeyi unutmuştuk.

Sırf o tek bir an için ülkeyi baştan başa on kez daha geçerdim.

Elindeki sosis paketini bir gümbürtüyle tarayıcının üzerine düşürdükten sonra kendine geldi ve tekrar aldı. Bay Spencer'a *merhaba* dedi ama gözleri bir çırpıda benimkilere döndü, biraz daha yaklaştığımda yanakları pespembe yanıyordu.

Kadın adamın çıkış işlemlerini bitirip adam ödeme için kartını uzatırken aramızdaki gerilim inanılmazdı. Aramızdaki son mesafeyi kapatıp ona gazetemi uzatırken kendimi yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

"Düşündüm ki... Aman Tanrım, yarını düşündüm..." diye fısıldadı ve gözleri sertçe benimkilere dikildi. "Seni görmeyi gerçekten beklemiyordum... İş için giyindim... Özel bir şey yok..."

Ama o çok özel biriydi.

Düzgün lacivert bluzunun içinde göğüslerinin kabarıklığı üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş sevimli *Maisie* yaka kartına bakmaktan kendimi alamadım. Gazeteyi bana geri verirken titreyen küçük sevimli parmaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Ben de gazeteyi alırken o şirin parmaklarını kendi parmaklarımla okşamaktan kendimi alamadım.

"Şu anda benim için gerçekten çok özel görünüyorsun," diye fısıldadım tezgahın üzerinden. "Ne diyebilirim ki? Uzak duramadım."

Gülümsemesindeki tatlılık, onu oturduğu yerden çekip çıkarmak istemem için yeterliydi.

"Sanırım bu Much Arlock etkisi," diye kıkırdadı.

Başımı sallayışıma sırtışıma eşlik etti. "Maisie Moore etkisi, daha çok buna benziyor," dedim alçak sesle ve onda bir şeyler değişti, bunu yüzünde gördüm.

Kartımı okuyucuya bastırdım ve bana makbuzumu uzatırken arkamdaki kuyruğun yok olmasını diledim.

"Ryan'la mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Three Feathers'da bir oda ayırttım. Tüm hafta sonu için."

Yutkunmasına bayıldım. "Birazdan burada işim bitecek, okula gideceğim ama Freddie var... geceye kadar..."

"Ne kadar zaman ayırabilirsen o kadar bekleyeceğim," dedim ve uzaklaştım.

Bir sonraki sıradakine *merhaba* derken gözlerimi ondan ayırmak zorunda kaldım, kendimi oradan zorla çıkarırken onun görüntüsünün geri kalan zaman boyunca zihnime kazındığından eminim.

Çıkıştan çıkıp otoparka doğru ilerlerken kalbim hâlâ küt küt atıyordu, arabama atlayıp ceketimin cebinden telefonumu çıkarırken sırtışıma gün doğumu kadar parlaktı.

Başparmaklarım, büyük olasılıkla günler önce yapmam gereken metni hafifçe yaptı. Hafta sonuyla baş etme zamanı. Yepyeni bir Much Arlock hafta sonu.

Şehre döndüm, Ryan'a gönderdim. Vaktiniz varsa bu akşam biraz boş vaktiniz olabilir. Bana haber ver.

Yanıtın vızıltısı hızlıydı.

Hemen döndün mü? Lanet olsun, Kent. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Maisie Moore'u tekrar mı yakalıyorsun?

Olabilir, ben de karşılık verdim.

Sawyer hala ona takılıyorken seni bana tercih ederim, dedi. Bira içmek istersen müsait olduğunda haber ver. Kanepe sörfüne ihtiyacın var mı? Sanırım yok.

Bu sefer olmaz, teşekkürler, dedim ve Three Feathers'daki birinci sınıf süitin web sitelerinde vaat edilen her şey olmasını umarak check-in için yola koyuldum.

Yatak odasının kapısından içeri adımımı attığım andan itibaren web sitesinin gerçekten de doğruyu söylediği çok açıktı.

Dört direkli maun yatak devasa boyutlardaydı, odanın krem rengine karşı tepesindeki kirişler son derece zevkliydi. Banyoda hem bağımsız küvet hem de çift duş bulunuyordu ve pencerelerin her birinden caddeye bakan manzara muhteşemdi.

Telefonumdan bir sonraki ping sesi geldiğinde gömleklerimi çantama asmış ve odadaki televizyonu açmıştım.

Belki Ryan'ı bekliyordum ama beni karşılayan Maisie'nin adıydı.

Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Ciddiyim, o kadar heyecanlıyım ki kendim bile pek bir şey bilmiyorum.

Mesajdaki gülen yüzü, benim de ona sırtıtmam için yeterliydi. Başparmaklarım yanıt verirken bulanıktı.

İnan bana, ne kadar heyecanlı olduğun hakkında her türlü fikre sahibim. Seni daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum Maisie.

Minibardan kendime bir bira aldım ve şanslı yıldızlarımı saydım. Much

Arlock, işte buradayım.

Maisie Moore, işte geliyorum.

On Yedinci Bölüm

Maisie

O öğleden sonra okul kapısının önünde tam bir heyecan ve sinir yumağıydım. Diğer annelere el sallarken kalbim hala hızlı atıyordu, *merhabalar* ve *iyi hafta sonları* dilerken ve her zamanki gülümsemelerimi takınırken yanaklarım şüphesiz hala çiçek açıyordu.

Zihnim çılgınca koşuyor, yalpalıyor ve sıçırıyordu. Yüksek sesle çığlık atma ve havayı yumruklama dürtüsüyle savaşıırken hayallerim sıçırıyor, kıvılcımlanıyor ve tüm mantığımı kaybederek içime doğru hücum ediyordu.

Ödeme kuyruğunda Oliver'ın gözlerini üzerimde görmek, altıma işeyebileceğimi düşünmem için yeterliydi. Cidden altıma işlemek. Bu ve tezgah taburemden düşmek.

Evet, bir ya da iki yumruğu hak edecek kadar fazlaydı, ama altında bütün bir öz bilinç dünyası fokurdayıp duruyordu.

Makyajsız pembe yanaklarımı ve o sabah okula gitmeden önce yaptığım berbat topuzun içinde dağınık duran saçlarımı düşündükçe utançtan yanabilirdim. Üzerimde biraz ışıltı katacak takılarım bile olmadan, yavan üniformamın içinde nasıl göründüğümü düşünmeye bile gerek yoktu.

Saçmalık.

En azından beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Berbat bir topuz ve üniformayla bile beni gördüğüne gerçekten memnun olmuştu.

Ona bir mesaj yazarken parmaklarım hâlâ titriyordu.

Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Ciddiyim, o kadar heyecanlıyım ki kendim bile zor anlıyorum.

Kısa süre sonra ping sesi geri geldi.

İnan bana, ne kadar heyecanlı olduğun hakkında her türlü fikre sahibim. Seni daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum Maisie.

Yanaklarım yeniden yandı ve bunu aşağılarda hissettim. Sabahlığımı açtığımda ekrandaki gözlerindeki o karanlığı. Kendime dokunduğumda çıkardığı kısık iniltileri. Şimdi daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordu, ete kemiğe bürünmüş ve yakından. Bu düşünce dizlerimin bağıını çözdü.

Derin bir nefes aldım ve mavi gökyüzünün tadını çıkardım, hala bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Ama öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Sadece bir gece daha ve onunla bir gece daha paylaşacaktım. Affedici lamba ışığı altında, fısıldanan fanteziler, istekler ve *yakında* vaatleriyle bir video görüşmesi değil. Bu olacaktı. Yüz yüze.

Tek umudum onun beklentilerini

karşılayabilmektir. Buna ne kadar ihtiyacım

vardı.

Freddie okul zili çalar çalmaz arkadaşlarıyla birlikte dışarı fırladı. Bağırıp çağırıyor ve itişip kakışıyorlardı, belli ki hafta sonu için heyecanlanmışlardı. Durup diğerlerine el salladığında, ben saçlarını karıştırmaya fırsat bulamadan saçlarını yana savurduğunda ve çantasını omzuna attığında gülümsemem tamdı.

"İyi bir gün müydü?" diye sordum, o da bana omuz silkti.

"Evet, çok güzel. Dean bu hafta sonu babası ve büyükbabasıyla maça gideceğini söyledi. Babam beni de götürebilir mi?"

"Ona sorabilirsin," dedim ve eve doğru yürümeye başladım. "Futbolu seviyor, eminim seni de yanında götürmek isteyecektir."

"Barda izlemeyi seviyor," diye yorum yaptı Freddie ve yüzünü buruşturdu. "Bazen hoşuma gidiyor, kolamın yanında bana cips verdiğinde, ama gerçekten görmek istiyorum, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Eminim anlayacaktır."

Tekrar omuz silktiğinde Freddie'nin son birkaç haftada boyunun ne kadar uzadığını takdir ediyordum. "Beni almak isteyeceğinden emin değilim. Dean'in babası gibi değil."

Robbie'ye tutamayacağı sözler vermek ya da güvence vermek bana düşmezdi, bu yüzden sessiz kaldım ve sohbeti okul gününe çevirdim. Robbie çantasını bırakıp tırmanma çerçevesine tırmanırken ve diğer taraftan aşağı inerken onu dinlemeyi, sohbetin akıp gitmesini sağlamayı seviyordum.

Eve yaklaştığımızda hala oldukça mutlu bir şekilde konuşuyorduk ve Robbie'nin dışarıda park etmiş büyük beyaz iş minibüsünü gördüm.

"Baba!" Minibüsün kapısı açılıp deri ceketli babası dışarı çıkınca Freddie bağırdı. Koşmaya başladı, mesafeyi kapatırken çantası sırtına çarpıyordu ve ben de bu görüntüyü neye borçlu olduğumuzu merak ederek adımlarımı sabit tuttum.

"Pekâlâ dostum," dedi Robbie ve kolunu Freddie'nin omuzlarına attı ve karnımda bir sancı hissettim. Bir yerlerde bir gezegende belki de harika oğlumuz için bir aile olarak bunu başarabileceğimizi söyleyen o sancı.

Robbie'nin yüzündeki ince bir şekilde gizlenmiş kaş çatmayı gördüğümde, hayali bir evrendeki hayali bir ailenin tüm düşünceleri yeni bir ölümle öldü.

"Bu onuru neye borçluyuz?" Onlara ulaştığımda sordum.

Rob Freddie'ye bir gülümseme verdi ve eve bakmadan önce omzunu bir kez daha sıktı. "Okuldan sonra neden üstünü değiştirmiyorsun, dostum?"

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Belki," diye yanıtladı Rob. "Bir dakika içinde hallederiz, sadece yukarı çık ve kendini hazırla."

O anda buraya beni görmeye geldiğini anladım.

Freddie'nin üst kata sıçraması için beş saniye bile beklemeden kapıyı kapatıp sıkıca eğildi.

"O pislik herif bu lanet hafta sonu seni görmeye mi geldi?" diye tısladı ve kalbim bir milyon vites birden yükseldi.

Lanet olsun. İşemek. Dedikodu.

Kollarımı kavuşturdum. "Bu söylenti değirmi ni için gülünç derecede hızlı, biliyorsun. Sadece bir saat önce geldi."

"Ne zaman geldiği umurumda bile değil," diye homurdandı Rob. "Sadece seni görmek için burada olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Her iki şekilde de gerçekten fark eder mi?" Yanaklarımın bir kez daha yandığını hissederek sordum. "Freddie seninle, yani sosyalleşme şansım olabilir. Eminim Ollie de sosyalleşme şansı bulabilir. Kim bilir buraya ne için geldi. Her şey olabilir."

"O lanet olası Londra'ya ait olan inek herifin teki." Parmağını hiçbir yere sokmadı. "Ciddiyim Maisie, ondan uzak dur yoksa onunla kendi kendime konuşmak zorunda kalacağım."

Freddie ön kapıdan çıkmasaydı bu konuda söyleyecek bir sürü şeyim olacaktı. Sweatshirt'ünün fermuarını kapatırken gerçek bir asker gibi babasına sırtıyordu.

"Dean'in babası onu bu hafta sonu futbol maçına götürecek," diye başladı. "Gidebilir miyiz baba? Ben, sen ve büyükbabam? Dean'i orada görebiliriz, süper olur!"

"Bundan emin değilim dostum," dedi Robbie ve gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Bu hafta sonu şehirde dolaşp bir şeylere göz kulak olmamız gerekebilir."

Freddie'nin yüzündeki şaşkınlıktan nefret ediyordum. "Şehirde mi? Neden?"

"Eminim bu hafta sonu buralarda takılmana gerek kalmayacak," dedim gülümsememi zorlayarak. "Maça gidebilirsin."

"Burada hiçbir şeyi kaçırmak istemezdim," dedi Rob ve gülümsemesi hırıltıya dönüştü.

Freddie'nin pes edip omuz silkmesinden nefret ediyordum. "Pekâlâ," dedi. "Sanırım maçı başka bir zaman izleyebiliriz."

Rob ile aramızdaki gerginlikten daha da nefret ediyordum.

"Freddie'yi ailene erken mi götürüyorsun?" diye sordum ama başını salladı.

"Freddie'yi biraz takılması için oyun alanına götüreceğim. Birazdan döneriz."

Neyse ki oğlumuz aramızdaki husumetten habersiz görünüyordu, zira babası dinlenme alanına giderken bana yeni bir kaş çattı.

Ben daha ön kapıdan içeri girmeden telefonumun sesi duyuldu. Kate ve Amy'nin

sohbet penceresi ve söylenti değirmeni gerçekten tam gte görünüyordu.

Demek Şehre geri döndü?! Eleanor onu Three Feathers'a girerken gördü. Amy:

Bu gece mi yoksa yarın mı takılacaksınız? Otel odasında kalacağız, değil mi?

Lanet olası okul yılımızda kaç kişinin daha hafta sonu planlarım hakkında konuŐtuęunu merak ettim ve işte o zaman iim yandı. Herkesin herkesin işini bilmesinin verdiği yanma.

İnsanların birbirlerini standart olarak gzetlemediği bir dünyada olmayı hayal bile edemiyordum. Bir parça bile olsa anonimliğin olduğu bir yerde yaŐama düşüncesi oldukça lüks görünüyordu. Parlak yeni renklere sahip yepyeni bir dünyada istediğin kişi olabilmenin ve istediğini yapabilmenin okyanusu.

Belki de Much Arlock'tan gelen atalarımın tarım işçileri soyu, kalıbı kırmak için gerçekten yeni bir koşu yapabiliirdi.

Rob, Freddie'yle birlikte geri döndüğünde kendime bir fincan çay yapmış ve beş saniyeliğine mutfak masasına oturmuŐtum. Fred televizyonu açmak için içeri girdiğinde ve gt herif oturma odasının kapısını arkasından kapattığında kendi kaşlarını attım.

"Ciddiyim," diye devam etti. "O pisliğin yeri burası değil. Kendi bölgesinde istediği kadar para saabilir ama buralardan uzak dursun."

"Her zamanki gibi kasabanın sahibi olduğuna inanıyorsun," diye tersledim ve ayımdan bir yudum aldım. "Cidden, kimin buraya ait olup olmadığı hakkında konuşmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Aptal olma Rob."

Gözleri vahşiydi. "Onu buralarda istemiyorum. Burası onun kasabası değil." Ve işte yine küçük kasaba hayatının aynı yakıcılığı.

Ve aynı küçük keşke, daha büyük bir yerde yeni bir dünya hayal etmek.

"Freddie'yle bir süre daha takılacak mısın yoksa bu gecelik burada işin bitti mi?" diye sordum ve o da ceketinin yakasını dzelitti.

"Dave ve Phil ile dışarı çıkıyorum," dedi. "Biraz Pitcher'a gideceğiz. Kendimi hazırlasam iyi olacak. Belki bu gece Kent denen o kaltağı kasabada görürüz."

"Belki yaparsın," dedim ve nefesimin altında küfrettim. Ayağa kalktım ve soymak için biraz patates aldım, Freddie'ye veda edip kapıyı çarparak çıkarken onu tamamen görmezden geldim.

Patatesler ocakta kaynarken Ollie'ye bir ağrı daha göndermeyi tercih ettim.

Dikkatli olun. Bütün kasaba burada olduğunu biliyor. Robbie de dahil.

Yanıtın gelmesi sadece saniyeler sürdü.

Sanırım bu da Much Arlock etkisinin bir başka parçası, dedi. EndiŐelenmeyin. Robbie Sawyer için endiŐelenmiyorum. Bütün evren burada olduğumu bilsin, umurumda değil.

Balıkları pişirmeye koyarken kendi kendime iç
geçirdim. Tek umudum onun haklı olmasıydı.

On Sekizinci Bölüm

Oliver

Maisie'yle aynı küçük kasabada olup da onu görmeden geçireceğim bir akşamın alay konusu olacağını biliyordum. Ayrıca Freddie'yle meşgul olduğunu da biliyordum ve Freddie birkaç oda ötedeyken riskli bir ilk buluşma için gizlice oraya gitmemi istemesine imkân yoktu.

Ben de soğukkanlı davranıp Much Arlock'un hayatına yerleştim ve Ryan'la tekrar görüşmek için yeni bir fırsattan yararlandım.

Three Feathers'ın barında bana katıldı ve çalışma haftasından iyice bıkmış görünüyordu. Biralari ısmarladım ve koluna bir tokat attım, o da benimkine karşılık verince onu gördüğüme gerçekten sevindim.

"Seni tekrar bu kadar çabuk görmeyi gerçekten beklemiyordum," dedi ve sırtımama engel olamadım.

"Sanırım beni daha çok göreceksin. Maisie de beni daha fazla görmek istediği sürece tabii."

Koltuklarımıza oturup arkamıza yaslanırken başını salladı. "Bok istiyorsun, Kent. Sawyer'ın ondan kolayca vazgeçmesine imkan yok."

Şimdilik bunu görmezden gelmeyi seçtim, sohbeti tekrar onun haftasına ve bok gibi kızarmış görüldüğü gerçeğine çevirdim.

"Ofisteki baskıyı hissediyorum," dedi. "Beni yanlış anlamayın, patronum Carl harika bir adam ama projeler gerçekten arttı. Ben yıllardır oradayım. Artık içimde o ateş var mı biliyorum."

Onun evinde geçirdiğim kanepa sörfü gecelerinde bana patronu Carl hakkında çok şey anlatmıştı. Şirket kulağa ciddi geliyordu, teknoloji projeleri de buna uygun olarak ciddi görünüyordu ve Carl denen adam da bunlara uygun bir karaktere benziyordu. Görünüşe göre grafik tasarımcı bir adam ve ana şirket Favcom'un sahibinin kızıyla üçlü bir ilişki içindeydi.

Katie'nin kızı o küçük numaraya yakalandığında Much Arlock dedikodusunun ne kadar dramatik olabileceğini düşünerek kendi kendime sııttım.

"Belki de yeni bir başlangıca ihtiyacın vardır," dedim ve bunda ciddiydim. Belki de öyleydi.

Belki de bu şehirde teknoloji satış işiyle geçirdiği günler ve kolundaki Stacey'nin yokluğu onu yıpratıyordu.

Belki de bu hepimiz için bir değişim zamanıydı.

"Siktir et," dedi birasının yarısını yudumlarırken. "Belki de yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Carl yakında Brighton'da yeni bir ofis açılacağından bahsediyor. Belki de oraya gitmeli ve başka bir

salla."

Nedense Ryan'ın Brighton sahil hayatını sevdiğini hayal edemiyordum. Kendi biramın yarısını içtim ve ona bir bakış attım.

"Her zaman bir noktada benim işime girebilirsiniz. Her zaman güvенеbileceğim insanlar arıyorum, özellikle de satış ekibinde."

Başını iki yana salladı. "Londra bana göre değil. İmkânı yok. Buralara fazla yerleştım. Brighton'a gitmeyeceğim. Maisie'nin yan komşusu oraya gidiyor. İşı kaptım."

Sanırım değışiklik konusunda yanlış ağaca havlıyordum. Sandalyeme daha da yerleştım ve gözlerimi barda gezdirdim.

The Three Feathers gerçekten de iyi bir oteldi. Bar hatırladığımdan daha büyüktü ve atmosfer hem yerli halk hem de turistlerle güzel bir şekilde hareketliydi.

"Eskiden bu kibirli bara hiç gelmezdik," dedi Ryan aklımdan geçenleri okuyarak. "Her zamanki uğrak yerimiz olan Pitcher'a geri dönmeli ve sosyetik insanlarla takılmayı bırakmalıyız."

The Pitcher yerel havalı bir batakhaneydi ve bizim eski uğrak yerimiz onunkinden çok daha azdı. Yine de, yerel barlardan hangisine gitmeyi tercih edeceğimiz umurumda değildi.

İçkilerimizi bitirip Pitcher'a doğru ilerlerken gözlerimi telefonumdan ayırmadım. Hiçbir mesaj gelmiyordu, bu yüzden Maisie'nin ev hayatıyla yeterince meşgul olduğunu düşündüm.

Aşağı inerken Royal Tavern'de durduk ve Ryan kendi birasını devirirken ben biramı çok sert devirmemeye dikkat ettim. Benim bir birama karşılık o iki bira içmişti ve kendimi bir kez daha her hafta kaç içki içtiğini merak ederken buldum.

"Artık çoğu hafta sonu buraya dönecek misin?" diye sordu sokakta ilerlerken. Cevabımı dikkatlice geri çektim. "Önümüzdeki dönemde epeyce buralarda olacağımı umuyorum." "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu gülerek. "Maisie Moore'a dönecek misin, dönmeyecek misin?" "Bu gerçekten Maisie Moore'a bağlı," dedim.

"İyi, istersen kartlarını göğsüne yakın tut." Sırtıma bir tokat attı. "Eminim birkaç bira daha içtikten sonra ince ayrıntıları bana anlattırın."

Bundan çok şüpheliydim ama sırtışıımı güçlü tuttum. Pitcher'ın kapısından içeri adımımı atıp Robbie Sawyer ve onun içki içen birkaç ahmak arkadaşıyla burun buruna geldiğimde yüzümdeki gülümseme hâlâ tamdı.

Ryan'ın yanımda homurdandığını duydum, bizi bar ortamına yerleştirmek için çaba sarf ediyordu, ama Sawyer'ın gözleri benimkilerdeydi.

"Seni dışarıda görebileceğimi düşündüm," diye bağırdı. "Lanet şehre döndüğünü"

Kendime ve Ryan'a bira sipariş etmek için adım attığımda onu arkamda hissettim, ama ona bir bakış bile atmadım.

"Maisie ve Freddie'nin yanında benim yerimi alacağını sanıyorsan, bir kez daha düşünmelisin," dedi. "O benim. İkisi de benim."

"Bence zamanını kiminle geçirip kiminle geçirmek istemediğine kendisi karar verecek," diye karşılık verdim.

Dave Amberley yanıma geldi ve Sawyer'ı kolundan tuttu. "Hadi Rob," dedi. "Burada buna yer yok. Sadece bir ziyaret, önemli bir şey değil."

Diğer tarafıma geçerken Ryan'ın pasif olmaya çalışan gülümsemesini gördüm. "Evet, Rob," dedi. "Sadece Londra'dan bir ziyaret. Birkaç biradan başka bir şey yok."

Bu küçük kasaba saçmalığının aptalca cüretkârlığı karşısında başımı salladım.

"İstediğim kadar uzun bir ziyaret, ne halt etmek istiyorsam onu yapıyorum," diye tersledim ve Sawyer'ın gözleri açılırken yanımdaki iki adam da dehşetle baktı.

"Yapmak istediğin her ne haltsa onu yap, yeter ki benim yapmak istediğim her ne haltsa onu bozmasın," diye bağırdı salak ve yaklaşırken nefesi bira kokuyordu.

Ben daha cümlemi tamamlayamadan iki adam da onu tutmuş ve bardan uzaklaştırmaya başlamıştı.

Ryan yeniden yanıma geldiğinde Amberley cebinden sigarasını çıkarmış, Sawyer'ı bira bahçesine çekiyordu.

"Sana söylemiştim," dedi. "Sawyer'ın ondan kolayca vazgeçmesine imkân yok. Ben olsam o pisliğin gelmesine hazırlanırdım."

Ama umurumda değildi. Gerçekten. Maisie'ye de gelmediği sürece Sawyer'ın her ne saçmalıkla geleceği umurumda değildi.

"Hadi gidelim buradan," dedi Ryan. "Bence kibirli bar bu akşam çok daha iyiydi."

"Şimdiye kadar Sawyer saçmalığını bırakmışsındır diye düşünmüştüm," diye güldüm. "Hâlâ onun ortalığa saçtığı saçmalıklara kanacağını hiç düşünmemiştim."

"Hâlâ koca bir egosu var ve buna uygun koca bir ağzı var. Barışı korumak daha kolay," dedi ve ben iç çekene kadar bana yalvaran bir ifade gösterdi.

"Egom hâlâ o geri zekâlıya karşı durmak isteyecek kadar büyük," diye karşılık verdim ama bar, futbol şarkıları eşliğinde sallanan ve şarkı söyleyen insanlarla bir ahmak festivaline dönüştüğünde omuz silktim. "Bence kibirli bar gerçekten çok daha iyi."

"Çok doğru," dedi ve çıkış yolunu gösterdi.

Sawyer bira bahçesinden arka tarafa doğru ilerlerken ön kapıya ulaştık. Çıkarken ona son bir kez baktım ve ikimiz de dünyayı ayaklarımızın altında gümbürdetecek kadar sert bakarak birbirimize nasıl çarptığımızı sikeyim. Gergindi. O kadar gergindi ki

kilların ondan fışkırdığını ve benimkilerin de ona karşılık

verdiğini hissettim. Ona karşı geri adım atmıyordum.

Bu barda olmaz. Bu kasabada değil. Kalbini daha önce bir kez kaybettiğim bir kız için olmaz. Bakışları kıran o oldu, yeni bir bira sipariş etmek için bara döndü.

"Tanrım, ikinizin arasında saçma sapan bir şeyler var," dedi Ryan ana caddeye adım attığımızda. "Sizi lise buluşmasından uzak tutmamın daha iyi olacağını düşünmeye başlıyorum."

Bu düşünceyle sırtına bir tokat attım.

"Bundan sonra Maisie Moore'la ilgili hiçbir şeyden beni uzak tutamayacaksın," dedim.

On Dokuzuncu Bölüm

Maisie

O akşam gece çökerken tüm vücudum karıncalanıyordu.

Freddie yan odada derin bir uykundaydı ve ben de yatağıma uzanmış tavana bakıyor, hafta sonu bittikten sonra hayatın nasıl olacağını merak ediyordum.

Oliver Kent etkisi zaten canlıydı ve müthiş bir güçle işliyordu. Geceyi onunla birlikte geçirdiğimde ne kadar yoğun olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kalbim güm güm atıyor ve ağzım kuruyordu, sadece bunun o olduğunu, büyük fiziksel yeniden tanışmanın arifesi olduğunu biliyordum. Rob, o hafta sonu Freddie'yle kalma planını uygulayamayacak kadar şerefsiz olmadığı sürece sorun yoktu. Olmasa iyi olurdu.

Oliver Kent'in muhteşemliğini hayal kırıklığına uğratmamak için kabul edilebilir bir şekilde hazır olmayı umarak kendi planlarımı tekrar gözden geçirdim.

Uzun, sıcak bir duş ve Freddie'nin büyükanne ve büyükbabasıyla gitmesinin ardından bolca tıraş zamanı. Saç düzleştiricilerin hazır olduğu düzgün bir saç kurutma seansı. Makyaj. Dudaklarımı öpülesi hale getirmek için parlatici da dahil olmak üzere bana iyi bir parlaklık verecek kadar. Ayrıca her zamanki küçük siyah elbisemin altına seksi bir iç çamaşırı ve oldukça yüksek topuklu ayakkabılar.

Olabildiğince hazırlıklıydım, derinlerde gizlenen seksi malzemeleri bulana kadar eski külot çekmecemi kontrol ettim. Elbette, görüntülü görüşmelerde en iyi iç çamaşırlarımdan bazılarını giyiyordum ama arka kataloğumdan çıkarmayı başardığım dantelli bask hala görünmüyordu. Siyah saten panelli zengin, koyu bir mordu ve umarım soyunduğumda tam bir deprem festivali gibi hissetmeyeceğim kadar gurur vericiydi.

Sanırım sinirlerimin bu duruma uygun olup olmadığını yakında görecektik. Sinirlerim ve kasanın karşısındaki tek bir bakışıyla kalbimi tutuşturabilecek adam için duyduğum toplam, mutlak, delice heyecan seviyeleri.

Telefonum yatağımın üzerinde yanımda durmuş, mesajla ulaşıp onu davet etmem için beni baştan çıkarıyordu. Yani, teoride bunu yapabilirdim. Freddie üst katta uyuklarken mutfak masasında bir kahve içmek gibi masum bir sohbet olabilirdi. Ama hayır, bunu riske atamazdım.

Bu yüzden elimi uzatmadım. Muhtaç bedenimin izin verdiği kadar sakın kaldım ve gece devam ederken yüzümde bir gülümsemeyle üst katta dinlendim. Ollie'nin Ryan'la kasabada harika vakit geçirdiğini umuyor ve Robbie'nin tam bir geri zekâlı olup onu bir şekilde korkutup kasabadan kaçırmaya çalışacak kadar yoluna çıkmamış olmasını on kat daha fazla umuyordum. Bu düşünce bile karnımın dönmesine yetmişti.

Sanırım ön kapının gümbürtüsünü alt katta ilk duyduğumda uykuya dalmış olmalıyım. Bir

sarsıntıyla uyandım, gözlerim lamba ışığına karşı daraldı ve

telefonumun ahizesindeki saate

baktım. Gece yarısı oldu.

Gece yarısı kapımı kim çalabilir ki?

Hafif açık yatak odamın penceresinden Robbie'nin sarhoş sesini duyduğumda, gece yarısı kapımı kimin yumruklayacağı çok açıktı. İçgüdüsel olarak hızla odanın karşısına geçtim ve perdeleri geri çektim. Sokak lambaları, patikadan aşağıya doğru tökezleyip yukarıya bakarken onu oldukça net bir şekilde görebileceğim kadar parlıyordu.

"Maisie!" diye bağırdı ve bir demet çiçeği havaya kaldırdı. "Maiisieee! Buraya gel! Seni görmem gerek!"

Pencereyi biraz daha açtım ve *çenesini kapatması* için tısladım, komşu evlerden Kai Rivers ve Cherry Jones yan bahçede kızartmalarını bitirip bu manzaraya gülmeye başlayınca utançtan yerin dibine girdim.

"Evine git!" Rob'a tısladım. "Kesinlikle harap olmuşsun. Freddie yatakta!"

Başını salladı ve dengesini sağlamak için sallandı. "Seni görmem gerek! Söylemem gereken bir şey var! Bu çok önemli!"

Hayatımı sikeyim. Pencereyi kapatırken kendi kendime küfrettim, sahanlıktan geçerken Freddie'nin yatağının gıcirtısını duyunca tekrar küfrettim. Merdivenleri hızlıca indim ve inerken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım.

Kilidi açmak için anahtarları elime aldığımda Robbie'nin yüzü ön kapının cam paneline bastırılmıştı.

Kilidi tıklatıp kapıyı açtığımda gözleri geniş ve garip bir şekilde çaresiz görünüyordu. Onu verandadan geriye doğru itip dışarı adım attığımda bir tur daha sallandı.

"Burada ne halt ediyorsun?!" Sabahlığımı olabildiğince sıkarak tersledim. "Kesinlikle bira ve sigara kokuyorsun."

Elindeki çiçek demetini bana uzatırken ne yapacağımı bilemedim ve bir iç geçirdim. Ellerim titreyerek çiçekleri ondan aldım. Güller. Görünüşe göre kırmızı. Görünüşe bakılırsa, arazinin tepesindeki gece garajından yeni alınmış.

Ne diyeceğimi bilemedim, o yaklaşırken sessizce ona baktım. "Bunlar senin için," dedi. "Çünkü seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum."

Başımı sallamaya başladım ama o devam etti.

"Ciddiyim. Gerçekten ciddiylim. Seni gerçekten seviyorum Maisie. Olmamız gerektiği gibi birlikte olmamızı istiyorum. Gerçekten olmamız gerektiği gibi."

Yavaşça nefes aldım, çünkü başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Cherry ve Kai patates kızartmalarını yerken hâlâ çitlerin üzerinden bakıyorlardı ve birkaç kapı ötedeki George ve Diane ön taraftan evlerine doğru gidiyorlardı ve orada bir gösteri olduğunu hissettim. Sarhoş bir adamın ona olan sonsuz aşkını birkaç yıl geç itiraf ettiği bir gösteri.

Başımı eğdim ve elimi koluna koydum. "Ne dediğinin farkında değilsin Rob. Sarhoşsun ve yatağa gitmen gerekiyor."

"Yatağına gitmem gerek," dedi ve bir zamanlar ona katılırdım. Ama artık katılmıyorum.

"Sadece söyle," diye devam etti. "Tekrar birlikte olabileceğimizi söyle. Tekrar birlikte olmalıyız, ben, sen ve Fred. Bunu biliyorsun. İçeri girmeme izin ver ve bu sefer sonsuza dek birlikte olalım. Her zaman için."

O ileri doğru bir adım attığında başım içgüdüsel olarak titriyordu.

"Birlikte çalışmıyoruz," dedim ona. "Ayık olduğunda bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bunu bilecek kadar çok kez denedik."

Başı hemen geriye doğru sallandı. "Hayır," dedi. "Bunu bilmiyorum. Tek bildiğim seni sevdiğim. Seni ve Freddie'yi. Bunu yapabiliriz. Üçümüz bunu yapabiliriz."

İçimde küçük, korkunç bir acı vardı. Pişmanlık. Bu küçük tatlı aile hayalinin, bir anlam ifade edebileceği bir zamanda böylesine korkunç bir şekilde yanlış gitmesinin yarattığı hayal kırıklığı.

"Üzgünüm ama bunu gerçekten yapamayız," dedim ona. "Bu işe yaramaz. Hiçbir zaman da olmadı. Çok denedik ama olmadı." Durakladım, yanağına bastırmak için bir elimi kaldırdım. "Ayıkken bunu istemediğini biliyorsun. Gerçekten istediğini hiç sanmıyorum. Son birkaç yıldır neredeyse herkesin bir şekilde etek giymesini istedin, ben listenin en altında yer aldım." İçimi çektim. "Ve gerçekten de kendi yatağına gitmen gerekiyor, bütün hafta sonu Freddie'yle olacaksın."

Gözleri benimkilere çarptığında umduğumdan çok daha hamdı. Karanlık, acılı ve her ne kadar zil zurna sarhoş olsa da hiç olmadığı kadar içtendi.

"Ciddiyim," diye homurdandı. "Seni seviyorum amına koyayım. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Çiçekler için teşekkürler," dedim ona. "Çok güzeller. Ama artık yatmam gerek."

İçeri girmek için bir hamle yaptım ama o da benimle birlikte adım attı ve kollarını kapının iki yanına dayadı.

"Seni seviyorum Maisie!" dedi tekrar ve bu kez daha yüksek sesle.

Göz ucuyla Kai ve Cherry'nin arkalarını döndüklerini gördüm ve onların da bu taşkınlıktan utanmış olmaları gerektiğini anladım.

Freddie'nin merdivenlerin tepesinden seslendiğini duymadan önce fırsatım olsaydı Rob'u kendi iyiliği için patikadan uzaklaştırırdım.

"Anne!" diye bağırdı. "Neler oluyor? Babam orada mı?"

Rob'a bakarken yüz ifadem pek etkilenmemiş olmalıydı. "Evine git!" Kısık sesle bağırdım. "Gerçekten, gitmen gerek. Burası ne yeri ne de zamanı."

"Baba?!" Freddie seslendi. "Sen misin?"

"Benim, dostum!" Rob geri seslendi ve kapıyı başımın üstünde iterek açtı. "Annene onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek için geldim. Onu gerçekten çok seviyorum Freddie. İkinizi de seviyorum."

Freddie ön kapıya doğru ilerleyip yanıma yaklaştığında ben hâlâ romantik bir süperstar olduğumu iddia eden adama kaşlarımı çatmış bakıyordum.

"Ben de seni seviyorum baba," dedi ve ses tonundaki mükemmel çocuksuluk neredeyse kalbimi parçalara ayırıyordu.

Robbie'nin ikimizi de tutup sıkıca kendine çekmesi ne kadar da garipti. Yanağını yanağıma bastırmış, beni sıkıca kavrarken nefesi kesilmişti.

"İkinizi de çok seviyorum," dedi. "Hem de çok."

"Freddie'nin de gerçekten yukarı çıkıp yatması gerekiyor," dedim ona. "Cidden, eve gitmen gerek. Tekrar konuşuruz ama şimdi olmaz." Gözlerini kendimdeki güçle buluşturmak için ondan uzaklaştım. "Ciddiyim, şimdi olmaz. Hepimizin uykuya ihtiyacı var."

Yüz yüze durduk, Freddie hâlâ aramızdaydı ve Robbie sarhoşluğuna rağmen ciddiyetimi fark etmiş olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi. "Ufaklığı yatağına geri götür."

"*Kendin yatağa git,*" dedim ona.

Freddie'yi gülümseyerek ve başına bir öpücük kondurarak içeri götürdüm. "İyi geceler baba," dedi ve gözlerinin üzgün ve şaşkın olmasından nefret ettim. "İyi geceler oğlum," dedi Rob gülümseyerek.

Gerçek bir gülümseme.

"Çiçekler için teşekkürler," dedim tekrar.

"Ciddiyim," diye homurdandı. "Seni seviyorum amına koyayım." "Ben de ciddiyim," diye karşılık verdim. "Tekrar konuşuruz."

Başımla iyi geceler dileyip kapıyı kapattığımda hâlâ kapının eşiğindeydi. Çabucak kapıyı kilitledim ve Freddie'yi yukarı çıkarıp yatak odasına götürmeden önce gülleri yan masaya bıraktım. Onu tekrar sıkı sıkı yatırıp saçlarını alnından geriye doğru düzeltmekte de gecikmedim.

"Baban bazen arkadaşlarıyla biraz fazla içiyor," dedim ve Freddie başını salladı. "Evet, ama bizi seviyor, değil mi?"

Hiç haberim yokken en iyi ebeveynlik kararlarını vermek ve yolumu bulmak zorunda kaldığım duygusal katliamdan nasıl da nefret ediyordum. Sekiz yaşındaki meleşimin bu tür sorularına ne cevap vermem gerekiyordu ki?

Freddie esnedi ve daha rahat etmek için yan yattığında ben hâlâ bir yanıt oluşturmaya çalışıyordum.

"Bizi sevdiğini biliyorum." Gözleri tıpkı babasınınki gibi karanlık ve derindi. "Umarım bir gün yanımıza taşınabilir ve hep birlikte olabiliriz."

İçime bir sancı daha saplandı. Gülümsememi olabildiğince parlak ve sıcak tuttum ve neyse ki Freddie bir kalp atışında uykuya geri dönüyordu.

"Baban seni çok seviyor," diye fısıldadım. "Ben de öyle."

Birbirimizi sevmememiz büyük talihsizlikti. Artık sevmiyoruz. Sarhoşken sevdiğimizi düşünmekten ne kadar hoşlansa da.

Tatlı oğlumun yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan hafifçe kapattım.

Kendi yatak odamdaki lamba hâlâ yanıyordu ve perdeler hâlâ sonuna kadar açıktı. Sokak lambaları hâlâ aşağıda parlıyordu ve ben pencereyi kapatmadan önce Kai ve Cherry'nin kahkahaları hâlâ duyulabiliyordu.

Ama neyse ki Robbie gitmişti.

Yirminci Bölüm

Oliver

Cumartesi sabahı nihayet gelmişti.

Güneş pencerelerden parlak bir şekilde giriyor ve sıcak bir gün vaat ediyordu.

Duş alıp giyindikten sonra aynada kendimi iyice kontrol ettiğimden emin oldum. Takım elbisem en iyi takımlarımdan biriydi, gömleğim beyaz ve gıcır gıcırdı. Kol düğmelerim abartısız titanyumdu. Broglarım güzelce parlatılmıştı.

Saçlarım her zamanki gibi derli topluydu. Kirli sakalım da aynı şekilde düzgündü. Evet, hazırdım. Hazırdım. Tatlı Maisie Moore için kesinlikle hazırdım.

Odamı boşalttım ve otelin salonuna yerleştim, ping'inin gelmesini beklerken telefonumdaki destek taleplerini kontrol ettim.

Sonunda ping sesi duyulduğunda saat neredeyse öğleden sonra ikiye.

Freddie'nin büyükannesi az önce onu aldı. Yarın öğlene kadar boşum. Ne zaman hazır olursan.

Yıllardır hazırdım, sadece ne kadar hazır olduğumun farkında değildim.

On dakika içinde orada olacağımı söyledim. *Hangi evin numarası?*

Bir sonraki ping sesi duyulduğunda çoktan ana caddeye çıkmış ve rekreasyon alanına doğru ilerliyordum.

Altı numara, dedi. Beyaz çitli.

Evlerin sırasını hafızamda canlandırmaya çalıştım. Rekreasyon alanını, parkını ve oyun alanını, ayrıca en üstteki ev sırasının genel izlenimini hatırlayabiliyordum, ancak altı numara... Bunu tam olarak hayal edemiyordum.

Yoldayken mesaj attım.

Kasaba hareketliydi. Şehir merkezine doğru ilerlerken şaşırtıcı sayıda bakışın üzerimde olduğunu hissettim. Yürüyüşü hızlı bir şekilde tamamladım, oldukça keskin bir şekilde daha meskûn sokaklara ve perde seğirmesi bölgesine yöneldim.

Buradaki gözlem hacminin ne kadar olgun olduğunu unutmuşum. Bu, bu kalabalığın gerçekten ne kadar iç içe geçmiş olduğuna dair yeni bir hatırlamaydı.

Hepsini bir kenara ittim.

Parkın tepesine vardığımda esinti iyiydi, çimenler rekreasyon alanında hışırdıyordu. Çocukken bu yolu sayısız kez yürümüşüm ve bunların önemli bir kısmı şu an yanına gittiğim kızla birlikteydi. Gülüyor, konuşuyor, fısıldaşıyorduk.

Rüya görüyorum.

Sol tarafımdaki oyun alanına bir göz attım. On yıl öncesine göre çok daha büyüktü. Salıncaklar, kaydıraklar ve tırmanma çerçevelerinin yanında daha önce hiç görmediğim kadar çok saldırı parkuru vardı.

Maisie'nin orada oğluyla ne kadar zaman geçirdiğini merak ettim. Oyun alanına bu kadar yakın yaşamayı ne kadar seviyordu.

Parkın dibindeki meşelerden oluşan devasa yürüyüş yolu hatırladığım kadar etkileyiciydi ve esintiyle hafifçe sallanıyordu.

Home.

İşte yine oldu. O tanıdıklık acısı. Halk, gün boyu birbirlerine dedikodu yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan bir grup meraklı dedikoducu olsa bile.

Altı numara orta teras katındaydı. Ev şirin bir evdi - park okyanusuna bakan makul büyüklükte pencereleri olan tatlı küçük bir numara. Beyaz çit bel hizasındaydı ve çok ilginç görünüyordu. Bahçe çakıl ve beton plakaların bir karışımıydı, ön verandanın yanında Freddie'ye ait olduğuna şüphe olmayan bir dizi bisiklet ve tekerlekli kamyon vardı.

Ön kapıya vurmadan önce boğazımı temizledim ve cam panelden onun gölgeli yaklaşımını gördüğümde gülümsememi sabitledim.

Kapıyı açarken gülümsemesi ıslıl ıslıldı ama nefesimi kesen onun sıcaklığından daha fazlasıydı.

Kesinlikle çok güzel görünüyordu. Güzelin de ötesinde.

Orada duran Maisie, yıllardır rüyalarımda gördüğüm Maisie'den bile daha çarpıcıydı. Gözleri dumanlı ama ışıltılıydı, saçları her zaman hatırladığım gibi dalgalanıyor, omuzlarında mükemmel bir şekilde kıvrılıyordu.

Elbisesi şık ama baştan çıkarıcıydı, göğüs dekoltesi yeterince açıktı ama açıkta bırakmıyordu. Siyah bir ışıltıyla parıldıyor, zevkli küçük siyah ceketinin altında görkemli bir gece elbisesi olmayı vaat ediyordu.

"Merhaba," dedi ve gözleri benimkilerle bayram etti.

"Merhaba," diye karşılık verdim ve sırtışımanın tam olarak yükseldiğini hissettim.

Bakışları bir aşağı bir yukarı hareket ederek beni içine çekti. "Biz... bir Cumartesi öğleden sonrası için çok iyi giyinmişiz..."

"Çok güzel görünüyorsun," dedim, aynen böyle. "Kesinlikle çok güzelsin. Günün ya da gecenin herhangi bir saati için çok iyi giyinmişsin."

Biraz omuz silkti, makyajı yüzünden yanakları hafifçe kızarmıştı. "Ben, şey... teşekkürler..." dedi ve

ben de onu tekrar içeri götürüp aç ellerimi üzerinde gezdirme isteğimi durdurmak zorunda kaldım.

Hayır. Henüz değil.

Elimi uzattım ve onu dışarı çıkarmak için kibarca kavradım. Ön kapısını kilitlemek için geri dönerken sırtı ve çiçek parfümünün kokusu duyularımı kızdıracak kadar muhteşemdi.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu yine omuz silkerek. "Bu benim için yeni bir alan. Normalde hafta sonları biriyle çıkmam. Ya da hiç."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim ve onun için ön kapıyı açtım. "Bu son derece özel bir durum. İyi geçmesi için ne gerekiyorsa yapacağımıza söz veriyorum."

Sağ tarafımızdaki patika boyunca ilerleyen bir çift komşuya baktı. İkisi de parlak bir şekilde sırtı ve yanlarından geçerken Maisie'ye başlarıyla selam verdiler. Renkli görünümlü bir çifttiler; parlak saçlı ve ışıltılı makyajlı kız ve büyük bir ego havasıyla volta atan adam.

Arlock son on yılda gerçekten çok değişmişti. Kendimi çok daha yaşlı hissediyordum.

"Bunlar Kai ve Cherry. Anneleri ile birlikte yandaki ve bir sonraki evde yaşıyorlar. Beni böyle görmeye pek alışık değiller" dedi.

Açıklamaları, yıllar boyunca dışında kaldığım türden küçük kasaba sosyal bilgisiydi. Kim kimdi. Nerede yaşıyorlardı. Nerede çalışıyorlardı. Ne yaptıklarını.

Gerçekten de farklı yaşam yollarında on yıl geçirmiştik. Arayı kapatmak için çok fazla zaman ve evrenlerimizde yeniden bağlantı kurmak için çok fazla şey vardı.

Başlamak için her şey hazırды.

Maisie'nin eline uzandım ve rekreasyon alanındaki patikada ilerlerken elini sıkıca tuttum, seğiren perdeleri umursamadan.

"Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum," dedim ona. "Nereye gitmek istersen, ne yapmak istersen. Tamamen seninim."

Bana gülümsemesine bayıldım. "Hepsi benim mi?

Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Hepsi senin."

Kıkırdaması çok tatlı ve nazikti. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Hâlâ şoktayım. Cidden."

"İnan buna Maisie," dedim elini avucumun içinde sıkarak.

Attığımız her adımda gözlerimin ona sabitlendiğinden emin oldum, alçakgönüllülüğünün ve gerginliğinin yanımda ne kadar karşı konulmaz olduğunu kanıtlamasına bayıldım.

Maisie şişirilmiş bir egodan başka bir şey değildi, yıllar boyunca tanıdığım şehirli tiplerden çok farklıydı. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Samimi. Sevecen. Nazik ve meraklı. Hayat dolu. Onu kaybetmenin acısından kaçarken bile istediğim her şey. "Yeniden Much Arlock'ta takılmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

"İlginç," dedim ona sırtarak. "Tanıdık."

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı tanıdık?" diye sordu ve ben de soruyu

düşündüm. "İkisi de."

"Mantıklı," dedi. "Burada iyilerimiz ve kötülerimiz var." Meşe sırasını işaret etti. "Eski rotamız boyunca yürümek ister misin?"

Onu okul üniforması içinde, tırmanma çerçevesine giderken ağaçların yanından geçerken hayal ettim. Bakışlarım orada duran, taze kırmızı boyalı olanın aynısına takıldı.

"Seninle herhangi bir güzergâhta yürümeyi çok isterim," dedim ve çimlere doğru yöneldik.

"Lanet olası ayakkabı seçimi," dedi ve topuklu ayakkabılarını ayağından çekerek çıkardı. Topukluları ondan aldım ve oyun alanına doğru ilerlerken elimde sıkıca tuttum.

Gözlerimi çıplak ayaklarının üzerinde zıplayan ayak seslerinden alamıyordum. Bir saniye bile.

Oyun alanı çocuklar ve annelerle dolup taşıyordu, biz ilerledikçe her yer canlanıyordu ama ben hiçbirleriyle ilgilenmiyordum, bir an bile.

Tüm ilgim ondaydı.

Benim Maisie'm.

Beni her zaman tuzağa düşüren kız.

Meşe sırasına vardığımızda esinti saçlarını savurdu ve güneş gözlerindeki yeşili parlatacak kadar gözlerini yakaladı. Eski banklardan birine oturdu ve ben de yanına oturdum. Ayakkabılarını yere koydum, sonra ayaklarından tutup nazikçe kendime doğru çevirdim, ayaklarının betona değip üşümesini önlemek için bacaklarını benimkilerin üzerine koydum.

Ve orada kaldık.

Akşam kıyafetlerimizle oturup eski şakalara gülerken ve eski anılarımızdan konuşurken, birbirimizin hemen yanında olmanın verdiği mutlulukla gülümsemelerimiz ağırlaştı.

Yavaşça yaklaştı ve elimi avuçlarının arasına aldı, bana o kadar sıkı sarıldı ki başı omzuma yaslandı. Dakikalar geçtikçe tüm bedenim ihtiyaçla dolup taşıyor, daha fazlası için can atıyor, bu anları o kadar çok seviyor olsam da kılımı bile kıpırdatmak istemiyordum.

"Bahse girerim hafta sonu randevumuz için aklından geçen tam olarak bu değildi," dedi öğleden sonra ilerleyip oyun alanı temizlenmeye başladığında.

"Aklımda sadece sen vardın," dedim ve bakışlarımı ona diktim. "Gerçi daha sonrası için bir sürü planım var."

Gözlerim çok şey anlatıyordu, eminim. Ses tonum iğrenç bir istekle doluydu, tıpkı onun görüntülü görüşmelerde çokça tanıdığı gibi, hiç şüphem yoktu.

Saat işliyordu, tenim temas için karıncalanıyordu. Fantezilerim aramızda ağır ağır dans ediyordu.

Vahiylerini ete kemiğe büründürme sözü.

Yakında.

Onu nasıl da istiyordum.

Yanakları pembeleşti. "Umarım beklentilerinizi karşılayabilirim."

"Oh, yapacaksın," diye güldüm ve gülümsememi engelleyemedim. "İnan bana, yapacaksın."

Parmakları benimkilerin içinde kıvrıldı. "Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu... bu şekilde... Rob ve ben bir süre önce ayrıldık..."

Sesindeki titreme sarhoş ediciydi. Tamamen sarhoş ediciydi.

"Gergin olmana gerek yok," dedim ona. "Bir saniye bile."

"Zaten çok gerginim," dedi ve gözleri büyüleyiciydi. Bağımlılık yapıcı. Karşı koyabileceğimden çok daha fazlasıydı.

İlk öpüşmemizin Three Feathers yatak odasının güzelliğinde, lamba ışığında olmasını bekliyordum. Gergin geçen uzun bir günün sonunda mahremiyet içinde, birbirimize duyduğumuz ihtiyaç serbest kalıp çılgınca akarken ağızlarımızın sıkıca kenetlenmesini beklerdim.

Bir yaz günü öğleden sonra, çocuklar hemen yanı başımızdaki parkta koşuştururken eski bir bankta onun yüzünü kendime doğru çevirmemi beklemiyordum. Dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına bastırmamı ve kalbim hızla çarparken gözlerimi sımsıkı kapatıp yeniden bir genç kız gibi o anın tadını çıkarmamı beklemiyordum.

Parmaklarımla yanağını okşadığımda ve onu yakın tutmak için boynuna doladığımda bir iç çekti.

Mükemmel.

Mükemmeldi.

Tıpkı eski

günlerdeki gibi.

Teması ancak oyun alanındaki çocuklardan birkaçı kovalamaca oynamak için yanımıza yaklaştığında kesebildik.

Başını omzuma yaslayıp zorlukla nefes alırken kıkırdamasını engelleyemedi.

"Bu gerçekten uzun zamandır beklediğim bir şeydi," dedi. "Bu hayallerin gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum."

Dudaklarımı saçlarının yumuşaklığına bastırdım ve hindistan cevizi

kokusunu içime çektim. "Buna inansen iyi edersin," dedim ona. "Gece

başlayana kadar bekle." Ayaklarını tekrar yere doğru salladı.

"O zaman gitsek iyi olur, değil mi?"

Ona katılmak için ayağa kalktığımda elim yine onun elinin
içindeydi. "Yapsak iyi olur," diye kabul ettim.

Bölüm Yirmi Bir

Maisie

Kasabaya giderken sırtışıımı nasıl kontrol altında tuttuğumdan emin değilim. Rekreasyon alanından el ele yürürken yüzümdeki kaslar ağrıyordu ve o adamın - o inanılmaz, muhteşem erkek örneğinin - gerçekten, gerçekten yanımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden başka her şeyi unutmuştum. Kanlı canlı. Gerçekten kanlı canlı.

Yoldan geçen insanlara *selam* verdim ve birçoğu bana sırtıarak karşılık verdi, hatta bazıları aramızda geçenleri onaylamak için yanlarındakileri dürttü.

Şimdiye kadar kasabanın dedikodu listesinde en üst sıralarda yer alacağımızdan hiç şüphem yoktu ama buna engel olamazdım. Bu yerde hiçbir şey buna yardımcı olamazdı. Tek umudum, Robbie'ye çarpıp bir kargaşaya yol açmadan önce dedikodu cephesinde kendini sabitlemesiydi.

Yine de şimdilik bunun için endişelenecek vaktim yoktu.

Bu sefer tamamen ben ve Oliver ile ilgiliydi ve bundan en iyi şekilde yararlanmakla ilgiliydi. Çok ama çok istediğimiz bir hayal için ikinci şansımız ve bundan da en iyi şekilde yararlanmakla ilgiliydi.

Kahretsin, elimden geleni yapardım. Gerçekten yapardım.

"Three Feathers'da akşam yemeği mi?" diye sordu, ana caddenin başında görüldüğünde.

"Tamamen senin kararın. Orada sadece kahve içtim. Şimdiye kadar gittiğim tüm akşam yemeği randevuları için fazla gösterişliydi, bu yüzden senin kararına güveniyorum," dedim ve kahretsin, sesim basit bir *evet, lütfen* yerine nasıl da abuk sabuk çıkmıştı.

"Sadece en iyiler için en iyisi," diye cevap verdi ve kolunu belime dolayacak kadar beni kendine çekti.

The Feathers, ana restoranda yemek yiyen hafta sonu turistleri ile kaynıyordu. Ana pencerede çok görkemli bir yere oturtulduk ve umarım küçük siyah elbisemle iyi görünüyordum. Menü son derece lezzetli görünüyordu ve Oliver'ın masa üstündeki güzel hatları da öyle.

Onun yanımda olması garip bir duygu kombinasyonuydu. Tanıdık ama soluk. Tanıdık ama değil.

Onun yanında hem çok rahat hem de çok gergindim, ikisi bir aradaydı. Çılgın, baş döndürücü bir karışımdı.

Garson siparişimizi almak için geldiğinde hâlâ menünün üstünden ona bakıyordum, aklım başıma gelip yemek listelerini tekrar tararken Ollie'yi güldürecek kadar işe yaramaz bir şekilde habersizdim.

"Lazanya lütfen," demeyi başardım.

Oliver, "Ben Toskana biber dolması alayım, teşekkürler," diye devam etti.

Garson bir şişe kırmızı şarap siparişimizi alırken gülümsemesinde bir eğlence pırıltısı vardı. Çok kibar bir *teşekkürle* ve kolunun altına düzgünce sıkıştırılmış menülerimizle geri çekildi.

"Umarım burası vaatlerini yerine getirir," diye fısıldadı Oliver. "Hep böyle güzel bir yemek restoranı olacağını hayal etmiştim."

Garson dönüp şarabımızı doldururken yanaklarım alamet-i farikası olan kızarıırken, "Bütün gün vaat ettiği her şeyi yerine getiriyor," diye fısıldadım.

"Şerefimize," dedi Ollie ve kadehini kaldırdı.

"Şerefimize," diye katıldım ve benimkine

vurdum.

Aramızdaki masanın üzerindeki mum ışığı akşam güneşinde gereksizdi ama yine de ambiyans için kesinlikle mükemmeldi.

Şarap lezzetli bir sıcaklıkla içildi ve benim nezaketimin bir kısmını da beraberinde götürdü. Masanın karşısındaki o tertemiz takım elbisesinin altına girme isteğimin vahşiliğini zar zor fark ettim.

İçimdeki o küçük yaramaz gerçekten de hâlâ orada, derinlerde gömülü müydü? Ayağa kalkmaya ve fantezilerimi keşfetmeye gerçekten bu kadar hazır mıydım?

Sanırım yakında öğrenecektim, o da öğrenecekti.

Sohbet iyi akıyordu ama parktaki banktan farklıydı. Bir ağırlık vardı. Bir ihtiyaç titreşimi.

Ona Londra'daki hayatı ve Londra'daki işleri hakkında sorular sordum ama o bunları teknik konular olarak geçiştirdi. Freddie'den, bu küçük kasaba evrenindeki ilgi alanlarımdan ve onu daha fazla görmeye ne kadar hazır olduğumdan bahsetmek istiyordu. Sürekli olarak.

Onu daha çok görmeye hazırdım. Sürekli olarak.

Ana yemeğimiz boyunca gözleri benimkilere odaklanmıştı ve tatlıya gelindiğinde gözlerinde o keskinlik vardı. Karnımı titreten o pisliğe olan açlık. Çünkü onu tanımıştım. Gerçekten tanıyordum. Sadece gece yarısı video görüşmelerinden değil, çok daha öncesinden. Neye baktığımı bile bilmeden önce.

Dondurmam kaşığımın etrafında dans ediyor, zar zor ağzıma doğru yol almak istiyordu. Kalbim her zamanki gibi Oliver Kent'in etrafında hızla çarpıyordu ama bu sefer daha derin bir heyecan vardı. Bulaşıklar toplanırken içimde kıpırdamadan duramayacağım kadar derin bir heyecan vardı.

Hesap için oda kartını uzattı ve bir şarap daha isteyip istemediğimi sordu ama istemedim. Onun tenini tenimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Titreyerek başımı salladım, ayağa kalkıp ana salona doğru ilerlerken nefesim hafif hafif kesiliyordu. Ollie bardaki masalardan birini işaret ediyordu ama çenesi gergindi ve gözleri benimkiler kadar aç bakıyordu.

elini uzatıp parmaklarını bir çentik kadar çekmeye cesaret etti.

Üst katta.

İçimdeki her hücre üst kat için çılgık atıyordu.

Kelimelere dökmeme gerek yoktu. Başını salladı. Binlerce vaatten bahseden tek bir küçük baş sallama.

O ana merdivene doğru geri adım atarken ben de odaya göz gezdirdim. İlk defa bana çok az ilgi vardı, yüzlerin çoğu tanıdık değildi.

Oliver'ı takip edip merdivenlerden yukarı çıkarken nefes alış verişim yavaş ve düzenliydi. Adım atmam için koridor kapısını açtığında oda anahtarı çoktan elindeydi. *Arlock Süiti* güzel bir yön levhasının üzerindeydi, ok koridorun ilerisini gösteriyordu ve Oliver kapıya doğru adım atıp anahtarı kilide sokarken kalbim boğazımda, dilsiz ve sersemlemiş bir halde onu takip ettim.

Kapıyı tutup içeri girdiğimde sırtışı karanlık ve ışıltılıydı ve böylesine şık bir otel için hayal edebileceğiniz kadar harikaydı. Dört kişilik yatak kocaman ve muhteşemdi, pelüş krem yatak takımları vardı. Kurşunlu pencereler aşağıdaki ana caddeye baktığı için büyüleyiciydi.

Lambanın düğmesini açtı ve parıltı inanılmazdı. Onunla yüzleşmek için döndüm ve yukarı çıktı, ellerini omuzlarıma koyup kollarımdan aşağı kaydırırken gözleri benimkilere hiddetle bakıyordu.

"Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum," dedi ve sesi yanıyordu.

Ben de hemen başımı salladım. "Umarım beklediğimize degecek bir şey olur," dedim ve dudakları dudaklarıma yapıştı.

Sert.

Dudakları benimkilere gerçekten çok sert yapışmıştı.

Dili emrediciydi, ama yetenekliydi. Beni tüketti, benimkini avladı, benimkini tattı... benimkini istedi.

Ellerim omuzlarına doğru uzanırken, parmaklarım takım elbise ceketinin inceliklerinde gezinirken, ben de onu öptüm ve kayboldum. Her şeye kendimi kaptırmıştım. Dokunuşuna, tadına ve beni dört postere doğru götürürken sahip olduğu hükmedici güce kendimi kaptırmıştım.

Bakışlarındaki pislikle beni yiyip bitirecek kadar uzun süre öpüşmeye ara verdiğinde nefesim kesilmişti. "Benim olmaya hazırlan Maisie Moore," dedi.

Ama gerek yoktu.

Ben çoktan onun olmuştum.

Yirmi İkinci Bölüm

Oliver

Ağzım onunkine şiddetle yapışmıştı ama o da bana karşılık vermek istiyordu. Dili gergin bir hazineydi, uzanıp benimkiyle alay ediyordu. Parmakları zarif ama muhtaçtı, ceketimin içine uzanıyor ve gömleğimin üzerinde kayıyordu.

Onu geriye doğru yürüttüm, hareket ederken parmaklarım saçlarında dolaşıyordu. İçimdeki tüm ihtiyaç kuyusu lanet bir fırın gibi patlamaya hazırды, onca yıllık hayaller ve lanet olası istekler serbestçe dökülüyordu, ama onun içindeki ihtiyaç iniltisi bana doğru geri geldi, ikimiz de çaresizdik.

Ceketini omuzlarından çekiştirdim ve ağzımı çıplak tenine dayadım. Başını yana eğdi ve en lezzetli küçük fısıltılarla beni daha fazlası için teşvik etti. Dudaklarımı ısırırken sırtıtmamı engelleyemedim ve onu çılgına çeviren kıza sahip çıkan genç olarak hafızamda geri döndüm.

Elbisesinin fermuarını bulmak kolaydı, kopçayı kaydırarak açtım ve kumaşı beline kadar çektim. Ve işte oradaydı. Bu durum için seçtiği mükemmel azgın iç çamaşırını görebileceğim kadar açıktaydı. Mor ve siyah danteller. Muhteşem görünüyordu.

"Çok güzel," dedim ve dilimi açık dudaklarında gezdirdim. "Çok güzel görünüyorsun."

Gözlerindeki bakış bana tam olarak inanmadığını söylüyordu ve dahası da vardı. Elleri utançtan titriyor, göğüs dekoltesine doğru uzanıyordu.

"Kendini gizleme," dedim ona. "Benden hiçbir şey saklamana gerek yok. Hepsini istiyorum Maisie."

Başını salladı, sadece birazcık, ama bu yeterli değildi. Cevabım açıktı, ellerim güçlüydü, onunkilere uzandım ve onları sıkıca kavradım. Kollarını iki yanına indirip zevkle gülümserken gözlerim göğüslerinin kabarıklığına açılmıştı.

"Sakin ol," dedim. "Seni tutuyorum."

Başını bir kez daha salladı, nefesleri hâlâ sığıdı.

"Bunu o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldadı. "Seni çok istiyorum, Ollie." Sözleri şeker gibiydi. Onunla ilgili her şey şeker kadar tatlıydı.

Avuçlarımı tatlı küçük korsesinin dantelli kumaşında gezdirdim, o mükemmel göğüslerin yumuşaklığına bayıldım.

"Bunun her anının tadını çıkaracağım," dedim ona ve kurdelenin önünü çekiştirdim.

Sütyen, etinin dalgalanmasına yetecek bir güçle serbest kaldı ve göğüs uçları görüntülü görüşmede vaat ettiklerinden bile daha iyiydi. Olgun ve koyu renkteydiler ve geçen on yıla göre çok daha olgundular. Gözlerimi onun yükselişinden ve düşüşünden ayıramıyordum. Siyah elbisesini kalçalarından aşağı doğru kaydırıp yere düşmesine izin verirken ağzım sulanıyor, daha fazlasını arzuluyordum. Kumaş havuzundan dışarı adımını attığında kendi kendime bir törpü çıkardım.

"Muhteşem bir iç çamaşırı seçimi," dedim. "Ama seni bunun dışında istiyorum. Seni çıplak istiyorum. Ham ve çıplak ve geniş yayılmış."

Gülümsemesi masumiyetin altında kirli bir titreşimdi. "Seni böyle hatırlıyorum," dedi ve ben de başımı salladım.

"Senin hatırlayabileceğinden çok daha fazla böyleyim," dedim. "Yıllar beni tam bir canavar yaptı."

"Umarım öyledir," diye fısıldadı ve kendini yatağın üzerine bıraktı. "Umarım gece geç saatlerde hayal ettiğim her şey sensindir."

Hemen arkasından kendimi yatağın üzerine bıraktım ve dört ayağımla onu kafesledim. "Hayal ettiğinden çok daha fazlası olacağım Maisie. Çok daha fazlası."

Şaka yapmıyordum.

Ellerim başını yatağa doğru yatırırken ağırlaşmıştı. Vücudum onu sertçe kısırmış, hassasiyetini arıyordu. Ağzım şişmiş göğüslerine karşı ıslak ve sıcaktı, büzülmüş meme uçlarını arıyordu.

Ve onu emdim.

Kahretsin, onu nasıl emdim.

"Yessss," diye nefes aldı. "Tanrım, Ollie."

Parmaklarım kalçalarının arasından kayarak yukarı doğru ilerledi ve giydiği küçük dantelli külot, tatlı küçük yarığına karşı mükemmel bir şekilde nemli idi. Kumaşı kenara çekip onu aradım ve başparmağım o noktayı bulduğunda inledi.

"O muhteşem bacaklarını benim için güzelce aç," dedim ve bacaklarını açmadan önce başıyla onayladı.

Parmakları bana, gömleğime uzandı, gözleri çılgınca kendi manzaralarını arıyordu, ama başımı sallarken sııttım.

"Henüz değil," dedim. "Şu anda her şey seninle ilgili. Daha sonra benim için bolca zaman olacak."

Başparmağımı dolaştırdım, ıslaklığını seviyordum ve taşaklarımı sıkmaya yetecek kadar kıpırdandı.

"Tekrar söyle," dedim, ıslaklığının tadını çıkararak. "Hiç kışını gerdirip açtırdın mı?" Başını salladı. "Sadece parmaklarımla. Sen yaptığında."

Sözleri kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Boğazının sonuna kadar horozla doldurulmasına ne dersin?"

"Uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum," diye fısıldadı, başparmağımı içine soktuğumda yüzündeki kızarıklık amcığı kadar sıcaktı.

"Aferin kızıma," dedim ve kıvrandığını

hissettim. Evet, hatırladım. Hatırladım.

İyi bir kız olmayı severdi.

"Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu..." dedi ve ben de onun muhteşem meme uçlarından birini ısırdım.

"Umarım uzun bir süre böyle hissedersin," dedim ve sonra sesimin ne kadar günah dolu çıktığını bilerek güldüm.

Parmakları yüzüme uzandı ve beni ileri doğru itti. "Lütfen beni tekrar öp," dedi.

Memnuniyetle yerine getirdim.

Ağzını ağzıma alırken gözlerim onunkilerdeydi ama onunkiler kapalıydı. O öpücükte her şeyi anlattım. Açlık, dürtü, ihtiyaç. Tutkuyu. İlgi, istek ve mutlak hayranlık.

O da hepsini geri iletti.

Bu, etin eti çağırmasının heyecanından daha fazlasıydı. Birbirini arzulayan iki bedenin fantezisinden daha fazlasıydı. İhtiyaçlarım gümbür gümbür atan aletimden gümbür gümbür atan kalbime doğru alevlenirken bu beklediğimden daha fazlasıydı.

"Seni götüreceğim Maisie," dedim. "Her şeyini. O lezzetli küçük bedeninin her bir parçası benimkiler tarafından yenecek ve lanet olası sınırlarına kadar zorlanacak."

Kıvrınması bağımlılık yapıyordu. Kalçaları, yarığını parmaklarıma sürtecek kadar yataktan kalkıyordu.

Evet. Onu yakalamıştım.

Üç parmağımı sonuna kadar içine soktum. Amcığı tam da umduğum gibi açgözlü bir ağızdı.

Parmaklarımı kıkına doğru hizalamadan önce sularının kaygan olduğundan emin oldum. Umarım o küçük kirli delik de en az amı kadar açgözlü bir ağız olurdu.

"Al şunu," diye nefes aldım ve parmak uçlarımı

derinlere ittim. Onun iğrenç iniltisi istediğim her şeydi.

"Aman Tanrım... bu çok güzel," dedi ve gözleri çılgına dönmüştü.

Onu becerdim, iki parmağım kıkında ve iki parmağım amındaydı ve itişlerimin onunla mükemmel

bir senkronizasyon içinde olduğundan emin oldum ve başparmağım klitorisine bağlandığında etinin zıplamasını nasıl sevdiğimi sikeyim.

Kabarıklığı ve kıvrımlarıyla olgunlaşmış, nefis vücudu umduğum mükemmelliğin her zerresiydi. Sonsuza dek sevişmekten beri arzuladığım mükemmellik.

Klitorisine odaklandım ve hareketlerimin ritme uygun olduğundan emin oldum. Onu bu şekilde ikna ettim, başını geriye doğru eğip üstündeki çarşafları kavrarken nefesleri hızlandı.

Onun isteklerinin sesleri ve kokuları çok lezzetliydi. Lezzetin de ötesinde.

"Seni tatmam gerek," dedim ona ve karnından aşağıya doğru öpücükler kondurdum.

İniltisi sikimin yepyeni bir seviyeye çıkmasına neden oldu. Dilim başparmağımla klitorisinde birleşirken bacakları titriyordu.

"Sınırdayım..." dedi birkaç saniye sonra ve topuğu yatağa doğru uzandı. Kahretsin, bu beni nasıl da tahrik etti.

Daha derine.

Çok daha derin.

Parmaklarımı sertçe içeri ittim, onu ikna ederken o daracık aç deliklerine soktum.

Ve tam o anda, yüzüm minx'immin açılmış kalçalarının arasındayken, dans ettiği melodiyi tam olarak hatırladım, bir ömür boyu hafızama kazındı. Bumumla yarığını okşadım ve klitorisini dudaklarımın arasına alarak emdim, parmaklarımı içinde doğru noktaya doğru kıvırdım.

Kutsal tatlı lanet, benim için nasıl geldi.

Kalçaları yataktan kalkarken teni bir ihtiyaç dalgasıydı. Nefesleri küfür gibiydi, beni sıkıca tutarken parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

Kendi isteklerim, altımdaki tatlı kız patladığında sikimin gerginlikten acımasına yetti. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. O amcığı son akşam yemeğimmiş gibi yerken bu dünyadaki her şeyden daha fazlasıydı.

Ve parmaklarımı her iki deliğinden de çekip dilimle çıkışlarını kovalarken tatlı daha da fazlaydı.

"Çok edepsiz..." diye inledi, dilim göt deliğinin derinliklerine girerken. "Tanrım, Ollie, gerçekten çok kirlisin... Senin bu yönünü hep sevmişimdir."

Onu biraz daha dilledim, kremi sularını yaladım, ona tadının harika olduğunu söyledim.

Kıkırdaması hedonistikti. Bana bakarken gözleri kirli küçük Maisie ile doluydu.

"Bir süreliğine seninle ilgili olabilir mi lütfen?" diye sordu. "Seninle ilgili olması için oldukça çaresizim. O takım elbisenin altında ne olduğunu görmek istiyorum."

Parmaklarımı yaladım ve ona taze bir sırtıma verdim.

"İyi kızlar ödülleri alır," dedim ve gömleğimin düğmelerini açtım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Maisie

Müthiş bir ödüldü.

Oliver Kent denen yakıcı adam takım elbisesinin ceketini ve gömleğini çıkarırken kendimi çok iyi bir kız gibi hissediyordum. Pantolonunun kemerini çözdüğünde hâlâ nefes nefeseydim. Pantolonundan kurtulduğunda aleti beni yutkunmaya itecek kadar sertti.

Süper keskin kıyafetinden sıyrılıp kendini çıırılçıplak mükemmel bir şekilde sergilerken sırtışı beklediğim gibi kibirli ve muzip bir parlaklıktaydı.

Göğsü ete kemiğe büründüğünde daha da kaslı görünüyordu ve kaslı göbeğinden aşağıya doğru inen kıllar izinin sürülmesi için adeta yalvarıyordu. Ellerim ona doğru uzandı ama başını salladı.

"Bekle," dedi ve ben de başımı salladım.

Lanet olsun, bana vereceği her talimatı başımla onaylardım.

Eli sikinin uzunluğunun üzerindeydi ve saf bir gençken hatırladığım kadar korkutucuydu. Taşakları ağırdı ve ele geçirilmiş küçük azgın bir orospu gibi dudaklarımı yalamadan duramıyordum.

Klitorisim hâlâ ham hissediyordu ama yeniden kıvılcımlanıyor, daha fazlası için karıncalanıyordu. Kıçım hırpalanmış hissediyor, sadece parmaklarını almış olmama rağmen sanki sikini çoktan almışım gibi sıkılıyor ve gevşiyordu ve gece bitmeden önce gitmem gereken bir dünya olduğunu biliyordum, uyku çağıran o güçlü kollarına sarılmadan önce oynayacak çok daha fazla oyun vardı.

Bana vermek zorunda olduğu her şeyi alabilecek kadar iyi olduğumu umuyordum.

Yatağa uzandı ve üzerime çıktı, gözleri çıplaklığımı yalayıp yutuyordu. Eminim yanaklarım yanıyor olmalıydı, efordan olduğu kadar özbilinçten de, ama gülümsemem kirli utangaçtı, onayını homurdanırken gözlerim onun kindeydi.

"Yanımda güzel oyuncaklar getirdim," dedi. "Ne de olsa iyi kızlar iyi oyuncaklarla oynamayı hak eder."

Sesi her zamanki gibi iğrençti. Hayır. Bu bir yalan. Her zaman olduğundan daha kirliydi. Gözleri, ailem dışarıdayken yatak odamda olduğumuzda bile her zamankinden daha derin bir kirlilikle uğulduyordu.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve savaşı kaybedip onu yakalamak için uzanmamı engellemek için yastıklardan birini tuttum. Muhteşemlik timsali üzerimdeki pozisyonundan inip yatağın ötesine uzandığında daha da sıkı kavradım.

Etkileyici büyüklükte deri bir çanta çıkardı. Her zaman inehtir. En pis işlerde bile

koşullar.

Onu bu yüzden çok severdim.

Çantayı açıp oyuncakları yanımdaki örtünün üzerine dizmeye başladığında kalbim bir vites daha yükseldi. Bu, biraz baharat için bir ya da iki dildo vakası değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Bu canavarlar çok daha fazlasıydı. Kalın, nervürlü ve g noktası açılı. Bir tanesi nefesimi kesmeye yetti. Kocaman. Ömür boyu sürecektir bir birikim ve bir varil kayganlaştırıcı olmadan kaldıramayacağım kadar büyüktü.

Anal boncuklar, garip çift dildolar ve sonrasında bir yıl boyunca göt deliğimin açılmasına neden olacak kadar şişman görünen tıkaçlar vardı.

"Oyunlarımı oynamak için heyecanlı mısınız?" diye sordu ve ona bakarken gözlerimin fal taşı gibi açıldığından eminim. "Seninle oynamak için her zaman heyecanlı olacağım," dedim ona.

"Umarım seni memnun edecek kadar iyi bir kız olurum." "Korkma Maisie," dedi. "Yıllardır seninle oynamak için yanıp tutuşuyorum."

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını ve bunca zamandır gerçekten beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Lamba ışığında çıplaklığıma baktım ve onun için gerçekten bu kadar azgın olup olmadığımı merak ettim.

"Sen çok güzel bir kızsın Maisie Moore," dedi, aklımı okumasına rağmen ve klitorisim yeni bir melodiyle tekmelendi, vücudum başka bir tur için ağrıyordu.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim ona. "Gerçekten Ollie, harika görünüyorsun. Yani, video görüşmesinde de harika görünüyordun ama bu farklı..."

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve gözleri parlıyordu.

"Beni almak için gerildiğini görmek istiyorum," diye fısıldadı ve sesi neredeyse damlıyordu. "O güzel vücuduna tüm benliğimi nakşederek on yılı telafi etmek istiyorum."

"O zaman beni ger," dedim ve içimdeki o pis küçük orospu utangaçlığımın arasından sırtarak baktı.

Nasıl da üstüme çıkmıştı. Kaslı kalçaları gerginlikle gerilmişti, göğsümün üzerinde dururken siki yüzümün üzerinde dikiliyordu. Parmakları saçlarımdan tutup yüzümü onun uzunluğuna doğru kaldırdı ve açtı vahşiydi, öyle ki ağzıma almak için sıçradım ve zorlandım.

İstediği her şey vardı. Bunu hissedebiliyordum. Hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum.

Gözlerim sulanırken ve gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzülürken tükürmemden ve sıçramamdan hoşlandığı o eski zamanları hatırladım.

Kirli. Beni kirli istiyordu. Pis, kirli ve onun olsun istiyordu. "İyice

aç," diye homurdandı ve deniyordum. Gerçekten deniyordum.

Sikini sokup çıkarırken ağızımdan çıkan sesler iğrenç derecede özensizdi. Beni öğürtmeden önce sadece birkaç düzgün itme olacağını biliyordum ve hatıralarım yanlış değildi.

"Hiçbir şey beni pis kızımın tam anlamıyla pis olmasından daha mutlu edemez," dedi ve yapabilseydim başımı sallardım. "Şimdi benim pis küçük kızım ol, Maisie. O pis küçük orospu ol ve bana boğazını ver."

Ellerimi yastıktan çektim ve kıçımı kavradım, kaslarla sımsıkı sarılmıştı. Çok fazla kas vardı.

Parmaklarımın etinde gezinmesine izin verdiğimde gurultularım ağırlaştı ve bu tam da ruhumun geleceğini bildiği şeydi. İçimdeki fingirdek ortaya çıkıp serbestçe koşarken özgürlüğü hissettim.

İşte buydu.

Biz.

Bizi yeniden.

Onun ihtiyaçları benimkileri çağırıyor ve beni titretiyor.

Bir elimin kıçından aşağı inip klitorisime bastırmasına engel olamadım. Hassasiyet, daha fazlasına duyulan ihtiyacın altında kayboldu ve o ağzımı becerirken kendimi ovuşturdum, vücudumun onun için yalvarması dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

Boğazımın derinliklerine doğru ilerlerken sertçe öğürdüm, gözlerim kocaman açılmışken yanaklarımın şiştiğinden emindim.

"Nefis bir manzara," dedi ve parmaklarım bacaklarımın arasına sürtünürken pozisyonunu korudu ve bunu yapmamalıydım, bu kadar erken ikinci kez boşalmama izin vermemeliydim, ama kendimi tutamadım. İşim bitmişti. Bitmiştim. Yepyeni bir kenarın üzerine devrilmişim. Ve bu harikaydı.

Zirveye ulaşmak için ürperdim ve boğazımdan kurtulurken yüzümü yana çevirdim. Islaklık sıcak ve özensizdi, açık ağzımdan sikişinin başına kadar uzanan kocaman bir tükürük dizisi vardı ve kendi kirli ruhumdan gelen iniltileri durduramıyordum.

"Siktir," dedi ve kendi dölünden iri, kalın fiskiyeler fişkırttı ve bunlar açık ağzıma sertçe, çok pis bir şekilde indi, dudaklarımdan damladı. "Lanet olsun Maisie, onu benden çaldın, seni pis küçük kız."

Ve vardı.

Onu gerçekten uçurumun kenarına getirmiştim.

İşte o zaman fingirdek kız başını kaldırıp kendi sırtışını gösterdi.

Döllerini daha önceki restorandan on kat daha iyi bir tatlıymış gibi dudaklarımı yaladım, o aşağı inerken kendimi dirseklerimin üzerine çıkmaya zorladım.

"Hepsini almaya hazırım," dedim. "Bana her şeyi ver."

Elleri doğruca bekleyen oyuncak koleksiyonuna gitti.

"Dört ayak üstüne," diye bağırdı. "Şimdi."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Oliver

Kendimi kontrol altında tutmalıyım ya da en azından bunu denemeliydim. Bu güzel küçük yaratığın tadını çıkaracak, keşfedecek o kadar çok şey vardı ki, çölde bir ömür geçirdikten sonra okyanusa atlayan bir adam gibi on yıllık fantezilerimin tamamına dalıp gitmediğimden emin olmalıyım.

Maisie uslu bir kız gibi dört ayak üzerinde kayarken nefesimi tuttum. Elimi oyuncakların üzerinde gezdirirken omzumun üzerinden bana pis bir bakış fırlattı.

Kıçı ilk seferkinden daha kıvrıktı, eti olgunlaşmış ve yuvarlaktı ve dalga geçilmek için yalvarıyordu. Kalçaları daha kalındı ve am dudakları açılmıştı, aradaki boşluktan mükemmel bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Mükemmelliğin ta kendisiydi. Onu gördüğümde ağzım sulandı, sikim bir anda yeniden sertleşti.

Hangi oyuncağı seçtiğimi görmemesine dikkat ettim. Bir numaralı katı yapay penisin kalın kafasını sulu yarığı boyunca vurduğumda irkildi ve kıkırdadı.

"Oynamaya hazır mısın?" diye sordum, o da tatlı kıcını

salladı. "Seninle oynamaya her zaman hazırım."

Oyuncağın ilk birkaç santimini içine soktuğumda dudaklarım kıcına yapışmış, onu sertçe öpüyordu. Sadece bir dokunuşla öne doğru sarsıldı, sırtını kamburlaştırırken hırıltısı istekten ağırlaştı.

"Parmaklarımla senin o ıslak küçük yarığını gererek geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Dildoyu biraz içeri ittim ve başını salladı.

"Hatırlıyorum..." Yapay penisi daha da içeri ittiğimde tekrar homurdandı. "Bu çok iyi hissettiriyor..." Buktüm ve açısını değiştirdim, öyle ki kalçalarını açtı, daha fazlası için gerindi. "Tanrım, Ollie... Vücudumu ne kadar iyi tanıdığını unutmuşum..."

Ben de öyle görünüyordum.

Muhteşem bir otomatik pilotta ilerliyordum, ellerim benden önce ne yapacağımı biliyordu. Onu yapay penisle sikerken başparmağımın klitorisini okşamasına izin verdim, hızını biliyordum. Bir sürü kadınla birlikte olmuşum ama bu içimdeki arzunun farklı bir tonuydu.

O zirveydi. Hayranlığımın timsaliydi. Çıplaklığıyla önümde duran tanrıça beni delirtiyordu.

Alay ettim, gerildim ve oyuncakları değiştirdim, her zaman çok istikrarlı, çok korumalı, çok kontrollüydüm. Onu zorladım, her zaman sınırdı tuttum, her zaman zevkine çok açtım.

Ve sonra o söyledi. Beni sonsuza dek zirveye çıkaracak kelimeyi. "Daha sert..."

Bir fısıltıdan daha fazlası değildi.

Sikim o kadar sert atıyordu ki canımı acıtıyordu.

"Daha sert, lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen beni daha sert becer, Ollie... lütfen..." Hayal kırıklığına uğratmadım.

Onu en son mor oyuncakla derinlemesine becerirken homurtularım onunkilerle eşleşti. Kolum kalçasının etrafına dolanmış, klitorisini tekrar tekrar tıngırdatıyordu ve o, ahlaksız bir mutluluktan kıvranan bir enkazdı.

Onu yatağa doğru düz bir şekilde iterken, onu çılgınca çalıştırırken kıçını tam teşhirde havada bırakırken gücümde acımasızdım.

Anal boncuklara uzanıp onları teker teker o büzüşmüş küçük kıçına yerleştirdiğimde haykırdı. Onları sert bir hareketle geri çekip çıkardığımda, kıçı göz kırptıyor ve göz kırptıyordu.

Boncukları tekrar içine iterken "Evet!" diye bağırdı. "Evet, lütfen! Lütfen, Ollie!"

Bunu biliyordum.

Bunu hep biliyordum.

Aynı evrene bağlıydık, ikimizin de ruhu sımsıkı sarılmıştı ve aynı keskin şarkıyı arzuluyordu.

Bu dünyada bu sirenin beni etkileyebildiği gibi etkileyebilecek başka kimse yoktu. Nefes nefese kalışları benimkileri besliyor, ürpertileri tenimde dalgalar yaratıyordu.

"Becer beni!" diye ciyakladı ve parmaklarım kreşendo halinde klitorisini tıngırdattı. "Lütfen, sık beni Oliver! Buna ihtiyacım var!"

Sadece o değildi.

Kendimi onun arkasında konumlandırıp dildoyu bir kenara fırlattığımda gözbebeklerimin arkasında ihtiyaç patladı. Bir hamlede içine girdim, taşaklarım etine gürültüyle çarpıyor ve homurtularım vahşice geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve hissin tadını çıkardım, her şeyin tadını çıkardım.

Kendimi sırtına doğru bastırdım, tüm ağırlığımla onu sabitledim ve derinlemesine becerdim. Saçlarını içime çekiyordum, kokusunu seviyordum, o inleyip titrerken her şeyini sikmeyi seviyordum.

Onu seviyorum.

Kahretsın, onu seviyordum.

"Benim için gel," diye mırıldandım. "Benim iyi kızım ol ve ben içindeyken gel."

Başını salladı ve bacaklarını açabildiği kadar açarak altındaki yatağa sürtünmeye başladı ve bunun beni etkilemek için yeterli olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Duyabiliyordum.

"Bunun gibi..." dedi. "İşte böyle..." Ama

hayır. Bu şekilde değil.

Tek bir hareketle yanıma döndüm ve onu da kendimle birlikte geriye çektim. Kalçası benimkinin üzerine takıldı, ağzım boynunu bulup tadına bakarken kolum göğüslerinin etrafını sardı. Diğer elim şişmiş küçük klitorisine uzandı ve onu sınırlarına kadar zorladı, iki parmağımı sikimin yanına sokarken yepyeni bir melodi etrafında dönmeye başladı.

Gerilmiş.

İyice gerilmişti ve buna bayılıyordu. Ne kadar çok sevdiğini haykırdı. Ve sonra boşaldı.

Sert ve gürültülü.

Her şeyiyle boşaldı, göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkıyor, nefes nefese kalıyordu ve ben de her bir arzusunu ondan kaptım.

Ta ki ben de kendimi tutamayacak kadar uçurumun kenarına gelene kadar.

Serbest bıraktım ve üzerine tırmandım ve beni mükemmel bir şekilde okudu, yüzüne ilk akışı fişkırttığımda ağzını güzel ve geniş bir şekilde tekrar açtı.

Ağzını doldurdum, gargara yapmasına ve arkada biriken şeyle köpürmesine bayıldım. Duyularım çılgınca yanarken kendi çılgın homurtularımı çıkardım ve işim bitmişti. Yanmış ve bitmiş, her şeyi kaybetmişim.

On yıllık arzu içimde patladı.

On yıl boyunca göğsümün ve kalbimin taşaklarımdaki nabızla eşleşmesini istedim.

Olmasını istediğim uslu kız gibi yutkundu, dudaklarını şapırdatmadan önce tadının ne kadar çok istediğini mırıldandı. Gözleri canlıydı. Vahşi, canlı ve görkemli bir şekilde kirliydi.

Ve benimkini.

Gözleri benim olmakla dolup taşıyordu.

Kendimi onun yanına çökmekten ve onu yanıma çekmekten alıkoyamadım.

Kollarım onu yuttu ve sıkıca sarıldı, ten tene ve nefes nefese, onun kolları da beni yuttu.

Ve orada kaldık. Lamba ışığında duyularımızı toplayarak, o muhteşem odadaki muhteşem dört posterin üzerinde birbirimize bastırdık.

Önce onun kıkırdaması geldi. Ben de gülümseyerek karşıladım.

"Sabah o darbeyi hissediyor olacağım," diye güldü. "Muhtemelen gelecek hafta da."

"En azından hafızana kazınmış olacağım," dedim ve ben de güldüm. "Hala uzaktan gidip gelirken beni sana her hafta aşılamanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Yer değiştirdi, gözleri sertçe benimkilere takıldı.

"Bunu gerçekten yapıyoruz o zaman?" diye sordu. "Bu bizim için gerçekten ikinci raunt mu? Yeniden gerçek bir anlaşma mı?"

Saçlarını alnından geriye doğru düzelttim. "Bu bizim için gerçekten ikinci raunt. Yeniden gerçek bir anlaşma." Sırıttım. "En azından öyle umuyorum."

Gülümsemesi kalbimi ateşledi. "Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum." "İnan," dedim. "Telafi etmemiz gereken çok zaman var."

Parmakları uzandı ve yanağımı okşadı. "Ve gelecekte çözmemiz gereken çok şey var," dedi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ben yaptım.

Nereden başlayacağıma dair her türlü fikrim vardı. Keşfedilecek koca bir hayal dünyası vardı ama zamanı değildi.

Onu öptüğümde dudakları benimkilere açtı. Bizi yatak örtülerinin altına kaydırıp onu tekrar kendime çektiğimde vücudu benimkine açtı.

"Şimdi dinlen," dedim ona. "Yakında başlayacağız."

Başını muhteşem bir şekilde sallıyordu, saçları omzumu gıdıklarcasına sıkıca sarılmıştı.

"İyi geceler Oliver," dedi ve ben lambaya uzanırken sesindeki gülümsemeyi duydum. "İyi geceler Maisie," dedim ve bunun bir ömür boyu sürecektir bir ilk olmasını umdum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Maisie

Uykuya dalmak için harika bir yoldu. Yıllardır ne kadar istediğimin farkında bile değildim.

Vücudum onunkine mükemmel bir şekilde oturdu, yüzüm tam omzuna yaslandı.

Kendimi iyice gerilmiş, tükenmiş ve çiğ çiğ sikilmiş hissediyordum ama onun yanında kendimden geçerken kalbim şarkı söylüyordu. Kesin olan bir şey vardı - olmayı öğrendiğim süpermarket kasiyeri Maisie'nin altında hâlâ kirli bir kız olabilirdim.

Kendime geldiğimde pencerelerden sokak lambaları parlıyordu, açık perdelerden dışarıdaki ana cadde görünüyordu. Saat çok erken olmalıydı, kendime geldiğimde gökyüzü hala karanlıktı ve kendimi susuzluktan kavrulmuş halde buldum.

Oliver'ın muhteşem cüssesinden olabildiğince nazikçe uzaklaştım ve onu uyandırmamak için elimden geleni yaptım. İşe yaradı. Yavaşça yorganın altından çıktım, çırılçıplaktım ve kendimi çok hassas hissediyordum ama yine de yüzümün parladığını hissedebiliyordum, ana pencerelere doğru ilerlerken kocaman sırtıyordum.

İşte oradaydı. Much Arlock. Benim evim.

Daha önce hiç görmediğim bir görüntü, buradan, lüks otel hayatının zirvesinden.

Garip bir melezdi, tam orada ve o anda, arkamda uyuyan inanılmaz bir şeye yepyeni bir bakış açısıyla tatlı küçük dünyamın farklı bir manzarasını takdir etmek.

Karnımın derinliklerinde bir heyecan pırıltısı vardı, bunun o olduğunu biliyordum, benim için çok şey ifade eden bir adamla gerçek ikinci şansım. Ama öyle değildi. Tam olarak değildi.

Orada uğuldayan sadece heyecan değildi. Bunun dışında bir sürü şey daha vardı.

Bu kadar kısa sürede bile zihnimin çalkalanmasına engel olamıyordum. Çok şey istiyordum. Hem de çok.

Ollie'nin yanımda olduğu bir hayatın vaat edebileceği tüm duygusal bağlılığı istiyordum. Ona her şeyimi vermek ve onun gerçek ortağı olmak istiyordum, şimdiye kadar kimseden görmediği kadar çok şey görmek istiyordum ama sinirlerim çoktan gerilmiş, pratik düşüncelerim kabarmaya başlamıştı.

Çünkü ya Amy ve Kate haklıysa? Ya yolumun bundan sonraki kısmının varış noktası büyük şehir Londra'da Oliver Kent'in kolundaydı?

Ya yolculuğumun bir sonraki aşaması Freddie için de büyük bir yer değiştirme olacaksa? Onun dünyası zaten bu kadar rahat ve istikrarlıyken yepyeni bir düzene geçmek gerçekten uygun muydu?

Peki ya okulu? Arkadaşları? Ailesi?

Ya, ya, ya, ya...

Ne yapacağımı bilme umudumdan çok daha fazla keşke.

Yine de, şu an için değillerdi. Şimdi tüm mesele kalbimi ikinci kez çalan adamın yanında olmanın verdiği keyifti. Her şeyi bir kenara itmek için başımı salladım, hâlâ böyle bir yakınlığın getirdiği sırıtişâ tutunuyordum.

Bir bardak su içmek için banyoya yöneldiğimde uyanık olmasını beklemiyordum ama uyanıktı. Yatağa uzanmış, ben hareket etmek için döndüğümde pencereye karşı çerçeveme bakıyordu ve gözlerim gölgelerin içinde ona odaklandığında biraz gülmeme neden oldu.

"Sana bir ömür boyu bakabilirim," dedi.

"Peki ya benimle birlikte güzel Much Arlock?" diye sordum ve arka planı işaret ettim.

Başının sallanışını izledim. "Much Arlock'u o kadar da sürükleyici bulmuyorum," dedi. "Yakında seni karşısında görmek için can atacağım bir sürü başka arka plan var."

Ve işte oradaydı, aramızdaydı. Soruların mayalanması.

"Sadece banyodan bir içecek almak için kalktım," dedim ama başını salladı ve lambayı aldı.

Yorganı arkaya atıp ayağa kalktığında, televizyon ünitesinin yanındaki mini bara doğru uzun boyuyla ilerlerken hâlâ onun görkemli karesini sindirmekte zorlanıyordum.

"Benim nöbetimde musluktan höpürdeterek su içmeyeceksin," dedi ve bir şişe su çıkardı.

Benim için bir bardağa doldurup kendisi için de bir tane eklerken gözlerimi ondan alamıyordum. İçmeden önce bir *kadeh* daha tokuşturdu.

"Keyfinize bakın. Orada bir şişe şampanya var," dedi bana. "Ne istersen, ne uygunsa. Teninden yalamak isterim."

Ama aklım orada değildi, ağzı köpüğü yudumlarken ne kadar harika hissederse hissetsin.

Aklım gelecekteydi ve böyle gecelerin tehlikesindeydi. Şimdiden onun parlaklığına nasıl kapıldığımı hissediyordum, istediğim her şeyin, hayal ettiğim her şeyin, onunla paylaşmak istediğim her küçük şeyin içinde yüzüyordum.

Sonuçta korkmuştum.

Savunmasızdım.

Aramızda sağlam bir yol bulamazsak kalp kırıklığını tekrar yaşamaktan, onu kaybetmekten korkuyorum.

Yine bir sürü lanet soru derinlerde dalgalanıyordu ve onları çalkaladığımı görmüş olmalıydı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece seni düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Şimdiden ne kadar derine indiğimi, bu kadar erken."

"Sen de ben de," dedi. "Ama bu iyi bir şey, değil mi? Parçalarımızın bu kadar düzgün bir şekilde bir araya gelmesi."

"Çok iyi bir şey." Suyumdan bir yudum aldım. "Çok çok uzun zamandır bu kadar istikrarlı olan bir dünya üzerinde çok yoğun bir ufuk."

Başını öne eğdi. "Bu ufuk beni heyecanlandırıyor. Umarım sen de öyle

olursun." Başımı salladım ve ciddiye dim.

O ufuk beni gerçekten heyecanlandırıyordu. Onun yanımda olduğu her dünya beni heyecanlandırıyordu.

"Buraya gel güzelim," dedi. "O güzel kafanın içinde beyninin her zaman olduğu gibi çılgınca çalıştığını hissedebiliyorum."

Beni kollarına çekti ve gülümsememi göğsüne bastırarak onu içime çektim. Parmakları saçlarımı buldu ve düzeltti, tıpkı çocukken yaptığı gibi ve onun gibi kokuyordu. Aynı onun özü. Onun eti, onun teni.

"Sakin endişelenme," diye fısıldadı. "Bu yepyeni bir yolun başlangıcı, bunun iyi bir yol olmasını sağlayacağım."

İyi bir yol olacağını biliyordum. Onun gibi bir adamla çıkılacak yolun kötü olmasına imkân yoktu.

Sanırım kelimeleri dökme dürtüsü hiçbir uyarıda bulunmadan kendini gösterdi. Bir anda ortaya çıktılar, ben daha farkında bile olmadan ağzımdan kayıp gittiler.

"Seni seviyorum," dedim ve kulağa çok basit geldi. Çok

açıktı. O da bana karşılık verdiği nde kalbim nasıl da

rahatlamıştı. "Ben de seni seviyorum Maisie Moore. Her

zaman sevdim."

Kollarım onu sıkıca kavradı ve o da beni sıkıca kavradı ve bu sınırlar, bu güvenliği hissetmenin mutluluğu altında kayboldu. Bu yakınlık. Bir beden in diğ eriyle bu kadar sıkı olması.

Olmasını istediğim her şeydi.

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde durup kasabaya baktık. Banyoya gidebileceğim kadar uzaklaştığımızda şafağın ilk ışıkları çatıların üzerinden kendini gösteriyordu.

İşte o zaman yepyeni bir aşinalık devreye girdi.

İçeri girerken kapıyı kapatmadım ve ışığı açtım. Garip bir şekilde, tuvalete uzanıp çişimi yaparken en ufak bir mahcubiyet bile hissetmedim.

Robbie'nin beni bir kez bile böyle işerken gördüğünü sanmıyordum, Fred doğduğunda bile, ama Ollie çok doğal bir şekilde öne çıktı, kendini kapı aralığına yaslar ken yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

"Her zamanki gibi nefis," dedi. "Seni asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Silmekle meşgul olduğum için gülümsemem yumuşak ve yapışkan bir şekilde ona geri döndü. "Harika bir duygu, ama

"İki numara alsaydım böyle hissetmeyebilirdin."

Gülüştü kalbimi ateşe vermeye yetti. "İnan bana Maisie, o daracık göt deliğini yakından görmeye fazlasıyla hevesliyim. Güven bana, bunu yakında kendin de anlayacaksın."

Ve işte yine oradaydı. O pislik. Zihninden ve ağzından mükemmel bir şekilde fışkıran, bağımlılık yaratan o pislik.

Ayağa kalktım ve ellerimi lavaboda gösterişli köpüklü sabunla yıkarken gözlerimin üzerimde olduğunu hissederek kızardım. Gösterişli. Her şey çok gösterişliydi. Ve o da öyleydi.

Çıkarken banyonun ışığını kapattım.

"Peki, sabah seninle daha ne kadar zaman geçireceğim?" diye sordu ve bana yatağa dönmemi işaret etti. "Bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum."

"Freddie öğle yemeğinden sonra eve gelir," dedim. "Rob genellikle öğleden sonra rugby kulübünde bir şeyler içmek için çocuklarla birlikte dışarı çıkar ve Marian Fred'i bana getirir."

Yanına yerleşirken parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve Freddie'nin içinde Ollie'nin hiç bilmediği koca bir dünya olduğunu bilmek beni tutamadı. Hatta hiç görmemişti bile.

Bu durum ne kadar erken farklı bir hal almaya başlarsa o kadar iyi olur.

"Onun için yeni bir arkadaş olabilirsin," dedim. "Yarın öğleden sonra bir süreliğine yani. Freddie pek çok insanla tanıştı ve benim pek çok arkadaşımı tanıyor. Kendine çok güveniyor."

"Yarın öğleden sonra bir süreliğine arkadaşlarınızdan biri olmak isterim," diye cevap verdi ve gülümsediğini duydum. "Küçük adamla tanışmayı çok isterim."

Bu düşünceyle sinirlerim yepyeni bir melodiyle dans etti, ama heyecan da öyle.

Hafif olacak. Ağır olmayacak. Yeni bir partnerle tanışan küçük bir çocuğun karmaşıklığı gibi değil. Hayır. Bu harika olurdu. Sadece Ollie'nin Fred'le tanışması, iki erkeğin birbirini tanımaya başlaması.

"Umarım sen de onu en az benim kadar harika bulursun," dedim. "O benim her şeyim."

Parmakları kolumu okşayarak beni gıdıkladı. "Seni bulduğum gibi onu da harika bulacağıma eminim."

Ve o zaman akışı devam ettirdi.

"Umarım ikiniz de *size* göstermek istediğim dünyayı harika bulursunuz." Gözlerindeki ciddiyeti görebilmem için yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi. "Dinle, erken olduğunu biliyorum. Çılgınca erken. Bunun düşünmemem gereken bir şey olduğunu biliyorum, bu kadar erken değil, aramızda bunca yıllık ayrılık varken değil, ama ciddiyim Maisie, gerçekten ciddiyim. Olabildiğince ciddi olduğumu biliyorum."

Nefesimi içime çektim. "Ne diyorsun sen?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?" Yüzünü bana döndü, düzgün bir şekilde, gözleri hayat doluydu.

"Londra'ya gelmeni istiyorum," dedi bana. "Yakında. İlk başta sadece sen, sadece görmek için, ama inan bana tatlım, sana gösterecek koca bir potansiyel okyanusum var. Seni yanımda istiyorum. Temelli olarak. Sen, Freddie ve yepyeni bir gelecek."

"Yine de bir ziyaret, değil mi?" Ben de öyle dedim. "İlk başta sadece bir ziyaret mi?"

Başını salladı. "Sadece bir ziyaret. Şimdilik. Ama yakında. Lütfen, yakında yapalım. Sana gösterecek o kadar çok şeyim var ki."

Kalbimin beynimdeki çarpıntısının durması için yeterince uzun bir süre durakladım.

"Ziyaret etmeyi çok isterim. Londra'daki dünyanızı görmeyi çok isterim," dedim ve sinirlerim tekrar ortaya çıkmadan önce heyecanımın alevlenmesine izin verdim.

İnanın bana, çok yakında takip edeceklerini biliyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Oliver

Bu tam da istediğim şeydi, parçalar yerine oturuyordu, çok netti.

Yeniden kendim gibi hissettim. Yeniden gerçek benliğim - net hedefler ve yön tarafından yönlendirilen.

Hedefim; iş hayatımın yanında bir aile hayatı. Yönüm; başarı ve kazanımlarımı Maisie ve küçük oğluyla paylaşmak ve benimle birlikte tadını çıkarmak.

Ek ikramiye mi? Eğer dileklerim tamamen gerçekleşirse?

Bize katılacak yeni küçük insanlar yaratmak.

Bunu bir dakika daha inkâr edemezdim. Çağrı zaten oradaydı, derinlerde. Onu yepyeni küçük bir ruhla doldurma dürtüsü içimde dolup taşıyordu. Ama kararlıyım. İsteklerimi ileri götürme konusunda çok kararlı olmalıyım.

Yoğunluğumun genel olarak hayatta pek az sınırı vardı. Düşünceli kararlılığım ile başa çıkmanın çok zor olabileceği bana defalarca söylenmişti, bu yüzden kahvaltıda kendimi tutmaya özen gösterdim, Maisie tam İngilizcesinin tadını çıkarırken gülümsememi ve sohbetimi hafif tuttum. *Seni seviyorum* demek ve birlikte kuracağımız yeni düzende çok yakında Londra'da bir gelecekte bahsetmek şimdilik onun için fazlasıyla yeterliydi.

Yine de bununla iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu, gözleri masanın karşısında sürekli olarak benimkileri buluyor ve yemeğini yerken parlıyordu.

"Eğleniyor musun?" Ben sordum, o da başını salladı.

"Bu hafta sonu her şeyin tadını çıkarıyorum," dedi. "Kahvaltı ikramiye üstüne ikramiye."

Haksız da sayılmazdı.

Eğer bir önceki geceden bu yana bu kadar hassas olmasaydı, sabah bitmeden onun vücudunu tekrar tüketebilirdim. Onun vücudunu tekrar keşfetme ve oyunlarımla yarattığım etkiyi görme düşüncesi hayalarımı sıkmaya başlamıştı bile.

Ama hayır. Henüz değil.

Birinci turda olduğu gibi, hafta sonu boyunca ayıracak zamanı olan bir genç değildi. İdare etmesi gereken bir evi ve ilgisine ihtiyaç duyan bir oğlu olan bir anneydi ve gelecek hafta için yeni bir iş çağırıyordu.

Daha uzun süre de böyle olmayacaktı. İşler istediğim gibi gitmezse.

"Birbirimize sert sert bakıyoruz," dedi ve sırtarak güldü. "Bunu fark ettiniz mi? Başka tarafa bakmıyoruz."

Bunu gerçekten de fark etmiştim. Gözlerimi ondan nasıl ayıramadığının farkındaydım.

Kahvaltı boyunca o masaya bakıp durdum. Hafıza bankası için bir başka güzel görüntüydü - bir gece önce burada kalmış gibi görünmesi. Elbisesinin bir akşam elbisesi olduğu belliydi, makyajı temizdi ama gözlerinin etrafında birazcık kalmıştı ve saçları geriye doğru düzeltilmişti ama dağınıktı.

Salona geri dönerken yavaşladı ve ana kapılar görüldüğünde durakladı.

"Geri dönmeliyim," dedi. "Freddie birkaç saat içinde dönecek ve benim de yıkanmam ve evi senin ziyaretin için hazırlamam gerekiyor." Durakladı. "Buraya geliyorsun, değil mi? Onunla tanışmak için?"

Başımı güçlü bir şekilde salladım. "Küçük adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Onu omzuma atmayı ve benimle birlikte çifte duş alması için üst kattaki odama taşımayı çok istiyordum, ama onun normal hayatının geleneksel Pazar günü gündüz çekiciliğini görebiliyordum. Henüz tam olarak parçası olmadığım düzenli bir hayat.

"Seni geri götürebilirim," diye teklif ettim ama başını salladı.

"Gerek yok," diye karşı çıktı. "En fazla on dakika sürer ve dedikoducular tüm güçleriyle dışarıda olacaklar. Onsuz da yapabiliriz."

İçimden bir ses dedikoduların tam gaz devam etmesini istiyordu. Tüm yerel halkın Maisie Moore'un artık bana ait olduğunu bilmesini istiyordum, özellikle de o aptal eski erkek arkadaşının, ama böyle aptalca kabadayılıkların bu hayatta yeri yoktu. Eskiden olduğumuz gençler olmaktan çok uzaktaydık.

"Gitmem uygun olduğunda mesaj at, hemen geliyorum," dedim ve onu öpmek için kendime çektim.

Öpücüğü sıcak ama temkinliydi, diğer konuklar yanımdan geçerken kıkırdaması yumuşaktı.

"Sana sonra mesaj atarım," dedi. "Onunla tanışacağın için çok heyecanlıyım. Cidden çok heyecanlıyım." Benim kadar heyecanlı değildi.

Yüzümde her zamanki sırıtışımla gidişini izledim, pencerelerin önünden geçerken el salladım ve sonra kendimi iyice tazelemek için üst kata çıktım, yatak örtülerini düzeltmeden ve iş e-postalarımı kontrol etmeden önce bir sürü seks oyuncağını çantama geri koydum.

Genelde harekete geçmem gereken bir sürü kişi oluyordu ve bunların en az bir kısmı Naomi'den geliyordu.

Ah, Naomi. Maisie dünyama geri döndüğünden beri onu neredeyse hiç düşünmemiştim.

Mesajlarına tıkladım.

Sabah dönecek misin? Hadley'ler güncelleme toplantısı istiyor.

Neredesin sen? Much crappy Arlock'ta Miss Perfect'in peşinden mi koşuyorsun?

Cidden Ollie, bana geri dönecek misin? Gösteriş yapmaya bu kadar hevesli olduğuna göre senin uzmanlığına ihtiyacım var. Sean buralarda bile değil. Sadece sen ve ben bu konuyu tartışmak istiyorum.

Ses tonu kesinlikle son aylardan farklıydı. Cevap vermeye hiç niyetim yoktu.

Cevap vermeyi bile düşünmeden duşa girdim, Maisie'nin tatlı dokunuşuyla ruh seviyeme kadar kendimi yenilenmiş hissettim. Kolayca kurulandım ve rahat bir kot pantolon ve süveter seçtim, yatak odasına dönerken televizyonu açtım ve Londra'ya taşınma ihtimali belirmeden önce burada ne kadar zaman geçireceğimi merak ettim. Umarım çok uzun sürmez. Eğer herhangi bir şekilde mümkün olsaydı, onu bir an bile yanımdan ayırmak istemezdim.

Mesajı öğle yemeğinden hemen sonra, sandviç ve kahve içtikten sonra bar alanında dinlenirken geldi. Freddie'nin kolayca anlaşılabileceğim türden bir genç olacağını umarak, adımlarımda bir sıçrama ile onun yerine doğru ilerledim.

Belki masa oyunlarını ya da havalı telefon uygulamalarını seviyordur? Belki de onunla birlikte araştırmamı, yapışkan madde, plazma ve elektrik kuvvetleri üzerinde çalışmamı istediği bazı bilim kitapları vardır?

İyi bir başlangıç yapmamız için ne gerekiyorsa yapacaktım, bu kesindi.

Maisie'nin ön kapısına doğru yürürken içimdeki sinir harbine alışık değildim. Diğer tarafta belirdiğinde nabzım hızla atıyordu, kenara çekilip beni içeri buyur ederken gülümsemesi tüm parlaklığıyla karşımdaydı.

"Merhaba," dedi ve ben de her zamanki gibi ona basit bir *selamla* karşılık verdim, gözlerim çoktan etrafı tarayıp hafızama kazınmıştı.

Tırabzanda asılı duran palto koleksiyonu. Yıldız ödül çizelgesi ve koridor duvarındaki canavar resimleri. Çocukların ayakkabıları açık kapıdan mutfığa geçerken tekmeleniyordu; burada aile yaşamı, tezgâhın üzerindeki renk ve malzeme cümbüşü içinde tüm gücüyle görünüyordu.

İnanılmaz.

Kesinlikle inanılmazdı.

Mideme ağrılar girmesine yetecek kadar bir ev, şimdiden daha fazlasını arzuluyorum.

"*Freddie!*" diye seslendi ve üst kattan gelen ayak sesleriyle garip bir şekilde midemin bulandığını hissettim. "Freddie! Gel ve bir arkadaşımla tanış. Seninle tanışmayı çok istiyor!"

Ve işte oradaydı - merdivenin tepesinde beliren küçük adam.

Hayal ettiğimden çok daha fazla Robbie Sawyer'a benziyordu; alnında aynı koyu renk saçlar ve genç yüzünde aynı yüksek elmacık kemikleri vardı.

"Hey," dedi ve aşağı indi.

Adımları rahattı, bize katılırken yavaştı, gözleri benimkilere dikilmişti ve sertçe bakıyordu.

"Selam Freddie," dedim. "Ben Ollie. Tanıştığımızıza memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum, hepsi de iyi şeylerdi."

Başını temkinli bir gülümsemeyle eğdi ve yine Sawyer'a o kadar çok benziyordu ki aklım başımdan gitti.

Sesi güçlüydü. Ukala. Kendinden emin. "Ben de senin hakkında bazı şeyler duydum.

Babam konuşuyordu." Maisie'nin gözlerinin fincan tabağı gibi açıldığını gördüm. Bir anda içeri girdi.

"Baban pek çok insan hakkında bir şeyler söylüyor," dedi. "Bunlar Ollie'yle ilgili şeyler olmayabilir."

Ama çocuk başını salladı ve gözleri her şeyi anlatıyordu. Babası kesinlikle benim hakkımda konuşuyordu. Bundan hiç şüphem yoktu.

"Hayır, öyleydi," dedi. "Ninem fısıldıyordu ama babamın sesi yüksekti. Ben duydum."

Çocukların bu kadar dürüst olmalarına bayılıyorum, işyerinde yetişkinlerle olmaktan on kat daha iyi. Maisie kesinlikle mahcup görünüyordu, ama çocuğa şaşırmadan konuşması için hayranlık duydum.

"Babanın benim hakkımda ne söyleyeceğinden pek emin değilim," dedim ona. "Ama ne derse desin, sorun değil. Birlikte yepyeni bir başlangıç yaparken hâlâ arkadaş olabileceğimizi umuyorum, sen ve ben. Olmak isterim."

"Söylememe izin verilmeyen bazı sözler söyledi," dedi Freddie ve bakışları meydan okuyordu. Bakışlarını sıkıca tutarak beni tarttı ve ben de bunu hissettim. Omuz silerken rahat bir nefes alabilirdim. "Ama pek çok insan hakkında böyle şeyler söylüyor. Onu her zaman duyuyorum."

Çocuğun çok taşaklı olduğu kesindi. Tüm ifadesi sessiz bir kendinden eminlikti, omuzları dikti ve trabzana yaslanıp bana baktı.

Evet. Ondan

hoşlandım. Onu

çok severdim.

"Oliver'ı çok uzun zamandır tanıyorum," dedi Maisie. "Senin pek çok arkadaşınla tanıştığın gibi biz de okulda tanıştık. Birbirimizi tanımak için uzun bir süre, değil mi?"

"Sen de babamla aynı okula mı gittin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Gerçekten de babanla aynı okula gittim. Çok iyi futbol ve rugby oynardı."

Freddie başıyla onayladı. "Bana parkta harika futbol oynamayı öğretiyor. Sen de oynuyor musun?"

Maisie'ye gülümseyerek bir bakış attım. "Hayır, ne yazık ki futbol bana göre değil, baban kadar spora güvenen biri değilim." Freddie'nin küçük adam boyuna biraz daha yaklaşmak için eğildim. "Ancak,

bilim, mühendislik ya da elektronikle ilgili bir şeyler öğrenmek istersen, eminim beni tanıyabilirsin."

İşte o zaman küçük adamın beyinde bir kıvılcım çaktı. Benim mutlak şans yıldızım.

"Vızıldayan çubuklarla bir şeyler yapabilir misin?" diye sordu. "Büyük bir tekerlek yapmaya çalışıyordum..."

"Whizz çubukları mı?" diye sordum ve Maisie arkasındaki merdiven altı dolabına uzanıp bir kutu çıkardı. İlgiyle ondan aldım.

Ambalajın üzerinde resmedilen oyuncaklar yapı taşlarıydı, pille çalışan eklentilerle bir araya getirilerek cihazlar oluşturulabilen çubuklardı. Kesinlikle tam bana göre bir çanta.

"Büyük bir tekerlek mi dedin?" Ben sordum, o da başıyla onayladı. "Lunaparktaki gibi mi?"

"Evet," dedi. "Panayır arabası gibi. Hani şu dönüp duran büyük olan. Sana göstereyim."

Bir el hareketiyle oturma odasına doğru yola koyuldu ve ben de onu takip ettim, bir tepsinin üzerinde yarı yapılmış bir icadını çıkarırken gözlerim yepyeni bir ev ortamına daldı.

İyi bir başlangıçtı, sopalar bir tür tekerlek şeklinde birbirine bağlanmıştı ve bloklar etrafına koltuk olarak dizilmişti.

"Bunu gerçekten büyük yapmak istiyorum," dedi ve inşaat malzemelerinden yeni bir yük uzattı ve ben onu şimdiden görebiliyordum - hayalimde mükemmel bir büyük tekerlek yükseliyordu.

"Hadi yapalım şunu," dedim sırtarak.

Maisie kendini kanepeye bırakıp gözlerini dikerken ona bir bakış attım ve birazcık da olsa gülümseme riskini göze aldım.

Ve böylece başladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Maisie

Kalbim neredeyse acıyordu, o kadar şişmişti ki. Freddie ve Oliver'ın birlikte büyük bir tekerlek yapmak için çabalamalarını izlemek, umutlarımın izin verdiği kadar çok daha fazlaydı.

Dakikalar geçtikçe Freddie'nin rahatladığını ve ortama uyum sağladığını görüyordum ve Rob'un Oliver hakkında söylediği saçmalıklara kulak misafiri olduğum için minnettardım, küçük adamımın beklentilerinde çok fazla yıkıma neden olmadığı için gerçekten minnettardım.

Rob'un sürekli hakaretler yağdırması iyi olmuştu. En azından Freddie'nin tatlı küçük kulaklarına ulaştıklarında o kadar etkili olmuyordu.

İnşaat çalışmalarında biraz yol aldıktan sonra mutfığa geçtim ve çay için su ısıtıcısını hazırladım. Hala tekerleğin mekaniğinin inceliklerini tartıştıklarını duyabiliyordum, Freddie'ye buzdolabından bir bardak süt alırken kendi kendime gülümsedim.

Belki de bu gerçekten bir değişimin başlangıcı olacaktı. Belki de Oliver ve ben, dünyanın neresinde olursa olsun, birlikte olmak için yaratılmış iki ruhtuk. Londra, kesin.

Ollie çay bardağını teşekkür ederek benden alırken son derece rahatlamış görünüyordu. Kot pantolonuyla oturma odasındaki halının üzerinde dört ayak üzerinde duruyordu, saçları her zaman bildiğim ve hayran olduğum o mükemmel dağınıklıkla havaya kalkmıştı.

Manzara, her iki erkeğin birlikte olduğu çarpıcı bir manzaraydı.

Freddie projesine o kadar dalmıştı ki bardağındaki süttten bir yudum bile almadı. Tam bir konsantrasyon içinde vızıltı çubuklarını tutturuyor ve onay için Ollie'ye gösteriyordu.

Ollie'nin yüzündeki o sağlam gülümsemeyi nasıl da sevmiştim. Hem oğlumun böylesine harika bir ufaklık olması hem de Ollie'nin ona yaklaşmak için bu kadar çaba göstermesi gururumu okşuyordu.

Bu gururun altında başka bir şey de çiçek açıyordu. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Aslında yıllardır.

Broody.

Kendimi kara kara düşünüyordum.

Freddie'nin küçük kardeşi olacak yeni bir küçük ruh için kederli.

Olayın özünde bunun yattığını anladığımda Oliver'a bakacak gücü kendimde bulamadım. İkinci şansımıza bu kadar kısa bir süre kala başka bir bebek sahibi olmayı hayal bile edemezdim.

Yani çılgınca olurdu, gerçekten çılgınca... rahmim bunun için ne kadar yalvarsa da. Ŗanslıydım ki doğum kontrol hapı kullanıyordum. İşler kızıştığında günaha yer kalmıyordu.

"Bak, anne!" Freddie bağırdı ve büyük tekerleği yeni inşa edilmiş standı üzerinde dndrrken gülümseme içildi.

Alkışladım ve Ollie bana doğru sırttı.

"Kk adamınız tam bir mühendis. Bu vızıldayan çubuklarla gerçekten çok zeki."

Freddie'nin iltifat karşısında yanaklarının hafifçe kızarmasına bayıldım.

"Oldukça zeki biri, tamam mı?" diye onayladım ve mekanik aksamın daha ince montajını izlemek için koltuğumda öne doğru eğildim.

İkisi de harika bir iş çıkardılar. Büyük çarkın kendi kendine dönmeye başlaması o kadar uzun sürmedi ve Freddie gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde çarkın dönüşünü heyecanla izledi.

Ancak Ollie ayağa kalkıp telefonunu kontrol ettiğinde öğleden sonranın ne kadar hızlı geçtiğini fark ettim. Bir hüzün kapladı içimi, hafta sonunun, tüm o muhteşem gösterinin sona ermekte olduğunu çok iyi biliyordum.

"Banyonuzu kullanabilir miyim lütfen?" diye sordu, ben de başımı sallayarak st katı işaret ettim. "Elbette, soldan ilk."

Gözlerim onu yukarıya kadar takip etti, kot pantolonun içindeki kcının sıklılığına sabitlendi. Tanrım, adam her şeyin içinde inanılmaz görünüyordu. Hayal bile edemeyeceğim kadar inanılmaz.

Koridorda Freddie'nin yanımda olduğunu fark etmemiştim, ta ki bana doğru uzanana kadar. Yüz ifadesi meraklı ama mutluydu. Gerçekten mutluydu.

"Arkadaşın akşam yemeği için bizimle mi kalacak?" diye sordu.

Saçlarını karıştırdım. "Emin değilim," dedim. "İstersen onu davet edebilirim. Londra'ya dönmesi gerekebilir ama sorabilirim."

Omuz silkmesi oldukça kayıtsızdı. "Evet, iyi olabilir," dedi. "Bakalım balık ve fasulyeyi de seviyor mu?"

Ollie alt katta bana katıldığında ben mutfakta fırını yakıyordum. Freddie'nin açık kapı aralığından beni duyduğundan emin oldum. Soruyu sorduğumda hâlâ dönmeye devam eden büyük tekerleğe bakıyordu.

Ollie'ye, "Freddie akşam yemeğine kalmak isteyebileceğini söyledi," dedim. "Kulağa nasıl geliyor?"

Her zamanki gibi gülümseyerek karşılık verince iim kıpır kıpır oldu. "Akşam yemeğine kalmayı çok isterim, lütfen. Teşekkürler Freddie!" diye seslendi.

Standart bir Pazar yemeği hazırlamanın o akşam hissettiğim kadar büyük bir mesele olabileceğine asla inanmazdım. Freddie ve Oliver yemek masasında sohbet edip bir sonraki sefer için yeni fikirler

üzerinde çalışırken tüm vücudum gümbür gümbür atıyor, kelebekler uçuşuyordu.

Bir dahaki sefere.

Kahretsin, gerçekten de bir dahaki sefere olacaktı.

Kalbim güm güm atarak akşam yemeğini hazırladım, tüm ruhumla sevdiğim iki adamın kendi balıklarını yemelerini izlerken balığımı zar zor yiyebildim. Bu başka bir şeydi. Büyülü bir şeydi. Sadece birkaç hafta önce milyon yıl geçse de gerçekleşebileceğine inanamayacağım bir şey.

Ve sonra bitti.

Oliver tabakları toplamama yardım etti ve ben de yeni bir haftaya hazırlamam gereken bir oğlum olduğu gerçeğini görmezden geledim. Yapılacak bir banyo, kontrol edilecek ödevler ve ışıklar sönmeden önce okunacak bir masal.

Ollie de bunu biliyor gibiydi.

"Harekete geçsem iyi olacak," dedi. "Pazartesi sabahı herkes için hızlı çağırıyor."

Başımı salladım, kollarımı boynuna atıp ona sıkıca sarılamamaktan nefret ediyordum, Freddie bizi hâlâ arkadaşlık zemininde taze görürken olmazdı.

"Seni görmek harikaydı," dedim ona. "İkimiz de harika bir öğleden sonra geçirdik, değil mi

Fred?" Oğlum başıyla onayladı. "Bir dahaki sefere uzay gemisini yaparız, değil mi?"

Ollie'nin sırtışı ışıltı ışıltı. "Kesinlikle. Bir dahaki sefere ilk uğrayacağımız yer uzay gemisi olacak."

"Harika," dedi küçük adamım ve masadan indi. "Sonra görüşürüz."

Fred büyük tekerleğe doğru ilerlerken ve Oliver yaklaşırken gözlerimdeki parıltıyı tutamadım. Gerçekten yaklaştı. Cesaret edebildiği kadar.

Sözleri bir fısıltı gibiydi, tam kulağımın dibinde.

"Oğlunuz bir süperstar," dedi. "Tıpkı annesi gibi. Onu tanımak için sabırsızlanıyorum. İkinizi de evreni dolduracak kadar seveceğimi şimdiden biliyorum."

Kalbim yerinden fırladı.

Aynen böyle patladı. Tamamen.

"Londra'ya sağ salim döndüğünde beni ara," dedim. "İnanılmaz bir hafta sonu geçirdim."

Başını sallaması inanılmazdı. "Seni seviyorum Maisie Moore," diye fısıldadı. "İnan bana, daha bir sürü inanılmaz hafta sonu olacak."

Ona inandım.

Ona o kadar inanmıştım ki bahçemizden el sallayarak uğurlarken ruhum şarkı söylüyordu.

Ona o kadar inanmıştım ki yüzümdeki sırtışı engelleyemiyordum, o kadar parlaktı ki yanaklarımla birlikte geri kalan her yerimi de ağrıtıyordu.

Harika küçük oğlum için banyoya dalıp onu yıkarken geri kalan her yerim ağrıyordu ama önemli

değildi. Yıkanması boyunca sohbet ederken ben de tüm bunların parlaklığı içinde yüzüyordum,

Ollie'nin ona yardım edebileceği projeler hakkında fikir üstüne fikir üretiyordu.

Ödevlerini kontrol ettim ve çok iyi yaptığını gördüm, en sevdiği canavar hikayesinin en sevdiği bölümlerini coşkuyla zıplayan bir sesle okudum ve sonra onun yanında uykuya daldım, yatağa yerleşirken omzuma çarpan sabit nefesi muhteşemdi.

Kim bilir, uyuyacak kadar bitkin düşmüştüm.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Oliver

O çocukla tanışmak zaten sağlam olan bağları daha da sağlamlaştırmaya yetti. Bu yeni hayatı istiyordum. İkisi de Londra'da, benimle birlikte rüyayı yaşıyorlardı.

Şehre geri dönerken beynim deli gibi çalışıyordu, benimle yeniden başlamaları hakkında çok ama çok şey planlıyordum. Otelde yaşadığım günler sona eriyordu, şehir merkezindeki aile evlerinin cazibesi parmaklarımı internete girip emlak sitelerine bakmak için kaşındırmaya yetiyordu.

Naomi ve Sean'ı sonsuza dek defetmeye çalışmanın ve işimin tam mülkiyetini geri almanın cazibesi de yükseliyordu. Söz konusu olan sadece iş imparatorluğumun tamamen benim kontrolümde olmasını istemenin gururu da değildi. Daha fazlasıydı.

Arzu güçlüydü ve en beklenmedik kışkırtmadan kaynaklanmıştı.

Bana ilham veren şey, mevcut test mühendisliği sistemimi yepyeni bir sürü şirkete dağıtmak değildi. Hayır. Bunu yıllardır yapıyordum, yıllardır bununla çalışıyordum. Beni harekete geçiren şey, beynimin çocuk yapı taşlarından lanet bir lunapark atraksiyonu inşa etme fikirleriyle ateşlenmesiyle ortaya çıkan hayal gücü ve yaratıcılık kıvılcımıydı.

Bunun olacağını asla tahmin edemezdim. Bir saniye bile. Ama işte oradaydı - kendi hayal gücüme geri dönme ve onu yeniden akıtma ihtiyacı. İcatlar. İcat istiyordum. Beynim fikir üstüne fikirlerle dolup taşıyor, kendimi hep daha fazlası için zorluyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Her zamanki otel odama geri döndüğümde Maisie'ye bir mesaj gönderdim ama cevap gelmedi. Bu akşamki macera dolu geceyi Three Feathers'da benim oyuncak zulamla geçirdiği için yorgunluktan bitap düştüğünden hiç şüphem yoktu.

Freddie'nin kışkırttığı hayal gücüm serbestçe dolaşıyor olmasaydı, ben de bitkin düşerdim, ama düşmedim. Beynim çok yüksek alarmdaydı ve iş hayatımın daha genç günlerinde düşündüğüm bazı eski icat fikirlerini yeniden gözden geçiriyordu.

Kısa süre içinde not defterimi çıkardım, şemaları not aldım ve bir montaj bandı test sisteminin mevcut sistemimle birlikte çalışmak için ne kadar güçlü bir yapı olacağını merak ettim. Bunu keşfetmek istemiştım, ancak bu bana bir ömür önceymiş gibi geldi, müşteri üstüne müşteri getirirken iş gereklilikleri dünyasının altına gömülmüştü.

Gece saat birde telefonum çaldığında, Maisie'nin uykusundan uyanmış olmasını umarak elime aldım ama değildi. Aldatan eski karımın adı bana bakıyordu.

Ciddiyim, Ollie. Konuşabilir miyiz lütfen? Seninle konuşmam gerek.

Ama onunla konuşmama gerek yoktu. Bir saniye bile. Daha fazla değil.

Yarın sabah Hadley'e geri döneceğim, diye geri gönderdim ve hepsi bu kadar.

Pazartesi günü erkenden Hadley ve Mason'a gittiğimde, orada olmaktan alışılmadık derecede yorulmuştum. İş ortaklarıma her zamanki kibar merhabalarımı söyledim ve her zamanki el sıkışmalarımı yaptım, ancak haftalardır uğraştığım sistem yükseltmesi için gerçekten iki bok verdiğimi hissetmediğimden, orada olmak için karakteristik olmayan bir şekilde yavan hissettim.

Ve işte oradaydı, Naomi.

Sabah boyunca her fırsatta bana bakıyordu, belli ki benimle tartışması gerektiğini düşündüğü iş saçmalıkları yüzünden gergindi, ama bu da umurumda değildi.

Öğle yemeğinde Maisie'den bir ping aldım, Freddie'nin yanında uyuyakaldığı sessiz gece için özür diliyordu ve ben de oldukça mutlu bir şekilde sırtarak çok sıcak bir yanıt gönderiyordum ki arkamdan Naomi'nin boğazını temizlediğini duydum.

Yüzümü ona dönmeden önce telefonumu ceketimin cebine geri koydum.

"Ne?" Ben sordum. "Bunu tartışmanı gerektirecek kadar önemli olan ne? İş anlaşmalarından anladığınızı iddia ettiğinizi sanıyordum?"

Ellerini kaldırdı, sanki ben okunamayan bir yabancıymışım gibi. "Anlamıyorum," dedi. "Bunların hiçbirini gerçekten anlamıyorum. *Seni* anlamıyorum."

O da bu konuda kulübe katılabilirdi, kısa bir süre içinde kesinlikle önemli ölçüde değişiyordum.

"Bir önemi var mı?" Ben sordum. "Belki de sonunda bu işte gerçekten uyumsuz olduğumuzu ve ileriye dönük olarak benim daha uygun olduğumu fark ediyorsun."

İç çekişi her zamanki gibi kin doluydu. "İşte yine başlıyoruz. Biz sizden daha fazla hisseye sahibiz. *Bizim* işletmeyi devam ettirmemiz mantıklı, eminim *bunun* farkındasınızdır?"

Aylardır ilk kez onunla savaşıma dürtüsüne yenik düşmedim. İhanet, iğrenme ya da ikisini de yok etme arzusu hissetmedim.

Geleceğimdaki potansiyelin tınısından başka hiçbir şey

hissetmedim. Bir sonraki iç çekişi kindar değildi, boş gibiydi.

Bıkkın.

"Mühendislik teknolojisi ödülleri yemeğine geliyor musunuz?" diye sordu. "Sean davet edildi ve biz de bunu düşünüyorduk... ama eğer gelersen bizi aynı masada bekleyecekler, üçümüzü de, bu yüzden gelmeyi planlayıp planlamadığını merak ediyoruz..."

Birkaç hafta sonra verilecek olan mühendislik teknolojisi ödülleri pek düşünmemiştim ama düşünmeliydim.

Sadece bir grup müşterimiz değil, aynı zamanda sektör uzmanları ve iş ortakları da orada olacaktı

ve hepsi iyi bir görünüm sergileyip içkinin tadını çıkaracaktı.

Orada olmalıyım.

"Katılacağım," dedim. "On yıldır hiçbirini kaçırmadım."

"Ben de kaçırmadım," diye tısladı. "Sean da kaçırmadı."

"O zaman sanırım gerçekten hepimiz aynı masada olacağız," dedim ve sııttım.

"Sanki bu kolay olacaktım gibi," diye tersledi ama başını salladı. "Lanet olsun Ollie, biz nasıl bu hale geldik? Bugünlerde bir cümleyi bile zar zor paylaşabiliyoruz."

Cevap verebilirdim.

Benim, uyanık hayatımın ne kadarını tükettiğine bakmaksızın, işimi maksimum düzeyde büyötmeye odaklanmam. Onun, birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif aldığımızı bakmaksızın, evimizi *seçkin* bir evin *birebir* kopyası haline getirmekle daha çok ilgilenmesi.

Birlikte vakit geçirmekten vazgeçmemiz. Geçirmediğimizde de

umursamıyorduk. Hiçbir zaman birlikte yeterince olmadık, işle ilgili

faktörlerin altında kalmadık. Teknik satış direktörümle yatağa düşmesi.

Arkadaşımla.

Bunca zaman boyunca Maisie Moore'a aşık olduğumu fark ettim, her şeyin altında.

Tek kelime etmedim, sadece ona baktım ve o da bana baktı. O telaşlıydı ve ben buz gibi soğuktum, her şeyden habersizdim ama bu bağlantılı işimizin ne kadar ruhsuz olduğu ortaya çıkıyordu.

"Bu hale geldiğimize inanamıyorum," diye tekrarladı ama bakışları düştü.

"İnanabilirim," dedim ona. "Sonumuzun böyle olduğuna kesinlikle inanabilirim, çünkü paylaştığımız hırsların altında gerçek bir değer yoktu. İş ve hiçbir şeydi, hepsi bu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Ben öyle *düşünmüyorum*, Naomi. Bunu biliyorum. Bu her zaman doğru oldu."

Hadley'nin ekibinden birkaç kişi içeri girip toplantı odasındaki masada yerlerini aldılar ama bu onun eğilip sesini alçaltmasına engel olmadı.

"*Benim* için hiçbir değeri yoktu," dedi. "*Benim* için hiçbir değerin yoktu."

Ama onun sözlerindeki gerçek tonu dinlemiyordum. Bir sonraki toplantıya katılmaya hazır bir şekilde boğazımı temizliyordum bile.

Yanımdan geçip diğerlerinin yanına oturduğumda başını salladı.

Yanıma otururken profesyonel gülümsemesi son ses devam ediyordu. Sohbet bitti. Her zamanki gibi.

Lanet olsun, umursamamak gerçekten iyi hissettirdi.

Toplantı tam akışına girmeden önce Maisie'ye ping atmak için telefonumu çıkardım.

İki hafta sonra mesaj attım. Londra'da katılmam gereken bir iş etkinliği var. Gelebilirsen benimle gelmeni, koluma girmeni çok isterim. Lütfen, güzelim. Sana dünyamı göstereceğim. Bu senin tadımlığın olacak.

Tartışma başlamadan önce cevap gelmemişti ama bu, bir mesajın yeşil ışığını görmek için sürekli telefonuma bakmamı engellemedi. Bu bendeki bir başka değişimdi, elimdeki işten uzaklaşabilme yeteneğiydi. Maisie dünyama geri dönmeseydi bu asla gerçekleşmezdi.

Telefonum bir mesajla çaldığında saat öğleden sonra üçte okuldan çıkma vaktiydi. Onun adını gördüğümde nefesim kesildi. Umut ediyordum. Gerçekten orada olmasını umuyordum.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Hayal kırıklığına uğratacağını düşünemezdim, sonsuzluğun bu tarafında değil.

Orada olacağım, dedi. Senin dünyanı görmek için sabırsızlanıyorum.

Sadece buna hazır olmasını umuyordum.

Kendimi iki etkinlik bileti için kaydettirip emlakçıların ilanlarına geri tıkladığımda sırtıtışım tüm parlaklığıyla devam ediyordu.

Bu dünyamın onun için hazır olduğundan emin olmalıydım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Maisie

Much Arlock nüfusundaki herkes benimle görüşmek istiyordu. Pazartesi günü, ödeme kuyruğuma uğrayan ve hafta sonumu soran insanlarla dedikodu merkeziydi.

Cevaplarımı belirsiz tuttum. Kibar bir gülümsemeyle yapabildiğim kadar belirsiz, Oliver Kent'in nasıl olduğunu defalarca sorgulayan insanların meraklı sırtışlarını pek umursamadan.

Bu ve daha fazlası.

Three Feathers nasıldı? Harika lazanya yaptıklarını duymuştum.

Cumartesi öğleden sonra hava ne kadar güzeldi değil mi? Rekreasyon alanının tadını çıkarmak için harika bir gün olmalı.

Kasaba için çok güzel giyinmişsin diye duydum. Peki ya Oliver? O da güzel giyinmişti, değil mi?

Tüm hafta sonu boyunca buralarda

mıydı? İyi vakit geçirdi mi?

Peki ya sen? Peki ya sen? Sen nasılsın?

İşimi bitirip Freddie'yi almaya gittiğimde kendimi çok kötü hissediyordum. Kapıya vardığımda telefonumda Ollie'nin mesajını gördüğümde kendimi çok daha iyi hissettim.

İki hafta sonra. Londra'da katılmam gereken bir iş etkinliği var. Gelebilirsen benimle gelmeni isterim, kolumda. Lütfen, güzelim. Sana dünyamı göstereceğim. Bu senin tadımlığın olacak.

Sinirlerim on kat arttı, cevap vermeyi düşünürken bile parmaklarım titriyordu.

Orada olmam gerekiyordu. Orada olmak istedim. Önümde uzanan yepyeni bir dünyanın her yönüyle nasıl görünebileceğini tartmam gerekiyordu ve bunun bir yerden başlaması gerekiyordu.

Londra'da bir hafta sonu. Bunu yapabilirdim. Hafta sonları nadiren meşgul olurdum, normal rutinimin dışında değil ve sadece bir ya da iki günlüğüne. Rob ya da ailesinin o hafta sonu Freddie'yi misafir etmek isteyeceğinden emindim, eğer gelemezlerse onun yerine benim ailem gelebilirdi.

İyi olurdu.

Kesinlikle iyi.

İyiden de öte.

Cevabım kolayca geldi.

Orada olacağım. Dünyanı görmek için sabırsızlanıyorum.

Tek umudum onun dünyasının ileride benimkinin bir versiyonuyla uyumlu olmasıydı, çünkü eğer olamazsa?

Olmazsa nasıl alışmaya başlayacağımı hayal etmek bile istemiyordum.

Onu seviyordum - hem de çok seviyordum - ve hep sevmiştim. Kalbimi ona tekrar kaptırıp sonra da parçalara ayırma düşüncesi beynimin kavrayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Freddie okul kapısında önüme geldiğinde, "Hey, süperstar," dedim.

Rekreasyon alanı boyunca her zamanki çocuksu havasıyla sallanıyor, bana babasıyla nasıl daha çok futbol dersine ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Takımının en iyisi olması gerektiğini ve bir hafta sonra eyalet ligi için seçmelere katılacağını büyük bir şevkle anlatıyordu.

"Benim forvet olmam gerekiyor," dedi bana ve gözleri ateş saçıyordu. "Gerçekten ama gerçekten forvet olmalıyım. En iyisi olmak istiyorum. Babam gibi."

Başımı salladım, ona babasının lisedeyken ne kadar kendini beğenmiş bir takım kaptanı olduğunu anlatmak için dilimi ısırđım. Bu düşünce beni kıkırdattı, onu spor sahasında benim gibi tepinirken hayal ettim.

Kahretsin, o koca egoyu nasıl çekici bulabildim?

"Eminim baban antrenmanlarında sana çok yardımcı olacaktır," dedim ona. "Eminim ilçe ligine katılacağın için o da en az senin kadar heyecanlanacaktır."

"Onu arayabilir misin?" diye sordu. "Onu arayıp çay içmeye çağırabilir misin? Onunla bu konuyu hemen şimdi konuşmak istiyorum."

Robbie Sawyer'ı yemek masasında ağırlama düşüncesi kalbimi her zamanki gibi yerinden oynattı ama bir ricayı geri çevirmemeyi her zaman görev bilirdim.

Robbie birkaç kez çaldıktan sonra telefona cevap verdi, sesi homurtudan öteye gitmiyordu ve bana ne?

"Muhteşem oğlun," dedim ona, tıslamasını engelleyerek. "Sizinle futbol hakkında konuşmak istiyor. Akşam yemeğine gelebilir misiniz diye sordu."

"Bu gece mi?" diye sordu.

"Evet, bu gece," diye cevap verdim. "Güveç pişiriyorum."

"Orada olacağım," dedi. "O amcık Kent gelmese iyi olur. Kendi aramızda konuşmamız gerek."

Freddie'nin telefonun diğer ucunun duyamayacağı bir yerde sırtıyor olmasına çok sevinmiştim.

"Evet," diye tersledim, Freddie'nin iyiliği için gülümsemem parlaktı. "Gerçekten konuşmamız gerek-
lanet-

lanet olası."

Telefonu bir anda kapattım, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bile bu dinamiğin ne kadar boktan olduğunu görmek kalbimi çarptırdı. Kasabanın tüm kadın nüfusuyla ilişkiye girmesine gülümsemiş, Freddie'nin iyiliği için hiçbir tepki vermeden onun saçmalıklarına katlanacak kadar çenemi yüksek tutmuştum.

Şimdi, tek gereken benim potansiyel yeni bir ilişkim olmasıydı. Yarı düzgün biriyle gerçek bir yeni ilişki ve o her zaman olduğu gibi aptal bir pislikti.

En başta onunla bir gelecek istememem gerektiğini bilmeliydim.

Ama bunu kabul etmeyecektim. Artık katlanamazdım. Hem ben hem de Freddie ve parlak yeni geleceğimiz için bu kadar çok şey tehlikeyeyken olmaz. Küfür etmekten, bira içmekten ve geceleri kasabada ağırlığını ortaya koymaktan başka bir şey yapmayan aptal bir ahmak uğruna değil.

"Geliyor mu?" Freddie sordu, ben de parlak bir şekilde başımı salladım.

"Geliyor," diye onayladım. "Sadece futbol konusunda ne kadar yardıma ihtiyacın olacağını bildiğinden emin ol."

"Göstereceğim," dedi. "Ona büyük tekerleği de göstereceğim. Görmesi için sabırsızlanıyorum." Kalbim dondu.

Oh, ne büyük keyif. Bu küçük paylaşımın ne kadar iyi gittiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ben yahniyi koymaya başladığımda Freddie yine büyük tekerlekle oynuyordu. Güveç kaynamaya başladıkça, yanındaki zemine eklentiler yapıyordu ve elimde olmadan, Ollie ve Fred'in çok daha iyi tanıştığı ve benimle birlikte gururun birazını daha paylaşabileceği bu yolda gerçekten biraz daha ilerlemiş olmayı diledim.

Her zaman ne kadar söz vermiş olursa olsun, Robbie'nin şimdiye kadar benimle birlikte olmayı başardığından çok daha fazlası.

Akşam yemeğini servis etmek üzereyken geldi. Deri ceketıyla yemek masasına oturdu, ceketini çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı, sanki hafta sonu boyunca bir futbol takımını götürdüğünü duyduğu bir tür sürtükmüşüm gibi bana ters ters baktı.

Fred ellerini yıkamak için banyoya giderken, "Lanet olası Üç Tüy," diye homurdandı. "Bacaklarını onun için açman uzun sürmedi."

Çatık kaşlarım olması gerektiği gibiydi. Amy'den gelen hafta sonu pingi hala sert bir şekilde atıyordu. Bunu pek düşünmemiştim, hatta biraz bile, kendi faaliyetlerimle meşguldüm.

"Sakın bana hafta sonumun ne kadar kolay geçtiğini anlatmaya kalkma," dedim ona. "Cuma gecesi bana olan sonsuz aşkını itiraf ettikten yarım saat sonra Eleanor Mitchell ile eve döndüğünde değil."

"Beni bu gece için gönderdin," diye tersledi. "Bu saçmalıktan sonra eve istediğim kişiyle dönerim."

Oğlumuz koşarak merdivenlerden inerken ikimiz de çenemizi kapattık. Bir anda yanımızdaydı, ben yemeği hazırlarken babasıyla futbol hakkında oldukça mutlu bir şekilde sohbet ediyordu.

İkimiz de ligue ilgili haberleri dinledik, ilgili tüm soruları sorarken gülümsedik, ancak aramızda kaynayan, derinlerde fokurdayan daha fazla saçmalık vardı.

Yemeği bitirdiğimizde ve Fred onu büyük tekerleğini göstermek için oturma odasına sürüklediğinde Robbie'den en azından biraz etkilenmişim. Freddie'nin whizz sticks olaylarını anlatması boyunca öfkesini kontrol altında tutmayı başardı ve en azından yatma zamanı rutinini bitirip Freddie üst katta uyurken tekrar mutfakta durana kadar Oliver Kent'ten nefret etmekten kaçındı.

"Yani şimdi birlikte sevişiyorsunuz, öyle mi?" diye tükürdü. "Sen ve Kent birlikte misiniz? Oğluma babalık yapacak kadar birlikte misiniz?"

Bunun üzerine başımı salladım ve sesini alçaltması gerektiğini söyledim.

"Babacılık oynamıyor," dedim ona. "Aslında zar zor arkadaşlarını oynuyor, daha yeni tanıştılar. Günler daha çok erken, daha yeni başlıyoruz!"

Avucunu mutfak kapısının çerçevesine çarparken başladım.

"Hiçbir şeyle başlamamalısın!" diye hırladı. "Benimle olmalısın! Sen de Freddie de benimsiniz! Benim kasabamda benim hayatım! O yalaka bok parçasına ya da onun temsil ettiği hiçbir şeye şans yok!"

Sessizce durdum, gözlerinin haşlama şeklinden nefret ediyordum.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Buna katlanmamın hiçbir yolu yok. Burada geçireceği zaman tam bir felaket olacak. Bu lanet yerin tadını çıkarmasına asla izin vermeyeceğim. Bir kalp atışı için bile değil, bekle ve gör."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Robbie'nin bu kasabadaki pislik arkadaşlarını kullanarak Ollie ve benim için hayatı bok çuvalı haline getireceğinden bir an bile şüphe etmedim.

"Artık buradan gidebilirsin," dedim. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Artık hiç sahip olmuyorsun," diye bağırdı. "Hepiniz Kent'in ve onun şirretliğinin peşindesiniz."

Kapıyı arkasından çarparken irkildim ve Freddie'nin kıpırdanıp aşağı indiğinde dudağımın titrediğini görmemesi için dua ettim.

Çünkü titredi. Bu çılgınlığın boyutları tüm çıplaklığıyla ortaya çıktıkça benim titrek parmaklarımla birlikte titredi.

Önümdeki yola gerçekten bakmam gerekiyordu. Hem de çok iyi bakmam gerekiyordu. Freddie, ben ve Ollie için en iyi geleceğin ne olduğundan kesinlikle emin olabileceğim kadar.

Ollie'nin çağrısına cevap vermeye hazır olmam uzun bir saatimi aldı. Akan gözyaşları

Korkmuş. Savunmasız. Gergin. Tıpkı benim hissettiğim gibi.

Çok şey isteyen bir kızdım. Yıllar boyunca sessiz ve küçük bir melodi gibi, kolay bir saat gibi işlediğini kabul ettiği bir dünyada değişimler istiyordu. Görünürde ne bir dram ne de çılgın büyük hayaller vardı.

Cevap düğmesine bastığımda şiş gözlerimi gizlemek için yüzüm makyaj doluydu. Neyse ki Oliver Kent etkisi tam da ihtiyacım olan şeydi.

"İyi akşamlar güzel kızım," dedi. "Seni şimdiden özledim." Kahretsin, ben de onu ne kadar özlemiştim.

Otuzuncu Bölüm

Oliver

O gece telefonda onunla ilgili bir şey vardı. Ham bir şey. Yakıcı bir şey. İçimi sıkan ve onu burada, yanı başımda istememe neden olan bir şey.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu, her ne ise. Onda bir yoğunluk vardı. Ekranı yer değiştirmesine neden olan bir ihtiyaç, tüm vücudu seğiriyor ve kıpırdanıyor gibiydi. Gününle ilgili konuşmak bile istemiyordu, ondaki değişimi saptamama yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece benim hakkımda konuşmak istiyordu. Bizim hakkımızda. Beni ne kadar çok hissetmek istediği hakkında.

Beni içinde hisset.

Bunu takdir edebilirdim. Ben de kendimi onun içinde hissetmeyi çok istiyordum.

"Ruhumu ateşe verdin," diye fısıldadım onun yönlendirmelerine ve çekiştirmelerine karşılık olarak. "İnan bana Maisie, beni ateşe verdin."

İnlemesi içgüdüsel. Nefesleri düzensizdi.

Elim pantolonumun içindeydi, sikimi sıkıca kavrarken benimki de hemen geri döndü.

"Benim için kendine dokun," dedim. "Kendine dokun ve bana göster. Şu telefonu kaldır ve bana göster. Her şeyi görmek istiyorum."

Ve öyle de yaptı. Benim iyi küçük edepsiz kızım gerçekten de telefonu kaldırıp bana gösterdi.

Yatak odasıdaydı, Freddie uyurken kapı sıkıca kapatılmıştı. Sessiz olmam gerektiğini biliyordum, onu rahatsız etmekten korktuğum için çok sessizdim ama yine de yapabiliydik. Hâlâ buna cesaret edebiliriz.

Elbette, kontrol altındaydık ve kısıtlama sınırına kadar zorlandık, ikimiz de üfleme ve çığlık atma dürtüsüyle savaştık, ikimiz de savaştık, Ama lanet olsun, çok iyi hissettirdi.

Telefonu yatağının altına mükemmel bir şekilde yerleştirmiş ve bacaklarını iyice açmıştı. Külotunu yana çekti ve o muhteşem küçük klitorisini ovuşturdu, geniş bir daire çizdi ve onun için nabzımın atmasını sağladı.

Onu daha fazla sikebilmeyi ne kadar isterdim. O sulu amcığın tadını dilimde hissetmek, parmaklarımı o daracık göt deliğinin derinliklerine gömmek istiyordum.

Her şeyi istedim.

"Bir dahaki sefere seninle birlikte olduğumda seni o kadar genişleteceğim ki," dedim ona. "İnan

bana, yepyeni bir bölgede olacağız. Sana her yeri inlettireceğim. Yalvartacağım. Olacaksın

zorlamak kadar yalvarmak. Çok daha fazlası için yalvarıyor."

"Kıçımı almanı istiyorum," diye fısıldadı. "Kıçımı o kadar sert sıkmeni istiyorum ki durman için yalvarıyorum."

"Bana ne kadar istediğini göster," diye emrettim. "Dört ayak üzerine kalk ve bana ne kadar istediğini göster."

Ve yaptı da.

Gözlerinde kesinlikle kirli bir şehvet parıltısıyla, kendini dört ayak üzerine kaldırırken telefonu yerinde tuttu. Külotunu kalçalarından aşağı kaydırıp çıkardı, yatağın kenarına fırlattı ve dizlerini açtı.

Onun yanında olmayı ne kadar çok istediğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

"O küçük, daracık göt deliğinde beni ne kadar çok istediğini göster bana," dedim parmakları içeri kayarken, ekrandan yüzüme bakarken o şişmiş yarığı ovuyordu.

Önce sadece bir parmağını göt deliğine sokmaya çalıştı ve bu da zor görünüyordu. Gergindi. Yavaş, temkinli, tereddütlü ama çok lezzetliydi. Etinin olgun ve hazır oluşuna, en ağız sulandırıcı şekillerde kıvrımlı oluşuna bayıldım, ama daha da çok bir hafta önce o kadar çok mücadele ettiği öz bilincinden habersiz görünmesine bayıldım.

"O küçük parmağınla kendini becer," dedim ona. "Sıkı çalış."

O anda sertçe çalışmadı, hafifçe bile. Hareketleri yavaştı, parmağı ilk boğuma kadar zar zor girip çıkıyordu, ama telefon ekranından yeterince seçebiliyordum, ağzım o kahverengi küçük büzüşmenin onun girişini ne kadar sıkı emdiğini neredeyse yalayıp yutuyordu.

Kahretsin, onu bir daha gördüğümde o deliğini nasıl alacağımı. Hala tam boy bir sakin anal bakiresi olduğu için minnettarlıktan öte minnettardım. Benim olduğunu iddia etmem için hazinenin ötesinde bir hazine.

"Çok sıkı," diye nefes aldı. "O boncukları içime sokmayı nasıl başardın hiçbir fikrim yok."

"Seni sikimle bu kadar derine sokmayı nasıl başardığımı hakkında daha az fikrin olacak," diye güldüm ve işte yine oldu. Ses tonumdan günah damlıyordu. "Şimdi o daracık deliği benim için sık."

Talimat almadan, ne kadar pis bir yaratık olduğunu kanıtlarcasına, parmağını çekti ve yağlamak için bir miktar tükürük akıttı. Parmağını daha sert sokmadan önce güzelce ıslatarak göt deliğini daire içine aldı. Bu sefer parmak kendini içeri bıraktı ve kadın gerildi. Çok güzel bir şekilde gerildi ve kalçalarını öne doğru eğdi, kendi itişinden ürktü.

Aletimi daha sıkı kavrarken "İşte bu," diye ikna ettim. "Daha derine,"

Sonuna kadar iterken fısıltıyla küçük bir küfür savurdu ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Aferin kızıma," dedim ona, övgüye ne kadar iyi karşılık verdiğini çok iyi biliyordum. "Benim için daha da uslu bir kız ol ve bir başkasına kay."

Bunun onun için bir şant olacağını biliyordum. Omzunun üzerinden bakarken gözleri bulanıktı, başını sallarken ağzı açıktı.

İkinci parmağı biraz gergin görünüyordu. Onu içeri sokmaya çalışırken nefesini tuttu, ilkinin ikisini birlikte bastırarak kadar dışarı çekti.

Göt deliğı, onu alacak kadar genişleyen muhteşem küçük bir şeydi.

Sikimi taşaklarına kadar içine almak için muhteşem bir küçük şey olurdu.

"Çok iyi hissettiriyor..." diye fısıldadı. "İçimde sen olana kadar bekleyemem... Beni senin yapmanı istiyorum..."

"Sen benimsin," dedim ona. "İnan bana Maisie, sen benimsin. Senin tüm bedenim benim, tıpkı benimkinin de senin olduğu gibi."

Gözleri keskinleşti.

"Tekrar söyle," dedi. "Bana benim olduğunu söyle..."

"Benim bedenim de senin amına koyayım," diye tısladım ve sikimi biraz daha sertleştirdim. "Ben farkında olmasam bile her zaman senin oldu."

Parmaklarını sonuna kadar soktu, göt deliğı parmakları içine alırken nefesinin altında inledi. "Aferin kızıma," dedim tekrar. "İşte benim iyi küçük kızım, o götü benim için güzelce ve derinlemesine sik." Ve yaptı. Gerçekten yaptı.

Kendini ön tarafına bıraktığında görüntü ekranda titredi, diğer parmakları klitorise uzanırken o parmaklar bir ritim tutturdu.

Benim ritmim de onunla eşleşti, sikimi hızla çalıştırırken taşaklarım sonuna kadar sıkılaştı.

"Benim için gel," dedim. "O pis küçük göt deliğindeki pis küçük parmaklarının verdiği pis zevke kendini kaptır ve benim için gel."

İki kez söylemesine gerek yoktu.

Nefes alış verışı sarhoş ediciydi ve benim homurtularım da onunla birlikte yükseliyordu. İkimiz de kendimizi tutmuştuk ama çılgınca patlıyorduk, benimkiler sikimi kavrayıp sonuna kadar pompalarken onun parmakları da o daracık deliğini pompalıyordu.

Yükümü göğsüme boşalttım, açık gömleğimin yanı sıra çıplak tenime de aktı, ama bunun için iki bok vermedim. Kulaklarım heyecandan çınlıyordu, gözlerim kendi doruk noktasını bitirip ekrana yaklaşıırken onun tüm parlaklığını seçmeye çalışıyordu.

Gülümsemesi parlaktı.

Benimki de ona doğru parlıyordu.

"Kahretsin, keşke burada olsaydın," dedi. "Geçen hafta sonu burada olman sabrımı pek artırmadı. Şimdi sen olmadığında neler kaçırdığımı biliyorum."

"Şu anda ülke çapında, ama sonsuza kadar değil," dedim ona.

"Seni tam burada hissetmek istiyorum," dedi ve gözleri çok güzeldi. "Keşke burada, yanımda olsaydın."

"Yakında," dedim. "Yakında olacağım. Gelecek hafta sonu mutlaka döneceğim."

Başını sallaması mükemmeldi. Sırtışı da aynı şekilde mükemmeldi, aletim yeniden nabız gibi atarken taşaklarım sıkılaştı. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Seni çok seviyorum Ollie."

Yine bir şey vardı, çiğ bir şey, yakıcı bir şey.

"Ben de seni çok seviyorum tatlım," dedim ve başımı onunkine doğru eğdim.

"Uyumalıyım," dedi. "Sabah halletmem gereken bir sürü iş var." "İyi geceler

Maisie," dedim ona. "Three Feathers'a yeni rezervasyon yaptıracağım."

Başıyla muhteşem bir selam verdi. "İyi geceler Ollie," dedi.

Ekranda hala parlak olan gülümsememle onun kayboluşunu izledim.

Sonra da emlakçı adayları listeme geri döndüm. Kısa listem gayet iyi hazırlanıyordu.

Bölüm Otuz Bir

Maisie

Akşam yemeği için annemle babamın evine doğru yola çıktığımızda Freddie hâlâ futbol formasını ve ayakkabılarını giyiyordu, çamur hâlâ yanağına bulaşmıştı.

İçeri girmeden önce verandada ayakkabılarını tekmeledi ve babama Robbie ile rekreasyon alanında ne kadar sıkı çalıştığını anlatmak için yürüdü. Babam küçüğümle sohbete dalmadan önce bana el salladı ve ben de bu fırsatı annemin haşlanmış patatesleri karıştırmakla meşgul olduğu mutfağa doğru ilerlemek için kullandım.

Yanına gidip ona sıkıca sarıldığımda oldukça parlak bir şekilde sıırttı. "Selam tatlım," dedi. "Öğleden sonran nasıldı?"

Masaya oturdum ve yaka kartımı masa örtüsüne bastırarak kadar öne eğildim. "Dünyadaki herkes dedikodu yapıyor," diye itiraf ettim. "Birçoğunun fısıldaştığını gördüm."

"Oliver hakkında dedikodu mu yapıyorsun?" diye sordu ve gözlerindeki parıltıyı fark ettim. "Bana da birkaç soru yöneltildi."

Yüzümü biraz ona döndüm ve babamın hâlâ Freddie'yle sohbet ettiğini duydum.

"Halledilmesi gereken çok şey var," diye fısıldadım ve annem öne çıkıp yanıma oturmadan önce önlüğünü arkadan sıktı.

"Tam olarak ne gibi?" diye sordu ve ben nefesimi bıraktım.

"Sorular..." Ona söyledim. "Bundan sonra ne olacağına dair sorular. Oliver onunla birlikte olmamı istiyor. Bunun ikimiz için de gelecek olduğundan emin olduğunu söylüyor, ikinci tur."

Başını güçlü bir şekilde salladı. "Ollie için iyi olmuş," dedi. "Peki ya sen? Sence ikiniz için de gelecek nasıl görünüyor olabilir?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silktim.

Annemin eli uzandı ve benimkini kavradı, sertçe sıktı. "İnan bana Maisie," dedi bana. "Senin için bundan sonra ne olacaksa sana bağlı. Kalbinin sesini dinle ve kendi yolunu bul, inan bana bunu hak ediyorsun. Freddie de öyle."

Daha fazla bilgi edinmek için derinlere inmek istiyordum ama babam hemen yanında Freddie'yle birlikte içeri girdi.

"İyi misin aşkım?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Oliver bu hafta sonu Freddie'ye güzel, büyük bir tekerlekli oyuncak yapmasında yardım etti," dedim ve Fred başını salladı. "Evet, bir tane yapmama yardım etti. Gerçekten büyük, büyükbaba. Gerçekten büyük."

"Oliver her zaman akıllı bir çocuk olmuştur," dedi babam gülerek. "İnan bana Fred, sana daha çok şey gösterecektir, eminim."

Annem yemeği dağıttı ve ben de teşekkür ederek kendiminkini aldım. Kaşığıma daldırıp yemeye başladığımda çorba nefis kokuyordu.

"Ollie önümüzdeki hafta sonu dönüyor," dedim yüksek sesle. "Eminim vızıltı çubukları yapımıyla ilgili daha fazla şey yapacaktır."

Fred'in gülümsemesinin genişlemesine bayıldım. "Evet!" dedi havalı bir yumrukla, sonra çorbasını kâsenin etrafına kaşıklamaya başladı. "Onunla yeni bir şeyler denemek için sabırsızlanıyorum. Belki başlamadan önce babamla futbol antrenmanımı izlemek ister."

Annemin gözlerime bakışı çok şey anlatıyordu, babamınki de öyle.

"Ne kadar meşgul olduğunu görmemiz gerekecek," diye karşı çıktım ama Freddie o sırada yemeğini mideye indiriyordu.

Ben anneme bulaşık makinesinde yardım ederken o oturma odasına dönmüş, babamla biraz daha futbol konuşuyordu.

"Gerginim," diye itiraf ettim mutfak eşyalarını yerleştirirken. "Gerçekten anne, çok gerginim. Yani Ollie'nin hayatı aşağıda, büyük dumanın içinde, bizimki ise burada, sakın bir kasaba hayatının ortasında. Tam bir tezat. Ne yapacağımdan pek emin değilim."

"Londra'ya gitmeyi gerçekten isteyebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Demek istediğim, onun hayatı gerçekten bir şey... Eminim sana sunmak istediği çok şey vardır..." Gözleri sıcacıktı. "Bu düşünmen gereken bir şey. Fred için de. Oliver buraya taşınmak istemeyecektir, değil mi? Eskiden buradan yeterince çabuk uzaklaşamazdı."

"Çok doğru."

Çekmecedeki tabakları dizmek için eğildi. "İşi için ülkenin bir ucundan diğerine koşturup durmak istemeyecektir, değil mi? Sanırım hayat şekillenirken kararlarınızı oldukça hızlı bir şekilde vermeniz gerekecek."

"Ve potansiyel olarak bunu yapacak mısın? Londra'ya taşınmak mı?" Fısıldadım. "Ben ve Freddie, herkesten uzakta?"

Omuz silkti, görünüşe göre çok da sinirlenmemişti. "Eğer geleceğinin böyle olacağını düşünüyorsan. İnsanlar için daha garip değişiklikler oldu, aşkım. En azından hâlâ aynı ülkedeyiz. Belki de soy ağacımızda buradan kaçan ilk kişi sen olursun."

Başımı iki yana salladım. "Kahretsin anne," diye nefes aldım. "Geleceğimin nasıl görüldüğünden bile emin değilim. Yani Ollie'yi istiyorum. Onu çok istiyorum. Onu çok *seviyorum*... ama burası evim..."

"Anlıyorum, burada olmayı seviyorsun..." diye bitirdi. "Ama bazen tatlım, hayallerimizin peşinden gitmek için büyük değişiklikler yapmamız ve büyük riskler almamız gerekir."

"Peki ya Freddie'nin rüyaları?" diye sordum. "Arkadaşları, okulu ve ailesi ne olacak? Robbie ne olacak? Peki ya Freddie'nin takım arkadaşlarıyla birlikte futbol ligine yerleşmesi? Peki ya güvenliği? Rutini? Her şeyi?"

"Bu kararı kendin vermelisin," dedi bana. "Bu senin kalbin. Senin hikayen. Peşinden gideceğin hayallerin."

Başımı salladım. Gülümsemek için elimden geleni yaptım.

"Onu çok seviyorum," dedim. "İnanın bana, gerçekten seviyorum. Onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyorum ki." "Ama..." diye sordu ve ben bir iç çektim.

"Ama korkuyorum," dedim ve beni kucaklamak için kendine çekti.

"Oliver'ı hep sevdik," diye fısıldadı. "Yani hem ben hem de baban. Her zaman küçük Maisie'miz için iyi bir koca olacağını düşündük."

Onu sıkıca kavradım. "Ben de öyle. Her şeyi ne kadar berbat ettiğime hâlâ inanamıyorum. İkimizin de ne kadar berbat ettiğine."

Yanağımı çimdiklemek için geri çekildi ve gözleri mutlulukla parlıyordu. "İyi ki yapmışsın," dedi. "Aksi takdirde küçük tatlı Freddie canavarımızdan mahrum kalacaktık ve bu hayatta buna yer yok."

Ben de ona sıırıttım. "Çok doğru," dedim. "Belki de bu yepyeni ve taze bir yolculuktur. İkimiz için de. Tıpkı hem benim hem de Freddie canavarının kaderinde her zaman olduğu gibi."

İşte o zaman organizasyonla ilgili ayrıntılarla uğraşmaya karar verdim.

"Ollie birkaç hafta içinde Londra'da onunla birlikte bir ödül etkinliğine gitmemi istiyor," dedim. "Rob'un işi çıkarsa babamla Freddie'yi de yanınızda götürebilirsiniz diye umuyordum..."

Başını anında salladı. "Çok isteriz, biliyorsun. Fred'in burada kalması her zaman harika bir hafta sonu olur."

O haklıydı. Freddie'yi misafir etmeyi sevdiklerini biliyordum, bu da ülkenin öbür ucuna taşınma ve aralarındaki mesafeyi artırma fikrinin bir başka potansiyel moral bozucusuydu.

Bulaşık makinesini bitirdik ve oturma odasına geçtik, Fred'in yanına yerleştim ve babamın tezahürat yaptığı yeni bir yarışma programının geri kalanını izledim ve burada rahattım. Burada gerçekten çok rahattım.

Yerleşik bir kız, yerleşik hayatında, anne babası ve küçük oğluyla birlikte tatlı küçük yerleşik hayatlarında gülümsüyor.

Bunu gerçekten geride bırakabilir miydim? Tamamen geride?

Freddie'yi gerçekten böyle bir dünyadan çekip alabilir ve Londra'nın büyük, korkunç dumanlı şehrinde yeniden başlayabilir miydim?

Sanırım bunu çok sonra öğrenmektense daha erken öğrenmem gerekecek.

Londra ziyareti, işte geldim.

Otuz İkinci Bölüm

Oliver

Onun yanına dönmek için yanıp tutuşuyordum, Cuma akşamı görevdeki bir adam gibi ülkeyi baştan başa geçtim. Hafta, sabrımı kontrol altında tutmak için her gece yapılan görüntülü görüşmelerle sürünerek geçmişti ama ben daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Çok daha fazlası.

Kendime Three Feathers'da tekrar yer ayırtmışım, süitte bir kez daha kalmak için can atıyordum. Onunla birlikte. Tabii ki onunla.

Ama bu sefer onunla bu kadar net bir hafta sonu geçirebileceğimden emin değildim, hele Freddie bir sonraki hafta sonu benimle birlikte Londra'ya geldiğinde ailesiyle bir gece geçirmeye çoktan karar vermişken.

Yine de, müsait olduğu her dakikayı değerlendirirdim.

Giriş yapar yapmaz mesajla şehre döndüğümü bildirdim ama akşam yemeğiyle meşgul olacağını çok iyi biliyordum. Çantamı üst kattaki süite bıraktıktan sonra bir bira içmek için doğruca bara yöneldim ve kısa bir süre sonra Ryan'a bir şeyler içmek ve sohbet etmek için buralarda olup olmadığını sormak için onu aradım.

Öyleydi.

Beni bar alanında bulduğunda tokalaşması her zamanki gibi sağladı, omzuma vururken sırtışı da aynı şekilde sağladı.

"Ve işte yine burada," dedi. "Oliver Kent, geri dönen iş ikonu, her zaman lüks mekânda takılıyor. Her zaman benim kanepemde uyuyabilirsin, biliyorsun. İstemem yeterli."

"Maisie'nin bir şekilde benimle birlikte senin kanepende uyumak isteyeceğinden emin değilim," dedim ve kaşlarını kaldırdığında sırttım.

"Tanrım, Kent." Gülümsemesi oldukça şaşırmıştı. "İkinizin tekrar çok iyi anlaştığınızı duymuştum ama bunun bir kısmının dedikodudan ibaret olduğunu sanıyordum..."

Omuz silktim. "İçinde pek dedikodu yok. Tekrar başladık, iyi ve gerçekten. Yakın zamanda niyetimle ilgili herhangi bir karışıklık planlamıyorum."

O da hemen omuz silkti. "Aferin sana. Umarım Sawyer bununla yaşamayı başarır, tercihen yüz mil yarıçaplı bir alana her girdiğinde seni avlamadan önce."

Sawyer endişelerimin en küçüğüydü ama bunu dile getirme ihtiyacı hissetmedim.

Bunun yerine dikkatimi kısa sohbetimizde tartışmayı planladığım fikirlere yönelttim. Geçen hafta boyunca aklımda birkaç fikir vardı - Ryan Neil ve onun iş potansiyeli ile benimkiler için fikirler.

"İşler nasıl gidiyor? Hâlâ bir sürü projeyle uğraşıyor musun?" Ben sordum, o da omuz silkti.

"Şöyle böyle," dedi. "Carl'ın Brighton için bazı büyük fikirleri var, ama bu işin bana göre olduğunu sanmıyorum. Hele de Kai oraya gidip işi başlatmışken."

"Kai, Maisie'nin yan komşusu olan adam mı?" diye sordum ve Ryan

başıyla onayladı. "Bu o. Genç bir delikanlı. Oldukça karakterli biri."

Maisie'nin yanındaki adam bana olgun bir satıcı gibi gelmemişti, gerçi bu beni ilgilendiren bir şey değildi.

"Senin için bazı fikirlerim var," dedim ve tartışmayı başlattım. "Yıllardır mevcut test sistemine odaklanmış durumdayım ama bundan daha fazlasını istiyorum. Naomi ve Sean'ın işimden tamamen çıkmasını istiyorum." Birasının üstünden bana bakarken sırtıtmamı engelleyemedim.

"Bundan ve Naomi ile Sean'ı işinden çıkarmaktan daha fazla ne istiyorsun?" diye sordu.

"Fikirlerim var," dedim. "Portföyüme eklemek istediğim icatlar için fikirler. Onları piyasaya sürmeme yardım edecek birine ihtiyacım var. Güvendiğim biri."

O da benimle birlikte başını salladı, hiçbir şey söylemedi.

"Senin gibi," diye zorladım. "Onları pazara götürmeme yardım edecek senin gibi biri."

Gözleri büyüdü. "Benim gibi yeni icatlarla ortaya çıkan biri mi? Tanrım, Kent, gerçekten kelle avına çıkmayalı uzun zaman olmuştu."

Devam etmeden önce biramın bir kısmını yudumladım. "Teknik satış direktörüm iyiydi ama Naomi'yle yatarken o kadar da sadık olmadığı ortaya çıktı. Yakın zamanda bir daha değersiz birine güvenmeyi planlamıyorum."

"Bu hayatta hiçbir zaman bu kadar değersiz bir şey yapmazdım," diye teklif etti ve ellerini kaldırdı. "Bazı insanlar gerçekten amcık olabiliyor."

O konuda yanılmadı.

"İyi ki de yapmış," dedim her şeye rağmen. "İşimiz bittiği için memnunum. Ona hoş geldin diyebilir."

"Onlar olmadan yeniden başlayabileceğin için memnun musun?" diye sordu. "Maisie'yi eninde sonunda oraya geri götürmeyi mi planlıyorsun? Yani ona orada ihtiyacın olacak, değil mi? Eğer şirketiniz oradaysa."

Başımı salladım. "Benim niyetim de bu, ama göreceğiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

Şok olduğu her halinden belliydi. "Şimdiden Maisie ve oğlunu Londra'ya taşımayı mı planlıyorsun? Gerçekten mi?"

"Eğer benimle gelmek gibi bir arzusu varsa," dedim. "Ama bu şu an için kesin değil ve kesinlikle Sawyer'ın kulağına zamanı gelmeden bir saniye önce inecek bir kesinlik değil."

"Ağızımdan çıkan sesler konusunda endişelenmene gerek yok," dedi ve ben de öyle umdum. Ben

Tıpkı gençliğimde olduğu gibi ona çok güveniyordum.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Ben zorladım. "Benim yeni satış yöneticim olmak ilgini çeker mi? Yeni bir kariyer değişimi için her şey hazır mı?"

Omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi, Londra'ya o kadar da hazır değilim. Dünyanın bu kısmına oldukça alıştım."

"Kağıt üzerinde Maisie de öyle," dedim ona. "Ama belki aranızda yeni ufuklara yelken açacak birkaç kişi vardır."

"Sanırım nasıl görüldüğünü görmemiz gerekecek," dedi. "Belki de onunla birlikte biraz düşünmem gerekecek."

Her zamanki sırtışıımı engelleyemiyor, potansiyeli tartarken kendimden oldukça emin hissediyordum. Belki de bu gerçekten olabilirdi - hem Ryan hem de Maisie şehir hayatında benimle birlikte, Freddie ise bambaşka bir dünyayı özümseyerek fantastik bir yeni okul hayatına hazırlanan bir çocuk olarak.

Ve daha fazlası.

Çok daha fazlası.

Belki bir bebek daha geliyordur. Yakında. Maisie onu doldurmama izin verir vermez. Hepimiz evimizin yeni versiyonunu seviyoruz, canlı yeni bir gerçeklikte zengin.

Ryan, "Umarım Sawyer "ın seni buradan çıkarmak için ne kadar tehdit ettiğini biliyorsundur," dediğinde kağıtlarımı kaldırdım. "Burada yerin olmadığını söylüyor. Onun mahallesine girmen neredeyse yasaklanmış."

"Beni kendi küçük kasabasından kovuyor, öyle mi?" Gülererek söyledim. "Eminim altıma sıçıtığımı düşünüyordur."

"Seninle sonuna kadar dövüşecek," dedi. "Yine de onun saçmalıklarını hafife alma, cidden."

Onun saçmalıklarını küçümsemiyordum ve asla da küçümsemeyecektim ama saçmalıklarından korkmuyordum ve asla da korkmayacaktım.

"Oğlu harika bir çocuk," diye karşılık verdim. "Onunla tanıştığım için çok mutluyum."

Ryan başıyla onayladı. "Bir sürü insandan onun küçük, parlak bir kıvılcım olduğunu duydum. Umarım Sawyer onunla olan ilişkilerinize gölge düşürmez."

Bu ihtimali kesinlikle düşünmüştüm.

"Küçük adamla kurabileceğim en iyi köprüleri kurmak için elimden geleni yapacağım," dedim. "Geçen hafta sonu iyi bir başlangıç yaptık gibi görünüyor. O zevk bana aitti."

Ona her şeyi anlattım, büyük tekerleği ve Freddie'nin zekice sorularını. Vızıldayan çubuklarla ne yapılması gerektiğine dair parçaları bir araya getirme şeklini.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi Ryan. "ocuklar gerçekten çok özel olabiliyorlar, değil mi?" Haksız da sayılmazdı.

Maisie Moore'umu yeni bir küçük ruhla doldurma ihtimalini hayal ediyordum ki cebimde bir mesaj vızıltısı duydum. Telefonumu çıkardım ve ekranda parlak bir şekilde yanıp sönen onun adıydı.

Freddie'nin yatakta olduğunu söyledi. *Kate, eğer yürüyüşe çıkmak istersen onunla oturabileceğini söyledi. Gezinti. Her neyse. Birkaç saat boş vaktim var.*

Bunu beklemiyordum. Bu ihtimal karşısında sııttım.

"Ne oldu?" Ryan gülümsemem belirginleşirken sordu. "Maisie'nin seni çağırması mı? Oğlan yatağa girdi diye seks çağrısı mı?"

"Birkaç saat boş vakti var," dedim. "Ama arayı kapatana kadar seni ekmeyi planlamıyorum."

Başını salladı ve birasını yudumladı. "O konuda endişelenme Kent. Ben Pitcher'a gideceğim. Maç zaten ekranda."

Benimkini de yudumladıktan sonra ona, "Lütfen söylediklerimi bir düşün," dedim. "Takımımnda olmanı gerçekten çok isterim. İcatlar akmaya başladığında sadakate ve yeteneğe ihtiyacım olacak."

"Bunu düşüneceğim," dedi ve koluma bir tokat atarak vedalaştı.

Yolda giderken Maisie'ye el sallayarak cevap verdim. *Pencereden gözünü ayırma, en fazla on dakika sonra oradayım.*

O on dakika çok uzun bir zamanmış gibi geldi. Onu elime almak için bu kadar çaresizdim.

Bölüm Otuz Üç

Maisie

Ben Ollie'yle buluşmaya hazır olduğumda Kate akşam için iyice yerleşmişti. Tamamen rahatlamış görünüyordu, televizyonun sesi kısıkken kucağında bir dergiyi karıştırıyordu.

"Fred uyanırsa telefonum yanımda olacak," dedim yüzüncü kez. "Gerçekten, ihtiyacın olursa ulaşmaktan çekinme."

Gözlerini dergiden kaldırmadan sözlerimi bir kenara bıraktı. "Git. Keyfine bak. Döndüğünde Kent etkisi hakkında her şeyi duymak istiyorum lütfen. Bu benim ödemem olabilir."

Onun gelmesini beklemek için yerimde duramıyordum, buraya gelme düşüncesi beni çok heyecanlandırıyordu. En fazla on dakika demişti, yani her an gelebilirdi.

Kahretsin, o saniyeler ne kadar da yavaş geçti.

Hiç şüphe yoktu, gerçekten de gençlik aşkı bölgesine geri dönüyordum. Avuçlarım nemli hissediyordum, kalbim hızla çarpıyordu - ve bu bacaklarımın arasındaki arzunun çarpıntısı olmadan. Evet, oradaki çarpıntı gerçekten çok hızlıydı.

Oturma odasından Kate'in kıkırdadığını duyduğumda koridorda durmuş bahçe yoluna bakıyordum.

"Seni böyle görmeyi seviyorum," dedi. "Gerçek aşk çok derindir. Umarım bir gün beni bunun yarısı kadar bile sevecek ve heyecanlandıracak biriyle tanışabilirim."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Uzun zaman oldu ama beklediğime değdi. Yemin ederim, onsuz geçirdiğim her bir saniyeye değdi, sadece şu an yaşadığım saatlerin tadını çıkarmak için."

Beni azarladı. "Banyoda yine o aşk romanlarını okuyorsun, değil mi? Dilinden güzel şiirler dökülen, prensini bekleyen tatlı bir bakire gibi konuşuyorsun."

Güldüm. "Oliver Kent söz konusu olduğunda pek de tatlı bir bakire sayılmam, inan bana."

Değildim de. Oliver Kent söz konusu olduğunda hiç de tatlı bir kız değildim.

Ben onun yozlaşmasını isteyen pis bir fahişeydim. Beni alması için çaresizce bekleyen azgın küçük orospuydum. Ve bundan kurtulamadım. Bir kalp atışı için bile.

Her gece yatakta görüntülü arama azgınlığını arzuluyordum, uykuya dalmayı düşünmeden önce kendimi iyi bir doruğa çıkarmak için çaresizce ovuyordum.

Evet. Benim dünyamda zaman değişiyordu, Oliver Kent geri dönmüştü.

Elbisemi çekiştirerek göğüs dekoltemin onun gelişine uygun bir şekilde sergilendiğinden emin oldum ve saçlarımı aynaya doğru savurdum.

Her an. Gerçekten her an yanımda olmalıydı. Yeterince eminim, öyleydi.

Yaklaşırken onu çitin ötesinde gördüm ve dışarı fırlayıp onu karşılamaya hazırlandım. Bahçe yolundan yukarı doğru ilerlerken açık kapıdaydım, dışarı çıkıp ona doğru koşarken Kate'e el salladım. Kollarımı boynuna doladım ve o da beni yakalamak için hazır bir şekilde bekliyordu - elleri belime sıkıca yerleşti ve sıkıca tuttu.

"İyi akşamlar güzelim," diye fısıldadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de tam orada, dudaklarına gülümseyerek öpücük öpücük karşılık verdim.

"İyi akşamlar güzelim," dedim.

Kate kapıda durmuş bize el sallıyor ve ben daha açık bıraktığımı fark etmeden kapıyı arkamdan kapatıyordu.

Heyecan buna yaklaşamadı bile.

Bay Muhteşem'in yanında pozisyon almak ve elimi onun elinin içine sokmak yaratılıştaki en doğal hareketti.

"Demek birkaç saatliğine benimlesin?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Söyle bana, onlarla en çok ne yapmak istersin?"

Bir sürü fikrim vardı.

Eminim muzip gülümsemem ona bazılarının ipucunu vermiştir. Patıkaya çıkarken hafif bir kıkırdamayla birlikte ona gülümsedim.

"Bu akşam gerçekten de benim kirli kızım olmayı umuyorsun," dedi bana doğru sırtarak. "Bunu havada hissedebiliyorum."

Havada pek çok şey hissedebiliyordum. Gece muhteşemdi, hafif bir yaz esintisiyle tazeydi. Parkın dibinde ay ışığına karşı siluet oluşturan meşe ağaçlarının hışırtılarını ve sallanışlarını seviyordum.

Cuma gecesi içkinin en yoğun olduğu saatlerde Much Arlock ana caddesine gitme düşüncesi o kadar da heyecan verici değildi. Rob'un aptal sarhoş arkadaşlarıyla bira içtiğini, Ollie'ye ve sorun çıkarma fırsatına göz kulak olduğunu hayal edebiliyordum. Ayrıca kasabanın dedikoducularının bar pencerelerinden dışarı baktıklarını ve yanıımızdan geçerken bizi not ettiklerini de hayal edebiliyordum.

Hayır. Bunu istemedim.

Yine de Oliver Kent'i istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, bir dakikamı daha boşa harcayamazdım.

Patikada ilerlemeye devam ederken ona baktım. Yüz hatları ay ışığında cesurdu.

Sosyetik takımına uyacak kadar bakımlı bir sakal.

Onu koklamak istedim. Tadına bakmak. Gerçekten ne kadar sıkı çalıştığını hissetmek. Çünkü çalışıyordu. Bütün hafta çok çalıştığından hiç şüphem yoktu.

Park yolunun tepesine ulaştığımızda "Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordu.

Bu açık bir seçimdi. Soldan şehre giden yolların evcilliğine. Çimenlere, parka ve sallanan meşe sıralarına doğru.

"Biraz vahşiliğe ne dersin?" Ben ittim. "Sen, ben ve ağaçlar?"

"Biraz vahşilikten her zaman hoşlanmışımdır," dedi ve sesi istekle doluydu. Tıpkı benimki gibi. Beni çimlere götürürken, "Umarım cesaretle dans etmeyi kastediyorsundur," dedi. "İnan bana Maisie Moore, eğer beni baştan çıkarırsan, o sırada Much Arlock nüfusunun kaçının gözü üzerimizde olursa olsun, seni alırım."

Ve işte oradaydı. Eski fantezilerin bir başka ürpertisi aramızda dolaşıyordu.

Annesinin arabasının arka koltuğundayken eli yavaşça kalçamda geziniyordu. Annesi iş gününden habersiz sohbet ederken klitorisimi okşamayı.

Çok fazla risk... Çok fazla heyecan...

Paten rampasını geçerken parmaklarım onunkileri sıkarken, içimde yeniden canlanmasına engel olamadım.

"Cesaretle dans etmekten çok hoşlanırım," diye fısıldadım ve onu kendime doğru çektim.

Bu sefer ağzı onunkini arayan ve dili onunkini avlayan bendim.

İki saniyeden kısa bir süre içinde parmakları gevşek saçlarımın arasında dolandı ve beni sıkıca kavradı.

"Seni alacağımı söylemişim," diye tısladı öpücükler arasında. "Şaka yapmıyordum."

Beni yakındaki tırmanma çerçevesine doğru bastırdığında bir inilti çıkardım, basamaklar sırtıma sıkıca bastırıyordu.

Buraya o kadar sık gelmişim ki. Çocuklu annelerin her zamanki gürültüsüyle bu yerden geçip gittiğim o kadar çok lanet gün oldu ki. Ve burayı severdim. Her zaman sevmiştim ama bu farklıydı.

Vahş

i.

Kirli.

Özgü

r.

"Bu lanet yerde benim olacaksın," dedi ve beni sertçe kıstırdı. "Burada kimin bize rastlayacağı umurumda değil Maisie, sen ve ben varız. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Sen ve ben kirli oynuyoruz." Yapmamalıyım.

Bunu burada yapmamalıyım.

Bu tür dedikodulardan bin yıl geçse de kurtulamazdım ama gece özgürce beliriyordu ve esinti bir ürperti gibiydi ve ben bunu istiyordum. Lanet olsun, nasıl da istiyordum.

Kahretsin, *onu* nasıl da istiyordum.

"Bu hafta seni o kadar çok arzuladım ki," diye fısıldadım. "Cidden Ollie, sana doyamıyorum. Hiç doyamadım."

Bir eliyle bileklerimi tırmanma çerçevesinin basamaklarına sabitledi, diğer eli eteğimin altından yukarı kaydı. Kalçasını benimkini açmak için kullandı ve beni daha sert bir şekilde sıkıştırdı, gıcırdattı.

"Bu benim pis küçük Maisie Moore'um," dedi ve sesi hırıltıya dönüştü. "Bu benim lanet ruhumu çalan kız."

Tek umudum onun ruhunu sonsuza dek koruyacak kızın ben olduğumdu. Gençliğimde yaşadığım kalp kırıklığı hâlâ içimde, anılarımda parlıyordu. İkinci raundun yoğunluğu gittikçe artıyordu, onun yanında geçen her dakika çok daha canlıydı.

Dayanılmaz.

Çok karşı konulmaz.

"Sen de benimkini çalan çocuksun," dedim ona. "Her parçamı çaldın, yemin ederim."

"Ve şimdi nihayet seninle neler yapabileceğini bilen bir adamım." Gözleri pislik içindeydi. Karanlığın içindeki saf pislik. "Vücudunun bana sunduğu her şeyi alacağım, tatlım."

Kollarım parmaklıklara sıkıca tutturulmuş halde, onun sert darbelerine karşı direndim. Bu gerçekten de Oliver'dı. Tam, güçlü, olgun Oliver Kent. Bu versiyondaki güç, kalbimi çalan çocuktan bambaşka bir ligdeydi.

"Beni şimdi al," dedim. "Lütfen Ollie, beni şimdi al."

"Bunu sen istedin," dedi ve elbisemi göğüs dekoltesinden aşağı doğru çekti. Memelerim kumaştan kurtulmuş, solgun ve olgun, sütyenimin içinde bir yükselip bir alçalıyordu.

Yüzünü eğdi ve tenimi yaladı. Acıkmıştım.

Kahretsin, nasıl da inledim, daha fazlası için

yalvardım.

"Sana daha fazlasını vereceğim," dedi ve sütyenimi aşağı çekti.

İfşa olmuştum. Tamamen açıktaydım. Meme uçlarım iyice sertleşti ve o da onlarla oynadı, parmaklarıyla çekiştirdi, bükte ve beni çılgına çevirdi.

"Evet!" Ağladım ve başımı arkaya yatırdım, içimdeki bu çılgın azgın kadın dışında her şeye kendimi kaptırmıştım.

Meme uçlarımı emerken çaresiz inlemelerimi tutamıyordum. Kalbim güm güm atıyordu, gözlerim her şeye kapalıydı, amım onun kalçasına karşı olabildiğince sert sürtünüyordu.

"Dedikoducuları uzak tutmak istiyorsan sesi alçaltsan iyi edersin," diye tısladı ve ay ışığında yine o sırtışı belirdi.

Başımı salladım, sıkışmış kollarımı bırakıp ellerini kemerine götürüp gevşetirken ben de sırttım.

Kendimi arzulu bir sürtük gibi hissediyordum, memelerim ay ışığında solgun, meme uçlarım gururlu ve karanlıktı ve amım onun için ağrıyordu. Onun serbest bırakılmış siki için yanıp tutuşuyordum.

"Uslu bir kız gibi benim için sessizce geleceksin," dedi ve beni uyarmadan ters çevirdi.

Tırmanma iskelesinin rayları çıplak memelerime soğuk geliyordu. Eteğimi kalçalarım kadar kaldırdı ve dantel külot parçasını aç amımdan yırttı ve kendimi çok kirli hissettim. Çok pis.

"Becer beni," diye fısıldadım, yüzümü ona doğru çevirerek. "Lütfen, Ollie. Sadece sik beni." "Benim için zevktir," dedi ve tek bir hamlede taşaklarımı derinlere itti.

Vay anasını, nasıl da nefesimi kesti.

Acımasızdı. Gerçekten acımasız. O kadar acımasızdı ki tırmanma çerçevesine her çarpışında homurdandım, ellerim sertçe kavradı.

Elini kalçalarımın arasına soktu ve klitorisimi irkilmeme ve inlememe neden olacak kadar sert bir şekilde ovdu, ama bunu nasıl da istiyordum. Bu kadar sert olmasını nasıl da istiyordum.

"Sessizce gel lan," diye kulağıma hırladı. "Meşelerin orada insanlar var. Onları duyabiliyorum."

Aleti içime girip çıkarken nefesimi tuttum, onları da duymak için kendimi zorladım ve kahkahaların yükseldiğinden emindim. Uzaktan gelen kahkahalar.

Kahretsin, kendimi ne kadar iğrenç hissediyordum. Oliver Kent etkisiyle çıldırmış pis bir küçük sürtük.

Kıpırdandım, kirli gösterimizden kurtulmayı ve kolay bir kaçış ummayı planlıyordum, ama Ollie bir kas bile gevşetmedi. Beni sımsıkı tuttu ve daha derine doğru ilerledi.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi ve sırtışı duyulabiliyordu. "O aç küçük amcığınla sikimi boğ ve lanet olası gürültüyü azalt."

Gözlerimi kapattım. İkiye bölündüm. İyi kız ve kötü kız tek bir pis beyinde savaşıyordu. Kötü kız kazandı tabii ki.

Oliver Kent'in siki içimdeyken kötü kız her zaman kazanırdı.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım, kalçalarımı güzelce ve hızlıca hareket ettirdim ve alt dudagımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Parmakları ustaydı, beni doğru şekilde çalıştırıyordu ve gölgelerin bizi yoldan geçenlerden saklayacak kadar cömert olacağını umuyordum.

Sadece birkaç dakikalığına. Lütfen, sadece birkaç dakika daha.

"Seni seviyorum Maisie Moore," diye kulağıma nefes verdi ve işte o an... Patladım. Sessizlik içinde

patladım. Elimden gelen tüm çekincelerimi zorlayarak.

O tırmanma iskeletini sıkıca kavradım ve nefes almadan küfrettim, benimle birlikte eğilmesi ve patlamasıyla tükendim.

Ve işte oradaydık.

Ayak sesleri yanımızdan geçerken Much Arlock oyun alanındaki kırmızı boyalı tırmanma çerçevesine yığılmış, hareketsiz ve nefessiz bir haldeydik.

Ayak sesleri çoktan kaybolana kadar bir milim bile kıpırdamadım ve o gülümsemesini yanağıma bastırmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

"Aferin kızıma," diye güldü. "Sessizlikle harika bir iş çıkardın. Çok etkileyici."

Aptalca bir gülümsemeye engel olamadım, kendimi toparlayıp kıyafetlerimi düzeltirken başımı salladım.

"Tanrım, Ollie," dedim. "Gerçekten de içimdeki fingirdeşmeyi ortaya çıkarıyorsun. Dedikoducular bayram eder, gerçekten. Asla peşini bırakmazlar."

Eli bir anda tekrar benim elimdeydi ve beni meşe ağaçlarına doğru yönlendiriyordu.

"Londra'nın bizim gibi pis bir çift için en iyi yer olmasının iyi bir nedeni daha," dedi. "Görünürde bir dedikodu bile yok."

Bununla birlikte kalbim farklı bir melodiyle çarpmaya başladı.

Meşelere gülümseyerek baktım, anın tadını çıkarıyordum. Kim bilir, belki de yakında onları özleyeceğim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Oliver

Maisie Moore'u dolunaylı bir Cuma gecesinde oyun parkındaki tırmanma iskelesine karşı becermek, içine dalacağımızı düşündüğüm bir şey değildi. Hele ki yerel dedikoducular bizi ararken. Ama pişman olmadım. Hem de bir saniye bile.

Sonuçları ne olursa olsun, her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Ne yazık ki Maisie Moore için genel yaşam sorumlulukları biraz daha kısıtlayıcı görünüyordu.

Ama bu onun da en az benim kadar zevk almadığı anlamına gelmiyordu.

O hafta sonunun geri kalanı boyunca bakışlarımızdaki yasağın sıcaklığını gizleyemedik. Her zaman aramızdaydı, derinlerde tıngırıyor, ikimiz de daha fazlası için can atıyorduk.

Ama benimle Three Feathers'da paylaşabileceği bir Cumartesi gecesi yoktu. Freddie o hafta sonu hem annesi hem de babasıyla birlikte futbol antrenmanını yapmaya kararlı olduğu için Cumartesi öğleden sonrası da boş değildi.

Bununla yaşadım, Much Arlock hayatının sessiz çalkantısından elimden geldiğince keyif aldım ve bir yandan da icat fikirlerimin taslaklarını çizdim. Yeni test sistemleriyle çözebileceğim pek çok üretim hattı teknik sorunu vardı. Dakikalar geçip gidiyordu, aramızdaki uçurum barizdi, çok yakın ama bir o kadar da uzaktı, ama bunun bir önemi yoktu.

Bana verebileceği her şeyi alırdım.

Neyse ki, arkadaşı Amy birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapmaya geldiğinde bir başka geç akşamın tadını çıkardık.

Meşelerin yanında bir gezintiye çıkma şansımız olmadı, bu kadar erken olmazdı. Bunun yerine kırsal kesimde bir gezintiye çıkmayı tercih ettik, açık tarlaların yanında durduk ve karanlıkta gülüp şakalaştık.

Her dakikanın tadını çıkardım, o sırada eli hep benim elimdeydi.

Yani, sikim içine girene kadar eli hep benim elimdeydi. Şoför koltuğunda bana yaslanmış, direksiyonu sırtına dayamıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bir dakikadan diğerine ne yaptığımızın hiçbir önemi yoktu. Onunla geçirdiğimiz her an güzeldi. İyiden de öte. Ama gelecek vaadi daha iyiydi.

Londra'da aile hayatı ve paylaşılacak bir süper kral yatak bana göre yeterince çabuk gelemezdi.

Neyse ki bir hafta sonra benim dünyama ziyarete geldi.

Paddington istasyonunda Maisie Moore'umu beklerken daha heyecanlı olamazdım. Londra'nın merkezinde bir Cumartesi sabahının telaşı sevgilim için dünyalar kadar farklı olacaktı, bundan hiç şüphem yoktu.

O tren vagonundan inip bir anda yanına çıkarken ben kesinlikle hazırdım.

"Selam," diye selam verdi ve çevrenin gürültüsünden duyduğu gerginlik hissediliyordu. Yaklaşıp öpmek için yaklaştığımda gözleri istasyonda geziniyordu. Kollarımdaki kırmızı gül demetini uzatmam onun tekrar bana odaklanmasına yetti. "Vay canına, çok güzel!" dedi. "Teşekkür ederim!"

"Sen buraların en güzel şeyisin," dedim ve çantasını tuttum.

Yanakları pembenin o tatlı tonunda kızarmıştı, parmakları benimkilere kenetlenmiş halde bana eşlik etti. Yolumuza devam ederken istasyonla ilgili her şeyi işaret ettim. Mağazaları, platformları ve her koridordaki restoranların çokluğunu.

Her şeyi anladığında başını salladı ve takside yol boyunca bana sorular sordu, yeterince ilgili görünüyordu ki yolculuğu daha uzun bir hale getirmeyi tercih ettim.

Ona Big Ben'i, Parlamento'yu ve Royal Albert Hall'u gösterdim. Ona London Eye'ı ve Tower Bridge'i gösterdim ve bana fırsat verdiği sürece tüm bu lanet dünyayı uygulamalı olarak keşfetmeye söz verdim.

Bu sırada gözleri faltaşı gibi açılmıştı, sinirle eşleşmiş olsa da heyecanın bir seviyede olduğu açıktı.

"Burayı gerçekten sevmeni istiyorum," dedim ve elini sıktım. "Gerçekten Maisie, evrenimi sevmeni çok istiyorum."

Gözlerinin bana endişeden çok heyecan göstermesini ne kadar isterdim ama yine de daha ilk günlerdi. Hafta sonu bitmeden önce elimde daha çok şey vardı.

Her zamanki otel odamın eşiğinden geçerken yepyeni bir heyecanla öne fırladı. Bir çılgılık atarak yatağın üzerinde zıpladı ve elini duvardaki resmin üzerinde gezdirerek sırtıttı.

"Burayı o kadar çok gördüm ki!" dedi. "Vay be Ollie, burayı gerçekten görmek inanılmaz!" Keşke Londra'nın diğer turistik yerleri konusunda da bu kadar hevesli olsaydı.

"Ne?" dedi, ben onun odada dolaşmasını izlerken. "Ne oldu?"

Endişelerimi dile getirmedi, bunun yerine onu kokusunu içime çekebileceğim kadar yakınımaya çektim, kıvrımlarının sıcaklığı çıkıntılarıma sıkıca bastırdı.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedim ona ve yalan söylemiyordum. "Bunu seninle paylaşmak için o kadar uzun zamandır bekliyordum ki."

"Artık buradayım," diye nefes aldı. "Ben de burada olmak istiyordum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim ona.

Başparmağımı yanağında gezdirecek kadar uzaklaştım, gözleri parlıyordu. "Saat kaçta etkinlikte olmamız gerekiyor?" diye sordu ve saatime baktım. "Yedi," dedim. "Bu arada dinlenmek için yeterince vaktimiz var."

Ve rahatladık.

Kahvelerimizi ve oda servisimizi aldık ve otel odasında, yatak örtülerinin altında sarmaş dolaş, arka planda televizyon seyrederken rahatladık, çünkü yapabiliyorduk. Çünkü istiyorduk. Çünkü bu, pek çok insanın kanıksadığı ama bizim kanıksayamadığımız türden düzenli bir günlük yaşamdı.

En azından henüz değil.

Yıkayıp akşam için giyinirken sinirleri yeniden gerilmişti. Ben de onunla birlikte giyinirken makyaj konusunda çok gayretliydi ve o mükemmel ağzına hayatında hiç görmediğim kadar ruj sürüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedim ve bunda ciddiydim ama omuz silkti ve ruju çantasına attı.

"Çok gerginim," diye itiraf etti ve yüzünü bana çevirerek bir ayağını görmem için havaya kaldırdı. "Bu topuklar berbat mı görünüyor?"

Ben de yüzümü ona döndüm. "Hayır, tatlım. Bu topuklar sana çok yakışıyor."

Haftalardır ilk kez espri yapmadan gözlerini devirdi. "Bunu giydiğim her şey için söylüyorsun."

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, gözlerim aynada onunkilerdeydi. "Çünkü ne zaman söylesem doğru çıkıyor."

"Keşke," dedi ve başını omzuma yasladı. "Özür dilerim," diye ekledi. "Sadece biraz gerginim. Burası senin mekânın. Senin muhteşem mekânın, muhteşem, akıllı, havalı iş insanlarının olduğu ve ben yeterince iyi olmak istiyorum..."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım, hindistan cevizi kokusunu içime çektim. "Bu dünyadaki her şey için yeterince iyisin," dedim ona. "Bu akşam için de yeterince iyi olacaksın, sana söz veriyorum."

Keşke bana inansaydı.

Taksiye doğru ilerlerken yüzünde kibar ve temkinli bir gülümseme vardı. Londra'yı geçip Islington'a vardığımızda ve mekanın önünde durduğumuzda tüm ısıltısıyla karşımızdaydı.

Elini tutup taksiden inmesine yardım ettiğimde elbisesi kesinlikle muhteşemdi, kendisi de öyle. Gözleri ıslık ıslık ve dudakları parlaktı, sınıksız sarındığı muhteşem saten elbiseyle birlikte pembe renkteydi. Girişe doğru ilerlerken kolunu benimkinin içinden geçirdi, içeri giren diğer konukların arkasından sessizce ilerliyorduk.

"Much Arlock'tan en son ne zaman çıktığımı bile hatırlamıyorum," diye fısıldadı ve bundan şüphe etmedim. "Umarım bu yerde koluna girmeye hazırım."

Ona bunun hiçbir şey olmadığını, daha önce tonlarca kez sıradan iş saçmalıkları konuştuğum bir sürü insanla sıradan iş saçmalıkları konuşacağım aptalca bir el sıkışma etkinliği olduğunu söyleyebilmeyi her şeyden çok isterdim. Keşke ona bu alandaki inanılmaz kişinin kendisi olduğunu söyleyebilseydim. Eski karım da dahil olmak üzere bu alandaki herkesin yapabileceğinden bin kat daha fazla beni büyüleyen kişi.

Ama yapamadım. Şansım olmadı.

Ana girişten içeri girdiğimiz andan itibaren tokalaşmalar yoğun ve hızlı bir şekilde gelmeye başladı. Ortak gülümsemeler ve küçük sohbetler, içeride olduğumuz ve ilerlediğimiz anda kendilerini göstermeye başladı.

Onu tanıdığım herkesle tanıştırdım ve o da *merhaba, tanıştığımıza memnun oldum gibi* hareketli bir dünyanın içine atıldı ve eminim ki onun çok hoş olduğunu düşündüler, kocaman gülümsedi ve onlara karşılık verdi, ama ben bundan çok daha derinini okuyabiliyordum.

Her şeyi okuyabiliyordum. Onun kalbinden gelen her şeyi.

Maisie Moore buradaki Maisie Moore değildi. Ruhumu patlatan Maisie Moore değildi.

Temkinli ve gergindi ve kendini yeterince iyi hissetmiyordu. Buradan çıkmak, otel odamıza dönmek ve bu yerden gitmek için can atıyordu. Ama bundan da öte, Much Arlock rekreasyon alanının dibindeki meşe sırasına geri dönmek ve onların arasında benimle el ele olmak için can atıyordu.

Benimle olmak istediği yer orasıydı.

Koltuklarımıza yaklaşırken ona "Neredeyse masamıza geldik," dedim ve Naomi'nin çoktan yerine oturmuş, şampanyasını yudumladığını görünce içimdeki gerginlik bambaşka bir boyuta taşındı.

Gözleri koridorda birlikte yürüdüğüm kadına takıldığında Maisie'nin yanımda gerildiğini hissettiğime emindim. Yıllar boyunca sosyal medyada onun birçok fotoğrafını görüp görmediğini merak ettim. Muhtemelen öyleydi, çünkü ikisi de bakışlarıyla birbirlerini karşılarken kesin bir tanıma başlangıcı vardı.

Maisie'nin sandalyesini çektim ve o da yanımdaki koltuğa oturdu, o kontrol gülümsemesi hala tam ses seviyesindeydi ve onu masada bizimle birlikte oturan Hadley ve Mason yöneticileriyle teker teker tanıştırdım, ta ki diğer tarafta hemen yanımdaki sandalyede oturan Naomi'ye bakana kadar.

Sean'ın bizimle birlikte olmadığını farkına varınca kalbim garip bir şekilde sarsıldı. Kayıp koltuk yok. Onun için yer yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Aşık çocuk gelememi mi?" Masanın geri kalanı dikkatlerini ana sahne alanına çevirdiğinde nefesimin altında tısladım.

"Onun gelmesinin iyi bir hareket olacağını düşünmedim," diye tısladı, gülümsemesi lanet bir engerek yılanıninki gibiydi. "İnsanlar ikimizin birlikte katılmamızı bekliyor, sonuçta sen ve ben."

"İnsanlar ne isterlerse onu bekleyebilirler," dedim. "Şu andan itibaren seninle hiçbir şeye katılmayacağım."

Bununla birlikte öne doğru eğildi ve elini bana doğru uzattı. "Maisie Moore?" diye sordu.

Maisie onun elini sıktı. "Hakkınızda çok şey duydum. Ben Bayan Kent."

Eski karınızı canlı canlı boğmak istemek mümkün olsaydı, motivasyon konusunda tam orada olurdum.

Maisie her *zamanki* gibi tatlı bir ruhtu, onu başını sallayarak ve *tanıştığımıza memnun oldum diyerek* selamladı.

Birbirlerini görmelerini engellemek için koltuğumu öne çektim ve masanın altından sevgilimin elini tuttum.

"Boş ver onu," diye kulağına nefes verdim ama neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi omuz silkti.

"Ev iyi görünüyor," diye yalan söyledi.

"Hoşuma gitti." Ama hoşuna gitmemişti. Hiç

hoşlanmamıştı.

Özellikle de Naomi, Hadley ve Mason ortaklarımızı büyük bir sohbet akışının içine çekip konuları işle ilgili tuttuğunda. Eli sürekli kolumdaydı, sohbeti sürekli geçmiş deneyimlerimiz üzerineydi, performansı kesinlikle kusursuzdu.

Her saniyesinden nefret ettim, sonunda akşam yemeği servis edildiğinde ve piç sığır filetosunu mideye indirebildiğimizde minnettar oldum.

Elimi mümkün olduğunca masanın altında Maisie'nin dizinde sıkı sıkı tuttum, her fırsatta onu konuşmaya dahil ettim, ama kendisi bundan kaçındı, çok fazla dahil olmaktan geri çekildi.

Kahretsin, ödüller sahneye çıkmaya başladığında minnettar oldum, lanet olası saçmalığa en ufak bir ara verildiği için rahatladım.

Yine de Maisie mümkün olduğunca yapay bir şekilde neşesini korumak için elinden geleni yaptı. Alkışladı, gülümsedi ve dikkatini kırmızı ve beyaz yerine içme suyuna çevirdi ve Naomi bu konuda bir amcık olmaya bu kadar kararlı olmasaydı, bu hafta sonunun ne kadar iyi geçebileceğini düşünerek nefesimin altında lanet ettim.

Törenin yarısına gelmiştik ki Maisie ayağa kalktı ve bana doğru eğilerek tuvalete gideceğini söyledi. Ona yardım etmek için yerimden kalktım ama elini kaldırdı.

"İdare edebilirim," dedi ve sahnedeki etkinlikleri işaret etti. "Burada kal ve sunumları izle."

Yerimde kalmak lanet bir hataydı. Maisie daha ana odadan çıkmamıştı ki Naomi ayağa kalktı ve onun peşinden gitmeye başladı.

Bileğini öyle bir kavradım ki, geçerken olduğu yerde durdu. Benden uzaklaşması o kadar keskindi ki yönetmenlerden biri masanın öbür ucuna bir bakış fırlattı.

"Sakın Maisie'ye bu saçmalıkların hakkında tek kelime etme," diye tısladım, gülümsemem hâlâ yüzümdeydi.

"Ne zaman istersem tuvalet molası verebilirim, değil mi?" diye nefes aldı. "Birbirimizi gayet iyi

taniyacağımıza eminim."

"Ciddiyim amına koyayım," dedim ama o çoktan hızla uzaklaşmaya başlamıştı.

Telefonumu lanet okuyarak cebimden çıkardım ve fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede ping'i ateşlediğimden emin oldum.

Eski karımı dinleme. O lanet bir aptal. Başparmağımı çarparak gönder tuşuna bastım. Seni seviyorum Maisie Moore. Seni buraya hiç getirmemeliydim.

Ve sonra bekledim. Tıpkı
yapmam gerektiği gibi.

Bölüm Otuz Beş

Maisie

Mekânın tuvaletine yığılıp kendimi tuvalet kabinlerinden birine attığımda hissettiğim aptallığın büyüklüğünü anlatacak kelime bulamıyorum.

Burası benim yerim değildi. Bu dünyada değil. Yakınında bile değil.

Burası onun yeri - Oliver Kent'in bu inanılmaz teknik iş insanlarıyla birlikte bu inanılmaz iş dünyasındaki yeri. Peki ya ben? Ben Maisie Moore'dum - hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabadan gelen anne ve kasiyer kız, kendimi onun çılgın büyük evrenine onunla birlikte ait olabileceğime ikna etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Çişimi yaparken başımı salladım, sallanan topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı salladım ve kelimenin tam anlamıyla olmadığım biri gibi davranmaya çalıştığım için kendime lanet ettim. Ayağımdaki ayakkabılar yerel Much Arlock yardım mağazasından aldığım aptalca yüksek aptallardı. Ayağımdaki su toplamalarıyla bu mekanda gezinmeye çalışmak bir yana, onlarla zar zor yürüyebiliyordum.

Gülümsemek ve herkesin ismini hatırlamak için elimden geleni yapıyordum ama takım elbiseli yüzlerce insan bana boş ve gösterişli yüzlerden oluşan bir okyanus gibi görünüyordu. Bu, herkesin adını, yüzünü ve kedilerinin ve hamsterlarının adları da dahil olmak üzere yakın akrabalarını bildiğim Much Arlock değildi.

Bu yepyeni bir dünyaydı. Asla ait olma şansımın olmadığı bir dünya.

Ve işte o zaman, Londra'ya taşınma olasılığının altında yatan sinir bozucu gerçek beni vurdu. En

başından beri oradaydılar. Yıllar önce, ilk turun tam kalbinde.

Oliver Kent, o zamanlar bile Oliver Kent'ti. İşe olan tutkusu doyumsuzdu ve her geçen gün daha da artıyordu. Much Arlock'u bırakıp yeni ve cesur bir geleceğin peşinden gitme konusundaki kararlılığı, nokta yaklaştıkça gerçekten başa çıkabileceğimi hissettiğim her şeyin ötesindeydi.

Tartışmaları başlatın. Anlaşmazlıklar. Duygusal mesafe.

Kendimi kuruladım ve sifonu çektim, aşırı kıvrımlı kalçalarımın üzerindeki sadaka balo elbisemi düzeltmek ve bir tür düzgün şekle sokmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Yine, burada iyi görüneceğimi umarak devam etmeyi seçtiğim aptalca bir aşırıya kaçma vakası daha.

Ellerimi yıkamak için dışarı çıktığımda Amy'den renklerime uyması için ödünç aldığım çanta bileğimden sallanıyordu ve beni sarsan bir figürle karşılaştığımda telefonumu kontrol etmek için içini karıştırıyordum.

Naomi Kent. *Bayan* Kent.

Süper model güzelliğindeki bu afetin, herhangi bir sıralamada beni on kat geride bırakacağına ikna olmuşum.

Bu konuda kesinlikle yanılmamıştım. Kadın gerçekten büyüleyiciydi. Tamamen, tamamen büyüleyici.

Kaşları keskin ve mükemmel şekilli idi, dudakları mükemmel bir kırmızı yay gibiydi. Saçları şık ve düzdü, elbisesi mükemmel kıvrımlarına adeta sprey sıkıyordu.

Ellerimi yıkamak için yukarı çıkarken, "Sanırım sonunda seninle tanışabileceğim," dedi. "İnan bana, yıllar boyunca senin hakkında çok şey duydum."

Onu soru yağmuruna tutmamam gerektiğini biliyordum - bu tür saçmalıkları lisede öğrenmiştim. Aynada onun gözlerine bakarken gülümsememin yeterince kibar olduğundan emin oldum, tamamen dürüst olsam bile ne söyleyeceğimden emin değildim.

Sessizliğim onu kesinlikle durdurmadı. Döndü ve kendini leğene dayadı, bakışları sertçe içeri girdi. O anda kendimi gerçekten liseye geri dönmüş gibi hissettim ve o da berbat bir hokey maçından sonra soyunma odalarında beni sorguya çeken şirret kızlardan biriydi.

"Ollie'ye iyice bağlandın mı şimdi?" diye sordu. "Ne zaman Much Arlock'un etrafını koklamaya geri döneceğini hep merak etmişimdir. O her zaman olağanüstü bir kutuya tık atmış gibi görünüyordu."

"Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz," diye idare ettim. "Uzun zamandır ayrıydık."

Kızardığını hissedebiliyordum ve o kalp atışında Naomi Kent için her şeyin bitmediğini çok iyi anladım. Gerçekten bitmedi. Yeni bir kadının sahneye çıkma ihtimaliyle değil, zaten başka biriyle iyi ve gerçekten eşleşmiş olsa bile.

Bana bakışı yanaklarımı yakacak kadar vahşiydi, her ne kadar hala sahte bir gülümseme ve kibarlık numarası yapıyor olsa da.

"Hiç de beklediğim gibi görünmüyorsun," dedi. "Ben seni..." Durakladı. "Bilmiyorum... *farklı*."

Keşke benimle evimde, kendi sahamda egolarını tatmin etseydi. Her zamanki küçük siyah elbisem, ışıltılı göz farım ve rahat ortamımda. Burada değil. Üzerime tam oturmayan bir elbisenin içinde, ayakta zor durduğum topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengede duruyordum.

"Ona geri dönmeliyim," dedim ve ellerimi lavaboda silkeledim.

Tam oradan kaçmak niyetindeydim ki bana yaklaştı ve bileğimi tuttu.

"Bir an bile seninle ilgilenmeye devam edeceğini düşünme," diye tısladı. "Şu anda onun ilgi odağı olabilirsin, lisede bir türlü unutamadığı kız olabilirsin, ama inan bana sıkılacak. Benden yeterince sıkıldı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Ben başladım ama o devam etti.

"Ciddiyim," dedi. "Eskiden onun üzerinde nasıl bir etkiniz varsa, kesinlikle duyularını köreltmışsiniz. Hâlâ senin çılgın bir afet olduğunu düşünüyor ama dürüst olalım, durum pek de öyle değil, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Yani, ben bile genetiğimin tüm nimetlerine rağmen uzun vadede ilgisini çekemedim, yani sen çekemeyeceksin. O tamamen iş, ticaret ve ofiste milyonlarca saat geçirmek için var, onu isteyen bir kadınla zaman geçirmeyi umursamak için değil

onun yanında."

"Bu doğru değil..." Ben başladım ama o yüksek sesle güldü.

"Oh, bana söyleme. Onu benden daha iyi tanıyorsun, değil mi? O daha bir çocukken ve siz ikiniz ergenlik çağında birbirinizin saçmalıklarıyla başa çıkamazken mi? Seni temin ederim ki onu senden çok daha iyi tanıyorum. Yıllardır onunla birlikte yaşıyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, özür dilerim," dedim ve ciddiydim. Bu konuda konuşmak istemiyordum, ne onunla ne de bu hayatta hiçbir zaman.

"Peki." Bileğimi bıraktı ve omuz silkerek aynaya döndü. "Sadece onu Londra'ya kadar kovalayarak çok büyük bir hata yapacağın konusunda seni uyarmaya çalışıyorum. Lise aşkı olsun ya da olmasın, onu oyalamak için asla yeterli olmayacaksın. Ben olsam kalp ağrısından kurtulur, Much Arlock'ta güvende kalır ve bizi burada bırakıp işimize bakardım."

"Bu güzel tavsiye için teşekkürler," dedim alaycılığımın ortaya çıkmasına izin vererek. "Eminim onun için eve döndüğünde çok hoş bir eş olmuşsundur. Zamanının çoğunu ofiste geçirmesine hiç şaşırmadım."

"Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," dedi ve ben çıkışa yönelirken yeniden sırtıttı. "Seni kanlı canlı görmek harikaydı. Oldukça komik."

Oradan çıkarken söylediği sözler nasıl da canımı yaktı.

Boktan sallantılı ayaklarımın üzerinde masaya doğru ilerlerken çenemi yukarıda tuttum ve kendimi sandalyeme geri bıraktım. Ollie'nin gözleri bir anda benimkilere sabitlendi, eli masa örtüsünün altından benimkilere uzandı ve ben de onun akşamını mahvetmemek için yüz ifademi sakın ve nötr tutmak için elimden geleni yaptım.

Tanrı biliyor ya, en başta dikkatini normal iş hayatından bu kadar çok çekerek zaten yeterince mahvetmişim.

Naomi birkaç dakika sonra tuvaletten geldi ve sohbete devam etti. Güldü, el kol hareketleri yaptı ve masanın etrafında sırtıttı ve ben gardımı öyle bir aldım ki, beni saçmalıklarına dahil etme şansı yoktu.

Ve sonunda, tam da midem sinirden cehenneme dönmüş ve ayaklarım su toplamaya başlamışken Ollie ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Sanırım geceyi sonlandırmanın vakti geldi," dedi ve iş arkadaşlarına el sallayarak veda etti.

Onun yanında berbat bir misafir partner olarak onu çok fazla hayal kırıklığına uğratmadığımı umarak kendi vedalarımı ettim. Taksiye doluşup otele dönmek üzere yola koyulduğumuzda sahte gülümsememi artık zar zor koruyabiliyordum. Londra şehir ışıkları vızıldayarak geçerken kendimi çok yorgun hissediyordum.

Boktan topuklu ayakkabılarımı nihayet tekmeleyebildiğimde ve afallamış bir kadın gibi yatağa yığıldığımda otel odasına dönmüştük. Üzerimdeki balo elbisesini çıkarıp atabilir ve biraz daha televizyon izlemek için yorganın altına dalabilirdim ama Ollie akşamki olayları tartışmadan geçip gitmeye pek de hazır değilmiş gibi görünüyordu. Yakınından bile geçmedi.

"Sanırım o kaltağın sana ne söylediğini bana anlatmanın zamanı geldi," dedi. "İnan bana, saçmalıkları karıştırmak için iyi bir iş çıkardığını biliyorum."

Oh, nereden başlasam. Daha denemeden bir iç çektim.

Otuz Altıncı Bölüm

Oliver

Bunun kolumda Londra hayatına iyi bir giriş olacağını düşünerek aptallık etmişim.

Maisie, Naomi'nin saçmalıklarının etrafından dolanırken soğukkanlı olmak için elinden geleni yapıyordu ama bu saçmalıkların ona kederden başka bir şey vermeyecek kadar olgun, kokuşmuş ve katı olduğunu biliyordum.

Kafamı sallayıp kendimi yatağa, onun yanına bırakmadan önce tam on beş dakika boyunca ondan bunu çıkarmaya çalıştım.

"Benden uzak durmayı bırak," dedim ve onu kendime çektim. Çok yakındı. Dudaklarım alnına değecek ve kollarım onu sıkıca saracak kadar yakın. "Bunun harika bir deneyim olması gerekiyordu, ben sana yeni bir hayat gösterirken sen Londra'nın parlaklığının doruklarına tırmanacaktın. Bunun, eski karım boktan bir ödül töreninde kaltaklık yapıyor diye sinirden küplere binmen olmaması gerekiyordu."

Kolları beni hemen arkamdan sımsıkı sardı. "Özür dilerim," dedi. "Bunun senin için harika bir etkinlik olmasını istedim. Gerçekten keyif aldığını görmek istedim."

"Bu olayla ilgili değil," dedim. "Hiç olmadı. Oraya geldiğimiz ve yüzündeki gerginliği gördüğüm anda, bu saçma geceyi tamamen bırakıp daha fazla televizyon için buraya dönsek bile umurumda olmayacağını fark ettim."

Gülümsemesi çok güzeldi. Tatlı ve güzel. Tıpkı onun

gibi. "Daha fazla televizyon izlemek isterdim," dedi.

"Naomi'yle tanışmamış olmanı çok isterdim," diye cevap verdim. "Ama o at çoktan kaçtı."

"Seni unutmuş değil," dedi ve gözleri benimkilere sabitlendi. "Seni hâlâ seviyor, biliyorsun."

Bir anda başımı salladım. "Bu aşk değil," dedim. "Hiçbir zaman olmadı. Aşk burada, aramızda." O titreyene kadar parmaklarımı omurgasında gezdirdim. "Bu her zaman aşktı. Her zaman."

"Göster bana," diye nefes aldı. "Beni bu berbat, yanlış beden balo elbisesinden çıkar ve göster bana."

"Benim için zevkti," diye karşılık verdim ve bu benim için zevkti. Her şeyiyle benim zevkimdi.

Kahretsin, ikimizin de buna ne kadar ihtiyacı vardı.

Elbisesinin fermuarıyla bile uğraşmadım. Yakasından tuttum ve kumaşı yırtarak etek ucundan aşağıya doğru serbest bıraktım.

Kollarını kaldırdı, bana yardım etmek için kendini eğdi, küfürler ederek fısıldadı.

Üzerinde sadece dantel külotundan küçük bir parça kalmıştı.

Bir saniye bile dayanamadılar, elbiseyle aynı yöne gittiler, bir yırtılma ve haliya fırlatma, güzel kızımı dokunuşum için muhteşem etinden başka her şeyden kurtardı.

"Sana gerçekten buraya ait olduğunu göstereceğim," diye fısıldadım ağzım onunkine çarpmadan önce.

Kolları bir anda omuzlarıma dolandı, göğüsleri gömlekli göğsüme sıkıca bastırdı.

"Sev beni," diye inledi açık ağzımın içine. "Benimle seviş ve bana göster. Beni senin yap."

"Tüm Londra'ya benim olduğunu göstereceğim," dedim ve onu en büyük pencereye doğru yürüttüm. Parlayan Londra silüeti ışıltı ışıltı yanıyordu, bir sürü ışık, aşağıda dolaşan bir sürü insan. Benden çok şey vardı. Benim dünyam. Benim lanet evrenim.

Çıplaklığını şeffaf cam bölmeye bastırduğimde inledi. Parmaklarım onun içinde olmaya her zamankinden daha fazla açlık duyuyor, bacaklarının arasında sert ve hızlı bir şekilde kıvrılıyor ve onu arzulu buluyordu.

İki parmağımı derinlere soktum. Başparmağım tam da böyle daire çizdi.

"Seni seviyorum Maisie," dedim, göğsümü sırtına dayadım, ağzımı kulağına dayadım. "Seni her zaman sevdim. Ve her zaman da seveceğim."

"Göster bana," diye inledi ve kendini bana doğru itti. "Bana ne kadar çok olduğunu göster."

Gömleğimi göğsümden yırtıp çıkarırken tam bir canavardım. Hemen ardından kemerimi ve pantolonumu çıkardım, ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeledim ve çıplak bedenimi onunkine yapıştırdım.

Yakınıımızdaki uygun büyüklükteki bir lambaya uzanıp onu açtığımda bağırdı, bizi tekrar gölgelere sokmak için düğmeye doğru çırpındı, ama buna izin vermedim. Bir an için bile. Parmaklarım onunkileri kavradı ve kollarını iki yanına sabitledi, omzunun üzerinden aşağıya, kolayca görebileceği şekilde geçenlere bakıyordu.

"Sen benimsin," diye hırladım. "Benim dünyamda benimsin. Bana öyle söyle."

O daha nefesini alamadan sikimi içine soktum. "Ben seninim!" diye bağırmayı başardı. "Ben her zaman senin oldum!"

"Göt deliğin de öyle," dedim ona ve küçük aç yarığından kurtuldum. "Siktir!" diye bağırdı. "Siktir, Ollie! Siktir!"

Ama bunu istiyordu. Hem de nasıl istiyordu.

O daracık küçük göt deliği yıllardır yalvarıyordu, ta ki ben içine girmeye cesaret edemeyecek kadar çekingen bir inek olduğum zamanlardan beri.

Sonunda, tam orada ve Londra ufuk çizgisi parlarken, sonunda ondan almam gerekeni aldım.
İlahi bir histi. Gerçekten ilahi.

Uzun, yavaş itişlerle kıcını sahiplenirken boynunu öptüm, parmaklarım onun tatlı küçük yumrusunu oynarken her kalp atışının tadını çıkardım.

"Seni burada istiyorum," diye homurdandım. "Burada, Londra'da. Burada benimle birlikte. Benim lanet dünyamın bir parçası olmanı istiyorum."

Sızlanmaları sözsüzdü, bedenini ele geçirdiğimde sadece gırtlaktan gelen bir istek dalgası vardı ve bu yeterince iyiydi.

Pencereyle işim bittiğinde onu kaldırdım, sikim hala içindeyken belini kollarımla sardım. Birlikte hareket ettik, ben onu yatağın üzerine bırakırken o benim muhteşem küçük bebeğimdi. Ben tekrar sokmaya başlamadan önce dengesini sağlamak için ancak bir saniyesi vardı, ama önemli değildi, hemen bana geri döndü, daha fazlasını istiyordu.

"Acıyor," diye inledi. "Kahretsin, Ollie, acıyor. Ama seviyorum. Bayılıyorum amına koyayım."

"Pis ağız," diye homurdandım. "Aklını kaçırdığında o pis küçük ağzını seviyorum."

Yüzünü tekrar bana çevirdi ve sevdiğim kirli Maisie tam orada beni selamlıyordu, olay gecesinden nefret eden zavallı küçük sevgiliden bir dünya uzaktaydı.

"Doldur beni," dedi. "Kıçımı doldur ve almamı sağla."

Kahretsin, ben de onun almasını sağladım.

İtişlerim derindi. Vahşiydi. O inerken ve kıvranırken tamamen barbarcaydı. Taşaklarım onun kıvrımlı, olgun kıcını öyle bir tokatlıyordu ki, komşuların duvarlardan duyabileceğine yemin edebilirdim ve ben de o anın derinliklerinde homurdanıyordum.

"İşte bu..." diye fısıldadı. "Lütfen, Ollie, bu kadar..."

Ama o değildi. Tam olarak değildi. İki parmağımı amının içine soktuğumda yeni bir homurtu çıkardı, iki deliği de sıkışmıştı.

"Klitorisini ov," dedim ona. "O küçük azgın klitorisini benim için ovala."

Yaptı da. Tıpkı ona söylediğim gibi, azgın küçük bir orospu gibi klitorisini tıngırdattı.

O inerken ağzımı onunkine bastırdım, ikimiz birlikte düz durduk, bastırıyorduk. İstiyorduk.

İhtiyaç duyarak. Benim güzel Maisie'm yanımda elinden geleni yapıyordu, çok şey istiyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona.

Başını sağlam bir şekilde salladı. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum Ollie. Seni çok seviyorum."

Sikim nabız gibi atıyor, göt deliğinin derinliklerine dölleri fıskırtıyor, o da gıcırdayarak ve titreyerek güzel amını ovuşturuyordu.

"Aferin kızıma," dedim nefesimi tutarken, saçlarını omzunun üzerinden yumuşakça ve güzelce düzelttim. "İşte benim iyi kızım."

Nefesleri düzensizdi. Çok düzensizdi. O kadar düzensizdi ki, ben onu çekip çıkarırken ırkıldı.

"Tanrım," diye nefes aldı. "Bu inanılmazdı."

Poposunun yanaklarını ayırdım ve göz kırpan deliğe baktım, muhteşem bir döl salyasıyla parlıyordu.

Çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi.

"Bir milyon yıl boyunca bu Naomi saçmalıklarının hiçbirine katlandığını duymak istemiyorum," dedim ve şişmiş sikimi deliğe vurdum.

Gözleri omzunun üzerinden benimkilere dikilmişti.

"Senin sadece iş için olduğunu söyledi," dedi bana. "Aşk için değil. Kadınların geçici çıkarları dışında hiçbir şey için değil."

"O da tamamen saçmalıklarla dolu," diye karşılık verdim ve yanına çöktüm.

Uzanıp beni kendine çekti ve ben de başını öptüm.

Zor zamanlar, zor önlemler alınmasını gerektirmiştir.

Yatağımın başucundaki masaya uzanıp çekmecedden bir zarf çıkardığımda hâlâ nefesimi tutuyordum.

"Sana gösterecek tonla şeyim var," dedim.

Otuz Yedinci Bölüm

Maisie

Sayfaları önümdeki yatağa serdiğinde gözlerim açıldı.

Bunlar mülk detaylarıydı. Bir dizi. Geniş şehir merkezi daireleri, yönetici görünümlü aile evleri ve lüks şehir evleri.

"Hangisini tercih edeceğinizi merak ediyordum," dedi. "Hepsinin kendine göre artı noktaları var." Dairelerden birinin üzerindeki ana fotoğrafa dokundu. "Bu daire inanılmaz bir erkek akademisine çok yakın. Freddie orada çok başarılı olabilir. Araştırdım. Bir sürü araştırma yaptım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum, bahsettiği broşürü elime alıp iç mekan fotoğraflarına göz gezdirirken parmaklarımın titremesine bir yenisi daha eklenmişti. Evin her tarafı beyaz boyalı ve ahşap zeminliydi. Büyük ve modern bir mutfak, çok sayıda banyo ve ufuk çizgisine bakan tavandan tabana pencereler.

Fiyatı görünce yutkundum.

"Çocuğa kendi oyun odasını hazırlayabiliriz," dedi. "Vızıltı çubuğu projeleriyle kaplarız. Harika olurdu."

Gözlerim onunkilere takıldı ve nasıl gülümsediğini gördüm. Bunu düşünüyordu, gerçekten düşünüyordu ve ben buna minnettardım. Hem de nasıl minnettardım.

Bu benim için olduğu kadar Freddie için de hayallerin ötesinde bir şeydi. Harika okullar, büyük evler ve hayatında böylesine inanılmaz bir adamın bağlılığı, hepsi ona bir ton büyük ilgi göstermeye hazırdı.

Tüm Much Arlock bizim için mutlu olmalı, bize iyi dileklerde bulunmalı ve sırttan yüzlerle bize el sallamalı.

Robbie hariç tüm Much Arlock.

Özellikle de ben. Geldiği kadar mutlu olmalıydım. Yanımda onunla birlikte bu yeni dünyaya taşınma düşüncesi karşısında kendi mutluluğumu bile kontrol edememeliydim.

Ollie şehir evi broşürlerinden birini çıkardı ve küçük şirin bahçesinin resmine doğru ilerledi. "Buna ne dersin?" diye sordu. "Sence küçük adam için buraya birkaç kale direği sığdırabilir miyiz?"

Elimi yüzüne götürdüm ve parmaklarımı çene çizgisinde gezdirdim, buna tam olarak inanamıyordum. Bunların hiçbirine inanamıyordum. Çok gerçeküstü, çok erken, çok *büyük* görünüyordu.

"Bunu gerçekten düşünüyordun, değil mi?" Ben ittim ve sırtışı bir anda

Kalp atışı.

"Başka pek bir şey hakkında değil," dedi. "Sadece söyle Maisie, ben de bizi buraya yerleştireyim, her şey senin zaman çizelgene bağlı. Evet de, ben de hemen organize etmeye başlayayım."

Karnım dönüp çırpındı ve bu kışımın aldığı darbeden değildi, ondan çok uzaktı. Bir nefes aldım ve gözlerimi evraklardan kaldırdım, az önce beni becerdiği pencereden ışıklara baktım, dışarıdaki trafik ve insanların gürültüsüyle duyularım yüksek alarmdaydı. Çok fazla hayat. Çok fazla hareket.

Freddie ve ben gerçekten buraya ait olabilir miydik? Bizi gerçekten bu yepyeni dünyaya getirebilir ve yepyeni bir gelecek kurabilir miydim?

Bir yanım bunu gerçekten istiyordu, gerçekten.

Bir an önce buraya gelip gerçekten sevdiğim adamın kollarına atılmak istiyordum. Temelli olarak. Kalıcı olarak. Geride ne bırakıyor olursam olayım.

"Bunu kabul etmek çok zor," dedim ama gülümsemem tamamen minnettarlık doluydu. "Dürüst olmak gerekirse Ollie, bu kadar uzun zaman sonra benim hakkımda böyle hissetmen beni onurlandırdı."

"Her zaman öyleydim," dedi bana. "Sadece bunun değerini tam olarak anlamam biraz zaman aldı. Sensiz daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

İçimde garip bir patlama oldu, başka bir anı parlaması. Oliver Kent asla zaman kaybetmek istemezdi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Her zaman bir görevin peşindeydi, ileriye atılıyor, fırtına gibi esiyor ve keşfetmeye kararlı olduğu her yerde bir yol açıyordu. Yıllar önce, sınavlarında ve derslerinde her zaman ileriye doğru hücum ederken, çok zorlarken, konsantrasyondan çatık kaşlarını hatırladım. Son hücumunun dışında herhangi bir şeyi düşünmek için bir an bile bulamıyordu.

Ya ben? Maisie Moore?

O zamanlar ona ayak uydurmak için elimden gelenin en iyisini yaptığımı hissediyordum.

Bazen başarısız oluyorum.

Bazen boyumu aştığını hissediyorum.

Naomi'nin şirret sırtışı gözümün önüne geldi.

Belki de ben sadece onun son hücumuydum. Fethedilmek için kendini yükselten başka bir hırs.

Bana doğru eğilirken gülümsemesi o kadar muhteşemdi ki. Gözleri, potansiyel yeni ev yığınının bir yanıt vermem için bana yalvarıyordu.

"Sen inanılmaz, harika bir insansın," dedim ona. "Gökyüzüne yükseleceğini ve hayallerinin peşinden gideceğini hep biliyordum."

"Hepsi değil," dedi. "Onlardan biri burada, tam yanımda oturuyor. Sen burada benimle birlikte olduğun zaman gökyüzünde çok daha yükseklerle çıkacağım." Bakışları bağımlılık yapıyordu. Bütün gün boyunca ona bakabiliirdim. "Sana burada ihtiyacım var Maisie. Burada işle ilgili yapmam

gereken o kadar çok şey var ki, o kadar çok icat, fikir ve müşteri getirmem gerekiyor ki. Hem şirketi hem de

her hafta sonu ülkeyi bir uçtan bir uca dolaşmak."

Bir nefes aldım. "Ama gidip gelmek işe yarayabilir, sence de öyle değil mi? Gerçekten hazır olana kadar?"

Omuz silkmesi bu düşünceden pek de etkilenmişe benzemiyordu. "Sensiz olmak beni şimdiden çıldırtıyor. Tek istediğim senin yanımda olman ve yepyeni bir hayat kurmakken görüntülü aramalar beni çıldırtıyor."

Başımı salladım. Bunu ben de hissedebiliyordum.

Bu doğrudu. Bağımlılık yapıyorduk, ikimiz de birbirimize o kadar bağılydık ki, bu gezegende birbirimizi görmeyi planladığımız her seferinde kilometrelerce öteye koşmak istememizin imkânı yoktu.

"Bunu bir düşün," dedi. "Yarın gidip bu yerleri, hepsini göreceğiz. Sen favorini seçebilirsin ve ben de onu bizim olarak sahiplenmekten mutluluk duyarım."

Başımı sallayıp *elbette düşüneceğim* dediğimde *sinirlerim* iyice gerilmişti.

Ertesi sabah erkenden kalkıp potansiyel yeni evleri gezmek için hazırlanırken titriyorlardı. Mantıklı ayakkabılar giydim ve etrafta gezinmek için iyi giyindiğimden emin oldum ve buna değdi. Çok mesafe kat ettik.

Evler fotoğraflarda görüldüğünden daha büyüktü. Büyük açık planlı mekanlar, lüks bir iç mekan dergisinden fırlamış gibiydi. Daireler gösterişli bir filmde fırlamış gibiydi, kilometrelerce uzanan bir bina ve simge yapı yığını manzarası vardı.

Burada yaşayabilir miyim? Gerçekten mi?

Gerçekten Londra'da bir ev kadını olabilir miyim?

Freddie burayı sevecek miydi? Uyum sağlayıp gelişecek ve sonunda buradaki hayatını da geride bırakacağı hayatı kadar sevecek miydi?

İşimiz bittiğinde bacaklarım ağrıyordu ve çantam elimde Paddington istasyonuna geri dönmüştüm. Ollie'nin ifadesi kendinden emindi, omuzları dikti ve veda öpücüğü için beni kendine çekerken gözleri parlıyordu.

"Hangisini istersen," diye fısıldadı ben trene yönelmeden önce. "Hangisini istersen seç, karar senin. Bir teklif yapmaktan ve bunu güvence altına almaktan mutluluk duyarım."

"Seçim yapmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..." Ona söyledim. "Hepsi inanılmazdı... kesinlikle büyüleyiciydi..."

"İçlerinden birine taşınacak muhteşem bir kadın için kesinlikle muhteşem evler," dedi ve bu yine o muhteşem iltifatlardan biriydi. Cildim PMS nedeniyle fondötenimin altında lekelenirken, saçlarım uçuşurken ve koltuk altlarım nemli iken gerçekten inanmadığım bir iltifattı. Eski karısı burnunun ucuyla bana bakıp gülerken ve Much Arlock halkının yıllardır dedikodusunu yaptığı gülünç derecede muhteşem bir kadın olduğunu kanıtlarken değil.

"Seni çok özleyeceğim," dedim. "Umarım önümüzdeki hafta çabuk geçer."

"Bu ayrılık rutini sona erdiğinde memnun olacağım," dedi ve kulağının arkasındaki bir tutam saçını düzeltti. "Naomi ve Sean'ın bir an önce şirketten ayrılmasını istiyorum," dedi. "İlerletmek istediğim çok fazla fikrim var. Yanımda senin olman ileriye yönelmem için bana çok daha fazla odaklanma sağlayacak."

"Beni gerçekten pohpohluyorsun," dedim ve gülümsemem samimiydi. "Cidden, beni çok pohpohluyorsun. Sanki ben bir şövalye hanımefendisiymişim de atılğan mızrakçıma bir hanımefendinin lütfunu bahşedecekmişim gibi."

"Aşk romanlarını takip etmeyi başarıyorsun o zaman," diye güldü ve başını öne eğdim.

"Ciddiyim," dedim ona. "Gerçekten de benim buradaki hayatında peri tozu gibi olacak muhteşem bir şey olduğumu düşünüyor gibisin."

"Çünkü sen harikası," dedi ve arkamdan trenin harekete geçmesine doğru bir bakış fırlattı. "Güven bana, peri tozunun burada da senin üzerine düşmesini sağlayacağım. Sen ve senin küçük delikanlın."

"Seni seviyorum." Vedalaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Lütfen gelecek hafta sonu bana geri dönün, Bay Kent. Bekliyor olacağım."

"Ben de seni seviyorum Maisie Moore'um," dedi. "Eve sağ salim döndüğünü haber ver."

Ülkeyi baştan başa geçtiğim o yolculuktaki kadar hiç parçalara ayrılmamıştım. Heyecanlıydım. Yepyeni bir seviyeye kadar sevilmişim. Gözden kaybolur kaybolmaz onu özliyordum.

Taşlaşmış. Çalkalanıyor. Gergin.

Onun yanında olmak istiyordum ve tatlı küçük evrenimi geride bırakmaktan korkuyordum.

Freddie'yi almak için doğruca annelere gittim ve kapılarından içeri adımımı atar atmaz annemin gözleri merakla doldu.

"Ee?" diye sordu, fısıldamak güvenli olduğunda ve ben omuz silktim, ne diyeceğimi gerçekten şaşırmıştım. Ne hissetmem gerektiğini. Ne ile ilerlemem gerektiğini.

"Düşünmem gereken ciddi şeyler var," dedim ve beni kucaklamak için kendine çekti. "İşte sana Oliver Kent," dedi. "Hayatta hep bir adım önde olmak isterdi."

"Bu senin için Oliver Kent etkisi," diye güldüm. "Buluşmada ortaya çıktığı andan beri kendimi ona kaptırmış durumdayım."

"Sanırım o da Maisie Moore etkisine kapıldı." Gülüşü çok nazikti. Yüz ifadesi çok sıcaktı.

Ve buna ihtiyacım vardı. Onlara ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Ne olursa olsun her zaman yanımda oldular. Hem annem hem de babam, Freddie için rutinler, Rob'la ilgili saçmalıklar ve bu dünyanın önüne çıkardığı diğer her şeyle benim takımımdaydılar.

"Belki sen ve babam benimle büyük dumana gelebilirsiniz?" Dedim. "Ben ve Fred sizi çok özleyeceğiz."

Başını iki yana salladı. "Steve amcanı, Betty teyzeni ve dadı Joan'ı kendi başlarının çaresine bakmaları için mi bırakacaksın? Hiç sanmıyorum, tatlım. En azından Ollie sana göz kulak olmak için kolunda olur. Yine de bol bol ziyaret edebilirsin."

Haklıydı.

"Bu planlara kapılmak için henüz çok erken," dedim ve yine omuz silkti.

"Oliver Kent etkisi, dediğin gibi. Hiçbir şeyi yarım hareketlerle yapmadığını biliyorsun."

Freddie elinde yeni bir vızıltı çubuğuyla yanımıza geldi ve akışımızı durdurdu.

"Büyükbabam bana yardım etti," dedi. "Bu bir tekne. Ama banyoya giremez, kırılır."

Eseri havaya kaldırdım ve gülümseyerek kontrol

ettim. "Aferin," dedim. "Bu harika bir şey."

"Ollie'ye göstermek için sabırsızlanıyorum," diye sırttı. "O da harika olduğunu düşünecek."

"Eminim yapacaktır," diye kabul ettim. "Senin küçük, zeki bir süperstar olduğunu düşünüyor. Tıpkı benim gibi."

Sarılmak için onu içeri çektim. Kocaman bir sarılma. Ruhumu sakinleştiren ve kalbimin sonuna kadar

açılmasına izin veren bir sarılma. "Seni seviyorum ufaklık," dedim ona ve o da bana sarıldı.

"Ben de seni seviyorum anne," dedi.

Saçlarını karıştırıp oturma odasındaki büyükbabasına koşması için onu bırakırken garip bir şekilde ağlamaklı hissettim.

Telefonumu çıkarıp Londra'ya bir mesaj gönderirken kalbim güm güm atıyordu. *Eve sağ salım*

döndüm, dedim. *Harika bir hafta sonu için teşekkürler. Evler inanılmaz. Sen de öyle. Bana*

baş parmağınızla onay verin, diye geri ping attı. Sen ne zaman hazır olursan ben de burada

olacağım.

Umarım onu hayal kırıklığına uğratmamışımdır.

Umarım vereceğim kararlarla kimseyi hayal kırıklığına uğratmam. Ama bu

pek mümkün değil.

Otuz Sekizinci Bölüm

Oliver

İleri iten bir pislik olduğumu biliyordum. Hayatım boyunca öyleydim.

Maisie'nin muhtemelen Much Arlock'ta anlamsızca dönüp durduğunu, bu çılgın yeni dünyamızda yeni bir yol bulmaya çalıştığını biliyordum.

Ama ben istedim. İhtiyacım vardı. O kadar çok arzuluyordum ki, o Pazartesi Hadley ve Mason'ın evindeki güncellemenin son aşamalarına geçerken düşüncelerimden güçlükle sıyrılabilirdim.

İşimiz neredeyse bitmek üzereydi ve ben de bundan memnundum, bu sistem uygulamasını geride bırakıp yepyeni bir ürün geliştirme dünyasına dalmak istiyordum ama henüz o noktaya gelmemiştik.

Devon Hadley bir başka öğleden sonra toplantısının sonunda, "Birkaç hafta içinde burada bir Cumartesi akşamı kutlaması yapacağız," diye duyurdu. "Umarım bize katılabilirsiniz. Sizinle görüşmek istediğim başka bir teklifim olabilir, Avrupa satın alma departmanı bazı araştırmalar yapıyor." Burnuna hafifçe vurdu. "Ama bunu söylemek henüz bana düşmez."

Normal şartlar altında bunu düşününce havalara uçardım ama bu hafta öyle olmadı. Ofis destek ekibinin yüksek performansı ya da Sean'ın masaya getirdiği satış siparişleri de beni pek mutlu etmedi.

İş günü sona ererken Naomi bana doğru yaklaştı.

"Ofis partilerini duydun mu?" diye sordu ve ben de başımı sallayarak onu onurlandırdım.

"Seni bu işte gerçekten istemediğimi duydun mu? Birlikte çıktığımız son iş görüşmemizi çöpe atmak için ne kadar çaba sarf ettiğin düşünüldüğünde."

Kaşları çatıktı, yaklaşırken kollarını kavuşturmuştu. "Eskiden onun anısına ne kadar övgüler yağdırdığına bakılırsa, onun ne kadar süper model olmasını beklediğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Maisie'ye hakaret etmeyi aklından bile geçirme," diye tersledim. "Eleştirecek hiçbir yerin yok. İçi de dışı da harika bir kadın."

Gözleri beni yaktı. "Kendimi asla ama asla onunla kıyaslanacak kadar iyi hissetmedim. Yıllar boyunca bir kez bile. İşe ne kadar yardım edersem edeyim, *onun yapacağı* bir tür ribaunt olduğumu düşünürdüm. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Makyajımı yapmak için ne kadar zaman harcarsam harcaşayım ve kıcımlı gerdirmek için sana verdiğimden emin olsam da."

Tıslayarak hırladım. "Burada olmaz," diye tersledim. "Etrafta kulaklar varken olmaz."

Bulunduğumuz ofisi taradım ama neyse ki onu duyabilecek kadar yakınımızda kimse yoktu.

Gözlerim tekrar gözlerine indiğinde garip bir şekilde ağlamaklı görünüyordu. "Ondan sıkılacağını söyledim," dedi. "Tıpkı bana yaptığın gibi."

"Sanki senin ona bir şey söylemeye hakkın varmış gibi," diye tersledim. "Sen her zaman burnu havada küçük bir sürtük oldun."

"Her şey her zaman senin şartlarına göre, değil mi?" dedi. "Her zaman peşinde olduğun şeyi ele geçiriyorsun. Yıllarımı seninle birlikte bu işi kurmak için harcamış olmama rağmen benim bu işten çıkmamı istiyorsun. Sean'ın da bu işin dışında kalmasını istiyorsun, o da yıllarca kendini bu işe vermiş olmasına rağmen."

"Sean kendini senin donuna girmekten başka bir şeye vermedi." Gülümsememi toparladım. "Maisie'nin benimle birlikte bu dünyanın tadını çıkarmasını istiyorum ve bunu yapacağına da tamamen niyetliyim. Onu her nasılsa bu hayatın herhangi bir döneminde teknik satış direktörümle yatakta bulmayı beklemiyorum."

"Belki de henüz ilgisini başka bir yerde aramasına gerek kalmayacak," dedi. "Belki de Londra hayatına alışması ve yirmi saatlik iş günlerine geri dönmesi için gereken süreden daha uzun süre kendini iyi hissetmesini sağlarsın. Belki benim olduğumdan biraz daha şanslı olur, asla bilemezsin."

İçim daraldı. "İğrenç şirret düğmelere nasıl basılacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki de acı çekiyorumdur. Belki de hep öyleydin."

Onun arkasından Devon Hadley ve dizüstü bilgisayarının etrafında toplanan mühendis topluluğuna baktım.

"Bunun için zamanım yok," dedim. "Birkaç hafta içinde ofis partisinde olacağım. Lütfen orada olma." Ben yanından geçip giderken gözlerini sildi ve kendimi amcık gibi hissettim. Gerçek bir amcık.

Ona göre kendimi yıllardır hissetmediğim kadar amcık gibi hissediyordum, çünkü belki de saçmalıklarında bir parça gerçeklik payı vardı. Belki de iş-yaşam dengesi konusunda gerçekten berbat bir koca olmuştum.

Kesin olan bir şey vardı ki, Maisie'm için aynı şeyi tekrar yapmayacağımdan emin olmalıydım. Onu hayal kırıklığına uğratmak gibi bir umudum olamazdı. Ne onu ne de onun akıllı küçük oğlunu.

Ne de birlikte büyüteceğimizi umduğum diğer güzel küçük çocuklar.

Onu burada, Londra'da görmek zaten emin olduğum her şeyi yepyeni bir seviyede doğrulamıştı.

Şu anda ona hiç olmadığım kadar aşıktım. Tatlı ruhunu, dürüstlüğünü ve nezaketini. Küçük şirin kahkahası. Gözlerindeki o pis parıltı.

Benim için çıkardığı o iğrenç iniltiler.

Onun güzel yüzü. Onun görkemli bedeni, çok olgun ve hazır.

O kadar mütevazıydı ki. Çok alçakgönüllü. Kendi mükemmelliğinin farkında

değildi. Çünkü o mükemmeldi.

Maisie Moore benim için mükemmeldi.

En son Hadley mühendislik toplantısına katıldım, ancak aklım hala çok karışık.

Onu yanımda o kadar çok istedim ki. Her zaman çok kötü. Ona sıkıca sarılabilmek ve her akşam gününün nasıl geçtiğini sorabilmek istiyordum. Freddie'nin yatmadan önce anlattığı hikâyelerde ona yardım etmek ve canavar kükremelerini o kadar tatlı bir şekilde dinlemek istiyordum ki.

Onu istedim. Her

zaman istedim.

Her zaman yaptığım gibi.

Ama şimdi bir tadımlık almıştım. Hayatın ne kadar yakın ve mükemmel olabileceğine dair pek çok tadımlık.

Lütfen Londra'ya iş konusunda ikinci bir hafta sonu şansı verin, akşam için arabama döner dönmez bir mesaj gönderdim. Birkaç hafta içinde burada bir etkinliğim daha var ama bu sefer Naomi'nin burada olmamasını sağlayacağım. Sadece sen ve ben. Düzgün bir zeminde düzgün bir tadım ve kimsenin seni bok gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim. Bir saniye bile.

Cevabı duyulduğunda otel odasına geri dönmüştüm. Bunun bir sonraki şansım olmasını umuyordum. Benim iş dünyamda şehir hayatı için gerçekten biçilmiş kaftan olduğunu ona gösterme şansım.

Ama hayır.

Kader bu sefer bizim için sıralanmamıştı.

Cumartesi günü bir hafta mı? diye sordu ve ben de hemen evet cevabını gönderdim.

Bunu yapamam, dedi. Sana söylemek istiyordum, halk merkezinde annemle babamın inci evlilik yıldönümleri var. Freddie ve benimle birlikte orada olmanı umuyordum. Seni görmeyi çok isterler.

Kahretsin, yazdım. Yapacak bir şey yok. Hadleys potansiyel olarak başka bir Avrupa projesini bırakmak üzere. El sıkışmaları için burada olmalıyım.

Bir sonraki mesajı bir anda geldi ve ben onun önerisini beklemiyordum. Bu hayatta hiçbir zaman olmaz.

Onun yerine Naomi gidemez mi? İşi de o yürütüyor, değil mi?

Hayır, ben gönderdim. Onu bir kez becerirsem, yapmaz. Üzerinde çalışıyorum.

Onun emojisi üzgün bir surattı. *O zaman sanırım o hafta sonu ülkenin farklı yerlerinde olacağız. Birbirimizin etkinliklerini kaçırarak olmamız çok yazık.*

Ve öyleydi.

Bu fırsatı kaçırmamız çok yazık oldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde görüntülü aramayı cevapladığında gülümsemesi kesinlikle çok güzeldi. Birbirimize uzun saniyeler boyunca sessizce baktık, birbirimizi içimize çektik.

"Keşke ekranın içinden uzanıp seni yakalayabilseydim," diye güldü ve ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim.

"Ben de, tatlım. Ben de."

Bana Freddie'nin okul gününden ve süpermarketteki iş arkadaşı Emily'nin hafta sonu boyunca erkek arkadaşıyla nasıl tartıştığından ve o sabah haftalık teslimatla ilgili bir sorun yaşadıklarından bahsetti.

Bana Freddie'nin babasıyla birlikte yaptığı yeni whizz sticks teknesinden ve bunu bana göstereceği için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti. Ben de orada olmak istedim. Tanrım, orada olmayı ne çok istemiştim.

Ama olabilmemin bir yolu yoktu.

"Seni çok seviyorum Maisie," dedim, tatlı küçük bir kıkırdama çıkardığında ve o gün rekreasyon alanındaki kırmızı tırmanma çerçevesini geçerken ne kadar yaramaz hissettiğini söylediğinde.

Bana *her* gün rekreasyon alanındaki kırmızı tırmanma çerçevesinin yanından geçerken ne kadar yaramaz hissettiğini tatlı bir kıkırdamayla anlatmasına bayıldım.

"Ben de seni çok seviyorum Ollie," dedi. "Keşke burada olsaydın."

"Keşke *burada* olsaydın," dedim. "Umarım çok yakında bir gün, hey? Ev cephesinde ortaya çıkan bir favori hakkında bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Yine de onları düşünmeye devam ediyorum." "Güzel," dedim ona. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

O gece uyumadan önce bana küçük tatlı göğüslerini göstermesini sağladım. Ona bütün gece onu düşüneceğimi söyledim, otel odamın penceresine sıkışmış olduğu düşüncesiyle sikimi çılgınca çalıştırdım.

"Gitmeliyim..." diye fısıldadı. "Yarın erken başla..." Ve öyle olduğunu biliyordum.

Uzun, yoğun günlerin sonunda sınırlamaları olan rutin hayata geri dönüyorduk.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. İkimizin de vardı.

"İyi geceler güzelim," dedim ve bana bir öpücük kondurdu. "İyi geceler güzelim," dedi ve aramayı sonlandırma düğmesine bastı.

O gece yükümü boşaltmam çok uzun sürdü. Hiçbir şey yeterince iyi değildi. Ne fetiş, ne fantezi, ne de penceredeki anısı.

İstediğim tek şey oydu.

Onun ete kemiğe bürünmüş hali. Gerçek hayatta. Ağzı benimkinde ve amcığı beni kurutuyor. Hayat onsuz gerçekten umutsuzlaşıyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Maisie

"Eee?" Çarşamba gecesi kahve seansımızda Kate sordu. "Bize potansiyelleri gösterecek misin?"

Amy'yle mutfak masamın karşısında sarmaş dolaş oturuyorlardı ve ben de dudağımı ısırarak başımı salladım, sonunda telefonuma kaydettiğim mülk bilgilerine bakma isteklerine boyun eğdim.

"Bu kesin bir şey değil," dedim onlar bir sürü etkilenmiş ses çıkarırken. "İleride ne olacağına dair henüz hiçbir karar vermedim."

Amy dairenin fotoğraflarını karıştırırken kaşlarını kaldırdı. "Lütfen bana delirmediğini söyle. Bunları geri çevirmene imkân yok, değil mi?" Gülümseyerek elini kaldırdı. "Onun yerine ben gönüllüyüm!"

Oliver Kent'in yerine dünyadaki herkesin gönüllü olacağına bahse girerim.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Kate. "AĞağda çok ciddi bir iğ yapıyor ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyor. İki kere düşünecek ne var? Sana tapıyor! Bu çok açık!"

"Freddie'nin burada tamamen evinde olduğu gerçeği de öyle," dedim onlara. "Annemle babamın yolun aşağısında olması da öyle, avucumun içi gibi bildiğim tüm yerel halk da öyle. Freddie'nin seçilmek için elinden geleni yaptığı yeni futbol ligi de öyle."

İkisi de bana deliymişim gibi baktı.

"Evet, eminim Londra'da bir sürü futbol ligi vardır," dedi Kate. "Eminim Oliver Kent istese kendi ligini kuracak paraya sahiptir."

Ama Oliver Kent'in isterse kendi işini kurmasını istemiyordum. Bunların hiçbirinin Oliver Kent'in bizim için yeni ve lüks bir hayat kurarken saçacağı parayla ilgili olmasını istemiyordum.

"Onu seviyorum," dedim. "Taşınıp taşınmama kararım bununla ilgili, onunla ne kadar güzel bir evim ya da rutinim olabileceğiyle ilgili değil."

Amy kıkırdadı. "Yine de iyi bir yan bonus, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Herkes bunun iyi bir yan ikramiye olduğunu söyleyebilir ama ben burada gayet iyiyim. Masada yeterince yemek var. Freddie'nin yatak odasında güzel bir oyuncak seçkisi. Kısa sürede berbat bir balo elbisesi almam gerekirse, kasabada yeterince iyi donanımlı bir yardım dükkânı."

"Ona sormalıydın," dedi Kate. "Eminim sana bir yerlerde bir tasarımcıdan tek seferlik bir kreasyon alırdı."

Omuz silktim. "Yeterince iyi oturdu," diye yalan söyledim.

"Sence seni küçük bir Kent dahisiyle mi hamile bırakmak istiyor?" Amy sordu ve neredeyse kahvemde boğuluyordum.

Her iki kız da bana bakıyor, bu olasılıktan son derece heyecanlanmış görünüyorlardı ve ben hala tüm bunları sindirmekte zorlanıyordum, *belki'ler* o kadar hızlı çarpıyordu ki.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim. "İkimiz de bundan bahsetmedik. Hâlâ çok erken günlerdeyiz." İkisi de saçmalıyormuşum gibi sözlerimi geçiştirdi.

"Daha çok erken," dedi Kate. "Gençken birbirinize aşıktınız, okul bahçesinde birbirinizi kovalıyordunuz. Şimdi yetişkinsiniz ve Aşk Tanrısı'nın sizi yüzüstü bıraktığı yerden devam ediyorsunuz."

Ya da kendi farklılıklarımızın bizi hayal kırıklığına uğrattığı yerlerde.

Bu düşünceyi görmezden gelemedim. Beynimin içine doğru küçük bir yol açtı ve orada kaldı.

"Ciddiyim," dedi Amy. "Büyük beyaz bir elbise, bir çift güzel bebek ve *Living Perfect* dergisine layık bir ev görüyorum."

"Urgh," diye ekledi Kate. "Neden hiç iyi adamlarla tanışmıyoruz?" Karnım yine sinirle dolup taşıyordu. Tekrar tekrar çalkalanıyordu.

"Sizce gerçekten de Londra'da yeni bir başlangıç yapmalı mıyım?" Onlara sordum. "Gerçekten mi? Sizce gerçekten Rob'a taşınmayı planladığımı söylemeli ve çarkları döndürmeye başlamalı mıyım?" İçimi çektim. "Freddie henüz Ollie'yi *annemin arkadaşı* olarak bile o kadar iyi tanımıyor."

Kate, "Yine de bunu kabul edecektir," dedi. "Kendine çok güvenen küçük bir adam ve bir ev satışının gerçekten gerçekleşmesi için aylar geçmesi gerekebilir."

Haklıydı.

Gerçekten aylar sürebilir.

Ama yine de karnım gurulduyordu.

"Şimdilik bunu düşünmeye devam edeceğim," dedim onlara. "Düşünmem gereken çok şey var."

Kate Amy'yi dürttü ve sırttı. "Sen gerçekten de kendi küçük dünyasında tatlı bir kızsın Maisie Moore. Bütün aile ağacın hâlâ bu beş millik yarıçapın içinde, değil mi?"

Ona bir öğüt verdim. "Genetiğimin beni Much Arlock'ta sabitlemiş olması benim suçum değil. Burayı seviyorum."

"Evet, oraya yerleştğinde Londra'yı daha da çok sevebilirsin," diye savundu Kate ve kahvesini bitirdi. "Gerçekten, karar verdiğinde bize haber ver. Hangi evi seçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," dedi Amy ve ben de onları ön kapıya götürmek için ayağa kalktım.

"Teşekkürler çocuklar," dedim onlar kapının eşiğindeyken. "Bana danışmanlık yaptığınız için gerçekten minnettarım.

Yönetim Kurulu."

Kate gülerek, "Harrods'u gezerken boş yatak odasını çok beğeneceğiz," dedi ve ikisi de el sallayarak vedalaştı.

Onları sırtarak izledim.

Belki de haklıydılar. Belki de Londra, Freddie ve benim yeni bir dünya kurmamız için gerçekten iyi bir yer olabilirdi.

Robbie Sawyer Londra'daki bir yer değiştirme dedikodusunu duyup beni aramaya gelmeseydi belki de gerçekten böyle düşünebilirdim.

Oh, lanet olsun, gerçekten aramaya geldi.

Kırkınıc Bölüm

Oliver

Devon Kent dizüstü bilgisayarıma bakarken, "Gelecek haftaki hafta sonu partisinden önce seninle konuşabilirim," dedi. "Seni tamamen hazır hale getirmek için."

Yanımdaki boş koltuğu işaret ettim, Naomi'nin öğleden sonra için kendi ofislerimize siktir olup gitmesinden memnundum. "Lütfen devam edin," dedim ona. "Can kulağıyla dinliyorum."

Bana odaklandığında bakışları çok yoğundu. Dizüstü bilgisayarımı kapatmayı tercih ettim ve beynim potansiyeller üzerinde çalkalanırken onunla yüzleşmek için biraz gevşedim.

"Uzun zamandır birlikte çalışıyoruz," dedi ve ben de başımı salladım.

"Gerçekten de yle. İşiniz için çok minnettarım. Kurum genelinde testlerin yaygınlaştırılmasında çok etkili olduğunuzu biliyorum."

Gülümsemesi tuhaftı. Onu yıllardır çok iyi tanıyordum ama bu seferki pek tanıdık değildi. Gelecek olan şey olduğa büyük bir olaydı.

Bu gzlemimde yanılmamışım.

"Avrupa bir sistem revizyonu planlıyor" dedi. "Ağın tamamında. Sadece bu da değil, aynı zamanda ABD operasyonuyla da bağlantı kurmak için radikal değişiklikler istiyorlar. Test sistemleri sağlayıcısı olarak sizi nerdim. Uzun bir süreç olacak ama ciddi bir süreç. Mevcut sistemlerin yanı sıra ısmarlama sistemler de olacak."

Kahretsin, hislerim nasıl da çılgına dönmüştü.

Hadley and Mason UK ciddi anlamda etkileyici bir mşterimizdi. Hadley and Mason Global ise bambaşka bir oyun olacaktı. alışacak o kadar çok şey vardı ki, sonunda dünya bizim istirdiyemiz olacaktı, tüm dünyaya yayılacaktık.

Keşke Sean hâlâ benim lanet olası bant genişliğimde olsaydı, bu konudaki uzmanlığını takdir ederdim. "Tanrım, Devon, teşekkürler," dedim ve elimi sıkmak için uzattım.

"Memnuniyetle," diye yanıtladı ve katı bir şekilde aldı. "ğleden sonraki sosyal etkinlikten önce bilmeni istedim. Avrupa ekibi burada olacak ve sizinle tanışmayı umacaklar. Sadece neler olabileceğinin farkında olmanı istedim."

Başımı salladım. "Neler olacağından haberim olacak. şirketinizin vardiyasına dahil olmam için önümde büyük bir fırsat var."

"Gerçekten de büyük bir fırsat," dedi. "Bu işin büyük bir kısmında sana ihtiyaçları olacak Ollie. En

azından önümüzdeki on sekiz ay boyunca. Sonra Amerika'ya gideceksin. Umarım seyahat etmeyi seviyorsundur."

Normal şartlar altında seyahat etmeyi kesinlikle çok isterdim. Düşüncesi bile ofiste takla attırırdı.

Bu heyecanın biraz olsun eksik olduğunu görmek garip bir duyguydu.

O gece otel odama dönerken düşüncelerimi zorlukla sabit tutabildim. Pek çok yerde pek çok teknik ekiple birlikte çalışmak inanılmaz bir fırsattı. Sistem çalışmalarımızı koordine etmek için her yere uçuyor, haftadan haftaya oraya buraya gidip geliyordum.

Etrafımda bir ekibe ihtiyacım vardı. Neye ihtiyaç olduğunu anlayan insanlar.

Naomi ve Sean gibi insanlar. Onların insani becerileri ve dağıtım deneyimleri benim yanımda mükemmel olurdu.

Küstah kaltağa ping atıp onu da işin içine katma isteğime karşı koydum, çünkü bunu yapamazdım. Hisselerini geri almak istiyorsam yapamazdım. Onu bu fırsattan haberdar etmek düşünmem gereken son şeydi.

O gece Maisie'yle yaptığım görüntülü görüşmeyi açtığımda içim potansiyellerle doluydu. Yatağına sarınmış ve ışıkların sönmesine hazır olduğu düşünüldüğünde oldukça gergin görünüyordu. Saçının bir tutamını tatlı bir şirin gibi parmaklarına dolamış, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Sırf baştan çıkarıcı olmak için, hiç çaba göstermeden küçük, pis bir fingirdekti. Ama öyle değildi. Bu gece hiç de kasıtlı değildi.

"Londra'yı düşünüyordum," dedi ve midem bulandı. "Devam et,"

dedim ve saçlarını daha da hızlı büktü.

"Görünüşe göre dedikodular etrafta dolaşıyor. Görünüşe göre Robbie kendini kaybetmiş ve şimdi bana ulaşıp buluşmamızı ve gerçekleri öğrenmemizi talep ediyor. Onunla düzgün bir konuşma yapmam gerekecek." Bir nefes aldı. "Ona karşı dürüst olacağım ve neler olabileceğini anlatacağım. Onun da alışmak için bir şansa ihtiyacı olacak. Eğer bunu yapacaksak tabii. Eğer gerçekten Londra'ya taşınmayı planlıyorsam."

Oh, nasıl da iç çektim.

"Bu inanılmaz bir haber," dedim. "İnanılmaz. Sawyer'ı bu döngüye dahil etmek kesinlikle yapılması gerekenler listesinde. Hazırlanması gerekecek."

Gözleri benimkilere odaklanmıştı ve kararsızlığımı fark etmiş olmalıydı.

"Ne oldu?" dedi. "Çok mutlu olursun sanmıştım, hayalet görmüş gibisin." Dürüst olmam gerektiğini biliyordum. Gerçekten dürüst olmalıydım.

"Devon Hadley bugün benimle konuşmak istedi," dediğimde yatakta daha dik oturdu.

"Şirketin yeni projeleri hakkında falan mı?"

Başımı salladım. "Evet, özetle öyle. Ama beklediğimden bambaşka bir oyun."

"Devam et," diye itti ve kendi belirsizliği benimkine doğru yükseliyor gibi görünüyordu.

"Tüm kıtada yer alacak yepyeni bir ısmarlama danışmanlık işinden bahsediyor," dedim. "Ardından ABD gelecek."

"Vay canına," dedi, ölçeği ölçerek. "Bu gerçekten büyük bir anlaşma, değil mi? Yani, iş hayatında yaptığınız en büyük iş mi?"

"Kesinlikle iş hayatımda yaşadığım en büyük olay," dedim. "Aylar ve aylar süren geliştirme süresinden ve sistemimizin şimdiye kadar yönetmeye çalıştığımızdan daha fazla yerde kullanıma sunulmasından bahsediyorlar. Yani milyonlarımızı kazandık ama bu yepyeni bir kapı..."

Parmakları saçlarının arasında dönüp duruyordu. "Nereye açılan yepyeni bir kapı?"

İşte o zaman anladım. İşte o zaman geleceğin nasıl göründüğünü gerçekten anladım.

"Önümüzdeki birkaç yıl boyunca dünyanın her yerinde yeni bir kapı," dedim ve gözleri fincan tabağına döndü. "Yani önemli değil, tatlım. London City senin için olduğu kadar benim ve Freddie için de bir seyahat planına dönüşebilir. Görülecek yerleri görebilir, her yere uçabilir, ona iyi bir öğretmen ayarlayabiliriz."

Ama yanakları telefonumda pembe olmaktan çok uzaktı. Beyazdı. Solgun, gergin ve kendini tamamen kaybetmişti ve ben bundan nefret ediyordum. Hem de nasıl nefret ettim.

Ama iş fırsatlarım bu kadar parlak bir şekilde yanarken başka seçeneğim yoktu.

"Bunu birlikte yapabiliriz," dedim. "Sawyer'a bunun Londra'ya taşınmaktan daha büyük bir şey olduğunu söyleyebilirsin. Bu Freddie'ye dünyayı göstermek."

"Dünyayı görmek istemiyor," diye fısıldadı. "Bu şekilde değil. Okul arkadaşlarını ve futbol ligi kupasındaki adını görmek istiyor. Annem ve babamla Cumartesi gecesi maç programlarını ve Rob'un Pazar öğleden sonra maç izlemeyi nasıl sevdiğini görmek istiyor."

"Ve ona göstereceklerimizden çok daha fazlasını sevecek," diye karşı çıktım ama haklı olduğunu biliyordum. Bunun, küçük Freddie'nin şu anda alışık olduğu hayattan çok farklı bir evren olduğunu biliyordum.

"Bu çok büyük bir fırsat," dedim. "Cidden Maisie, bu muazzam bir şey."

"Ve bunu yapmalısın," dedi bana, her zamanki gibi içten bir gülümsemeyle. "Senin adına çok mutluyum ve bunu yapmalısın. Gerçekten."

"Ve sen de gerçekten benimle gelmelisin," dedim. "Dürüst olmak gerekirse Maisie, dışarıda inanılmaz bir dünya var. Sen, ben ve Freddie ve zaman geçtikçe kim bilir ailemizden başka kimler olacak."

Kızın faltaşı gibi açılmış gözleri daha da büyüdü. "Böyle planlar yapamayız, Ollie. Henüz olmaz. Lütfen henüz olmaz. Londra'da bir ev düşüncesine daha yeni alışmaya çalışıyorum. Tüm dünyayı dolaşıp başka bir bebek sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Seninle yeni bir hayat kurmayı ne kadar istesem de." İçini çekti ve gözlerini ekrandan kaçırdı. "Sence birkaç yıl sürer mi?"

"Belki üç," dedim. "Muhtemelen daha fazla, iş zora girdiğinde. Sonra da yeni kuruluşlar devreye girecek."

Başını salladı. "Bu uzun bir süre. Belki hala ziyaret edebilirsin. Oldukça sık yani. Belki görüntülü görüşmelere devam edebilir ve birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

Ama bunu ne ben ne de o istiyordu. Her nefes alışımızda içimizde uğulduyordu bu gerçek.

"Bu konuyu biraz daha konuşmamız gerekiyor," dedim. "Bunları düşünmek için henüz çok erken. Hâlâ Londra için yapmamız gereken planlar var. Hâlâ birlikte olacağımıza kesinlikle kararlıyım."

Başını sallamaya devam etti ama kalbi sessizleşmeye

başlamıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Ve bunun inanılmaz bir fırsat olması gerekirken, potansiyel bir hayat hayalinin önünde büyük bir dikene dönüşmesinden nefret ediyordum.

"Yine de Sawyer'la konuş," dedim. "Bu hafta sonu orada olacağım ve işleri yoluna koyacağız. Three Feathers'da yer ayırttım bile. Harika vakit geçireceğiz."

"Birlikte zaman geçireceğimizden emin olacağım," dedi, gülümsemesi

sevgiyle parlıyordu. Ve lanet olası üzüntüsüyle çok parlak.

"Seni seviyorum Maisie," dedim. "İnan bana, bu muhteşem bir rüyanın gerçeğe

dönüşmesi olabilir." "Ben de seni seviyorum Ollie," dedi. "Sindirmem gereken çok şey

var. Kafamı toparlamam gerek."

Başımı salladım. Bu kelimelerin bu dünyada her zaman ne anlama geldiğini biliyordum.

Uzay.

Boşluğa ihtiyacı vardı.

"Geleceği birlikte kuracağız," dedim ona. "Nerede olursa olsun kesinlikle birlikte olmamız gerekiyor."

"Ama dünyanın her yerinde olacak," dedi. "Çünkü şirketiniz bunun için biçilmiş kaftan, siz de öylesiniz. Ama ben? Ben ve Freddie?" Gözlerini benden kaçırdı. "Orada seninle birlikte olmamız gerektiğinden emin değilim. Belki başka bir yol buluruz."

Ama nasıl yapabiliriz ki?

Özellikle de onunla kurmak istediğim yepyeni bir ailem varken, bir görüntülü arama ekranıyla karşılaşmak için yıllarca nasıl uğraşacaktık?

Sanırım oldu. Bazen böyle olmak zorunda. Yani insanlar her yerde ayrı yaşıyor, dünyanın her yerine seyahat ediyor.

Ama bu bizim için olabilir mi? Bunu başarabilir miydik?

"Ben biraz uyuyacağım," dedi. "İyi geceler, Bay Muhteşem." "İyi

geceler güzelim," dedim ama o çoktan gitmişti.

Bölüm Kırk Bir

Maisie

Robbie Sawyer ile bir sonraki buluşmamın Much Arlock İlkokulu futbol sahasının kenarında, lig seçmeleri öğleden sonrasında olmamasını ne kadar isterdim.

Freddie mavi beyaz spor formasıyla sahaya koşarken ben de en gururlu anne gibi sırtıyor, Rob'un bana doğru gelirken çevremizdeki sosyal kabul edilebilirliği bir nebze olsun sürdürmesi için dua ediyordum.

Yanıma geldiğinde yüzü çok şey anlatıyordu, ama ona *merhaba* dediğimde beni karşılayan her zamanki öfkeli kabadayılığı değildi.

Bir sigara çıkardı, sonra nerede olduğunu hatırladı ve paketine geri koyarken nefesinin altından küfretti.

"Bana saçmalık duyduğumu söyle," diye tısladı. "Tanrı aşkına, bana bunların hepsinin saçmalık olduğunu söyle."

Çılgınca bir söylentinin gerçekten ona ulaşmıgı olabileceği düğünceyle içimin ürpermesinden nefret ediyordum. Kate ya da Amy'den gelmediğine eminim. Ryan Neil'in Ollie'nin ona aktardığı fısıltılardan bir şey uydurmadığı kesindi.

"Ne duyuyordun?" diye sordum, gözleri vahşice benimkilerin üzerindeydi.

"Londra," dedi, sesini bir kez olsun alçak tutmaya dikkat ederek. "Lütfen oğlumu lanet olası Londra'ya götürmeyeceğini söyle."

"Hiçbir konuda karar verilmedi," dedim ve yalan söylemiyordum. Şehir hayatının potansiyeline doğru attığım küçük adımlar, Ollie'nin çılgın fırsatı yüzünden tamamen suya düşmüştü.

Rob'un duruşu bir anda değişti, gözleri daha da sabitlenirken tüm vücudu benimkine doğru eğildi. "Yani bu doğru mu? Gerçekten bunu düşünüyor olabilir misin?"

"Bu burası için değil," diye fısıldadım. "Lütfen Rob, bu burası için değil."

Freddie koşarak yanımdan geçerken alkışladım ve bir çığlık attım; ikimize el sallarken göğsümde çok güçlü, çok güzel bir şey yükseldi, yüzü ikimizin varlığıyla ısıltıldı.

Rob'un her zamanki puşluğunu yapmasını ve bu deneyimi hepimiz için mahvetmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmadı, önümüzdeki çocuk alayını alkışlarken ağzından sadece sessizlik çıktı.

"Yapma," dedi ardından ve ses tonunu zar zor tanıyabildim. "Lütfen bunu yapma Maisie. Gerekirse sana yalvarırım ama lütfen oğlumu benden alma."

Sesindeki kalınlık beni geri çekmeye yetti ve içimden dökülmesini beklediğim savunmacı tavır bir anda yok oldu.

Bu benim ona tıslamam ya da küfredip kabul edilebilir olmasını talep etmem değildi. Benimle konuşurken ne kadar mantıksız davrandığı ya da beni dinlemek için birkaç saniye bile ayırmadığı konusunda kafamı sallamıyordum.

Bu, onu mahvetmememi istemesiydi. Freddie'sini kendi dünyasından uzaklaştırmamamı. Ve ben anladım. Tabii ki anladım. Çünkü bırakın oğlumun bensiz yepyeni bir hayata geçişini izlemeyi, günlerce benden uzak kalmasına bile katlanmam mümkün değildi.

"Hiçbir şey üzerinde çalışmadım..." Fısıldadım. "Dürüst olmak gerekirse Rob, duyduğun söylentiler somut hiçbir şeye dayanmıyor. Hiçbir soruya yanıtım yok, sadece herkes için elimden gelenin en iyisini yaratmayı umuyorum. Deniyorum..."

"Herkes için en iyisi burada," dedi. "Bizim için en iyisi burada olmak. Sen, ben ve Fred için, senin ailen ve benim ailem için. Tanıdığı tüm insanlar, bildiği tüm yerler için. Hepimizin her zaman onun etrafında olması."

Bakışlarımı Freddie'den ayırmıyor, futbol sahasında yaptığı her hareketi izliyordum ama sersemlemiştim. Kesinlikle sersemlemiştim.

"Daha çok erken," dedim. "Ve dediğim gibi, hiçbir soruya cevabım yok, sadece kendime soruyorum."

Boğazını temizledi ve daha fazla konuşmak için eğilmeden önce takıma bir tezahürat yaptı. Bunu yaparken esinti arttı ve birden onun gibi kokmaya başladı. Tıpkı onun gibi. Onun gibi kokuyordu ve onun gibi görünüyordu, sahadaki çocuğumuzla aynı yüksek elmacık kemikleri ve rüzgarda uçuşan aynı gür siyah saçları vardı.

"Bu sen değilsin," dedi ve başımı ona çevirmekten kendimi alamadım. "Yani o Kent denen hıyarla ilgili her zaman bir şeyler hissettiğini, onun ne kadar iyi bir av olduğunu ve beyninin tüm ağacın tepesinde olduğunu biliyorum ama bu sen değilsin Maisie. Hiçbir zaman da olmadı."

"Pardon?" diye sordum ve kalbim güm güm atıyordu.

"Ciddiyim," dedi ve gözleri onun yapabildiğini unuttuğum türden dürüsttü. "Bir araya geldiğimizde onun koca beyinli saçmalıklarından yeni kurtulmuştun. Şimdi üstünü örttün elbette ama bu o zamanki saçmalığı değiştirmez. Seni ilk yakaladığımda hala Kent saçmalığını ve onun ne kadar dolu olduğunu yeni öğrenmiştin."

Karnımda başka bir huzursuzluk fermuarı vardı.

"Bu uzun zaman önceydi..." Ben başladım ama o başını salladı.

"Hiçbir şey fark etmez," dedi. "Onun lanet olası yüksek hayatının peşinden koşmak için o zamanlar ne kadar uygunsan şimdi de o kadar uygun değilsin. O kendi yüceliğine kapılmış bir halde koşturuyordu ve sen hâlâ buradaydın, burada olmak istiyordun. Ait olduğun yerde olmak istiyordun."

"Dur," dedim. "Bu burası için değil. Bunu şimdi tartışmamalıyız."

Ama o dinlemedi. Yakına eğildi ve dinlemedi. Sesi çok

kalındı. Gözleri çok dürüsttü.

"Sen buraya aitsin," dedi. "Freddie buraya ait. Ona bak Maisie." Ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum ve top ayağındayken sahaya doğru koşarken gurur yine oradaydı. "Burası onun evi Maisie, burası onun evi. Lanet olası arkadaşlarıyla, lanet olası okuluyla ve lanet olası ailesiyle birlikte. Bizimle birlikte."

"Hiçbir şey somut değil," diye tekrarladım ama sesim kalın çıkıyordu. Aptalca kalın.

Çünkü bununla ne yapacağımı nasıl bilebilirdim ki? Oğlumuzu bir göreve nasıl götürebilirdim, Ollie'yle dünyayı nasıl dolaşabilirdim?

Öte yandan, yavaş yavaş ilerlemeye devam edersek aramızdaki koca bir dünya mesafeyle başa çıkabileceğimize bir an için bile olsa nasıl inanabilirdim? Bırakın haftalarca, hatta aylarca ayrı kalmayı, hafta içi geceleri görüntülü görüşmelerin gerginliğini bile zor atlatıyorduk.

"Seninle her adımda savaşıcağım," dedi Rob bana. "Freddie bunu asla istemeyecek, durup dururken bu Londra hayatını istemeyecek. Benimle birlikte onun da kalbini kıracaksın, yemin ederim. İkimiz için de lanet olası evimizi öldüreceksin."

"Burada olmaz," dedim tekrar ve göğsümdeki kuyuya karşı mücadele ettim. "Bu onun denemesi, tezahürat yapmamız gerekiyor."

Ve neşelendim.

İçimde ne hissediyor olursam olayım, alt köşeye bir gol atıp kollarını bir süperstar gibi havaya kaldırdığında tezahürat yapıyordum.

Tıpkı babasının benim yanımda yaptığı gibi.

Rob'un gururu da en az benimki kadar tüketkendi. Onun yüzü de o küçük çocuğa karşı benimkiyle aynı sevgiyle doluydu. Birlikte alkışladık, birlikte tezahürat yaptık ve tebrik etmek için üzerine atlarken aynı anda delikanlımızı kucakladık.

O anda, bu dünyada Oliver Kent'in yanında olmak ve onun sevgisine her gün kolayca ulaşabilmek için ruhumu ne kadar feda edersem edeyim, küçük oğlum asla yanımda götüremeyeceğimi biliyordum.

Onu babasından, buradaki hayatının sağlamlığından ve bu dünyayla bu kadar bütünleşmiş olmasından asla koparamazdım.

Bu dünyada istediğim hiçbir şey için değil. Lanet olası dünyanın kendisi için değil.

Freddie sahaya döndüğünde Rob, "Lige çıkacak," dedi. "Eğer antrenmanlarına yardım etmeye devam edersem çok yakında ligin zirvesine çıkacak."

"Öyle görünüyor," dedim. "Gerçekten öyle görünüyor. İnanılmaz biri."

"Eğer gerçekten yapmak zorundaysan, o siktiğimin Kent'iyle aşk saçmalıklarına devam et, ama oğlumuzu bu işe karıştıрма. Lütfen, lanet olsun, oğlumuzu bu işe karıştıрма. Onu her hafta sonu

alacağım ve sen de

İstersen Londra'ya git, fark etmez. Sadece oraya taşınma, Freddie ile değil."

"Oliver'ı seviyorum," dedim Rob'a ve onunla dürüst bir bakışta buluştum. "Bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum Robbie, ama gerçekten seviyorum."

Bu seferki omuz silkişi daha çok alametifarikası olan havalıydı. "Evet, o zamanlar da öyle olduğunu söylemiştin. Londra'ya siktir olup gitmeden ve seni geride bırakmadan önce."

Gözlerim tekrar sahadaydı, ona bakmak istemiyordum. "O zamanlar çok şey vardı," diye karşı çıktım "Sen de çok iyi biliyorsun ki ben kendimi buna hazır hissetmiyordum ve o kararlıydı. Gerçekten kararlıydı. Onun için iyi oldu."

"Evet, senin için iyi çalıştığımı söylemiştin. Seni bir ömür boyu sürecektir iş hırslarına sürüklemeye çalışmadım. Sadece sen ve ben, gülüyor, şakalaşılıyor ve hayatın tadını çıkarıyorduk. Mükemmel küçük oğlumuzu işin içine sokmak ve onu sabit tutmak."

"Ollie'yi seviyorum," diye tekrarladım. "Dürüst olmak gerekirse Rob, onu gerçekten seviyorum. Bu ikinci şans hayal ettiğim her şey. Onu bir daha kaybetmek istemiyorum."

"Lanet olası ödül," diye tısladı ama ben omuz silktim.

"Sen ve ben çalışmadık," dedim. "Bunun Oliver Kent'le hiçbir ilgisi yok, her şey bizimle ilgili. Uyumluluğumuzla. Cidden Rob, yeniden aşık olmayı ummaya cesaret ediyorum. Onun tekrar hayatıma girmesiyle çok mutlu oldum."

"Bu onu Londra'ya kadar kovalaman gerektiği anlamına gelmiyor," diye karşı çıktı. "Eğer ikiniz birbirinize bu kadar aşıksanız, belki de o büyük beyin saçmalığını bırakıp buraya dönmeli."

Kahkahamı tutamadım. Düz bir kahkahaydı. İnançsız bir kahkaha.

"Evet, ama şu ana kadar bu ihtimali pek de cazip hale getirmedi, değil mi?" "Siktir git," diye tersledi. "Sanki Kent denen hıyar söz konusu olduğunda her şey cazipmiş gibi." Freddie bize sahanın öbür ucundan bakarken ona el salladık.

"O büyük bir işadamı," dedim. "Şirketi çılgınca yoğun, milyonlarca sterlin karşılığında çılgın teknik işler yapıyor. Bunu bırakıp benimle birlikte olmak için uykulu Much Arlock'a geri dönmesini bekleyemem."

"Aşk cephesi berbat durumda," dedi Rob, "bizim oğlanı Kent'in kibirli hayatına, kibirli yerine götürmen bekleniyorsa, ama o mükemmel iş hayatından yakın zamanda vazgeçmeyecektir."

İçimi çektim. "Dediğim gibi, henüz hiçbir konuda karar vermeye başlamadım bile. Daha yeni başlıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Lütfen bana biraz izin verin."

"Seni rahat bırakacak kadar içimde olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı. "Çok fazla yatırım yaptım. Tıpkı yeterince umursasaydı onun da olması gerektiği gibi."

Hareket biraz değiştiğinde ve Freddie bize katılmaya geldiğinde rahatlamıştım. Deneme bitmeden önce birkaç ebeveyn daha spor tartışmasında bize katılınca daha da rahatladım.

bitiş ddđđ alınnana kadar gerilim hiç düşmedi.

Freddie'nin babasıyla birlikte koşmasını ve rekreasyon alanında ma hakkında sohbet etmesini izledim, aralarındaki benzerliğin ne kadar büyülü olduğunu ve birbirlerine ne kadar mutlu baktıklarını takdir edecek kadar geride durdum.

Benimkine döndüğümüzde iyi bir akşam yemeği yemeye hazırđık, ama Robbie ilk kez içeri dalmayı ve kızgınlığı devam ettirmeyi tercih etmedi.

Fred'e, "Cumartesi günü görüşürüz şampiyon," dedi ve saçlarını karıştırdı.

"Daha fazla futbol antrenmanı mı?" Freddie sordu ve *ok doğru* bir cevap aldı, *buna inansanız iyi olur*.

Rob'un patikadan uzaklaşmasını izledim, bu hayatta bininci kez çılgınca bir seviyede birlikte çalışmayı gerçekten başarmış olmayı diledim. Ama başaramadık. Birlikte yrtemedik ve asla da yrtemeyeceğiz.

Yine de bu, Freddie'yle birlikte çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Mutfağa döndüğümde Fred sırtarak, "Babam beni lige soktu," dedi. "Antrenmanları harikaydı. Bir dahaki sefere bana daha iyi gol atmayı öğretecek, öyle söyledi."

Akşam yemeğini servis etmeye devam ettim, kalbim nmdekilerin karmaşıklığı karşısında kendini parçalara ayırsa da tüm doğru konuşma seslerini çıkardım.

Her nasılsa çarpışmanın daha yeni başladığını biliyordum.

Bölüm Kırk İki

Ollie

Hafta bitmeden Devon Hadley'den çok fazla bilgi aldım. İletilen e-postalar ve kurnazca yapılan küçük yorumlar, ufukta neler olduğuna dair pek çok ipucu veriyordu.

Normal şartlar altında, alternatif bir gerçeklikte, Naomi ile ileriye dönük çabalarımızı ve hedeflerimizi planlarken bütün gece kadeh kaldırırdım. Her zaman işle ilgili, her zaman çok fazla işle ilgili.

Çünkü ikimiz de bunun için yaşamıştık.

Ama öyle değildi. Bunun için yaşadığımızı sanıyordum.

Sadece iş için yaşıyormuş gibi görünüyordu çünkü ben öyle yapıyordum. Benim yanımda her şeyini vermişti çünkü benim yanımda *olmanın* tek yolu buydu.

Ve şimdi her şeyi ondan almayı planlıyordum. Sean'dan da.

Hadley ve Mason'ın Avrupa girişiminin Sean ve Naomi ile benim onayım olmadan herhangi bir birlikteliğe imza atması mümkün değildi, hele Devon Hadley benim ekibimdeyken.

Eski eşimi satın almayı kabul etmeye zorlamak için mükemmel bir fırsat olurdu. İşlerinin bittiğini ve dünyamdan defolup gitmeleri gerektiği konusunda ısrar etmek için mükemmel bir durum.

Eğer gerçekten bunu yapmak isteseydim, tatlı Maisie Moore'umu da yanıma alarak bu işin içine dalmak ve milyonlarımı katlamak için mükemmel bir fırsat olurdu.

Benim tatlı Maisie Moore'umun da gelmesini ne kadar isterdim.

Cuma öğleden sonra Hadley'den kaçır kaçmaz bir bavul hazırlayıp Much Arlock'a geri dönmek için acele ettim. Ayağımı gaza basıp radyonun sesini sonuna kadar açtığımda yolculuk her zamanki gibi heyecan vericiydi.

Kahretsin, onu kollarımda istedim.

Kızımı kollarımda, yatağında, ruhumun derinliklerinde istiyordum.

Sadece onun da benim kadar hazır olmasını umuyordum. İkimiz de birbirimize o kadar bağılydık ki başka hiçbir şey ya da hiç kimse bunu yapamazdı.

O akşam resepsiyona adım attığımda Three Feathers tanıdık bir karşılama ile hazırıldı. Süit benim her zamanki odamdı, şehirdeki odam gibi taze, küçük bir ikinci evim olmuştu ama artık onunla işim bitmişti. Her şeyiyle.

Kızım ve onun küçük oğluyla birlikte bir ev, uzun bir günün ardından gelebileceğim gerçek bir aile yuvası istiyordum. Tüm ruhumla Maisie'nin de buna ulaşması için dua ettim.

Ben şehre vardığımda her zamanki gibi Cuma gecesi rutiniyle meşguldü. Ryan'a her zamanki pingimi gönderdim ve o da Feathers'ın barında bana katıldı, tıpkı benim onu kendi ofis haftamla eğlendirdiğim gibi, o da beni kendi ofis haftasıyla eğlendirdi.

Birinin Maisie'nin Cuma gecesine müdahale etmesini ve onu benimle birkaç saat geçirmesi için serbest bırakmasını bekliyordum ama Freddie yattıktan sonra attığı mesaj pek de iç açıcı değildi.

Biraz huzursuz görünüyor, dedi. Onunla kalsam iyi olur. Yarın güzel vakit geçireceğiz, belki öğle yemeğinde bizi görmeye gelirsin?

Onun tarafından reddedildiğimi hissettiğimde içimde garip bir zekâ filizlendi. Bunu bir ret olarak değil, sadece bir pratiklik olarak atlattım, ancak *elbette, sonra görüşürüz* mesajını gönderirken hala bir parça acı veriyordu.

Telefonumu cebime geri koyarken Ryan kaşlarını kaldırdı. "Bu gece sana seks çağrısı yok o zaman?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Bizim aşkımız hafta sonları yapılan seks görüşmelerinden çok daha fazlası," dedim ona. "Sırf onun o tatlı gülümsemesini görmek için dünyanın öbür ucuna bile giderdim. Bir kahve içmek için seve seve uğrardım, görünürde el ele tutuşmak yoktu."

"Kahretsin dostum, çok kötü durumdasın," dedi. "Farkına bile varmadan dizlerinin üzerine çökeceksin. Umarım sağdıcın ikramiyeleri için sıraya girerim."

Onunla sohbetin kolayca akmasını sağlamaya çalıştım ama tahmin ettiğimden daha zor oldu. Bir bira birkaç biraya dönüştü ve sonra genel sohbetlerle devam etti.

Maisie'ydi.

Maisie'mle birlikte olmayı çok istiyordum.

Ryan gece yarısından önce ayrıldı ve ben de odama çıktım, sinir bozucu bir alay konusu haline getirdiğim lanet görüntülü görüşmeleri ne kadar özlediğimi fark ettim.

Onsuz yapamazdım. Bu ikinci seferde çok derine inmiştim.

Tek yapmam gereken onu, benimle birlikte yaşayacağı dünyanın gerçekten de onun arzusu olduğuna ikna etmek için en iyi halimi sergilemektir. Parlak ışıklar, büyük manzaralar ve ben, o ve Freddie için bir sürü macera. Zorlayıcı olmalıydım. Gerçekten zorlayıcı.

Televizyon kanalları arasında gezinirken kendime daha fazla güveniyor olmayı diledim. Özgüven konusunda nadiren zorlanırdım - normalde kendime hedefler koyar ve onlara ulaşana kadar önümdeki yolu çiğnerdim ve kesinlikle bu farklı olmamalıydı? Sevdığım kadını önündeki yolun benimle olduğuna ikna etmek? Jet-set yeni bir hayatta ufuklara yelken açmak?

Televizyondan vazgeçip yatağımda dönüp dururken kendime olan güvenim kesinlikle artmıyordu. Yalnızdım.

Kahretsin, yatakta tek başıma dönüp durmaktan nasıl da nefret ediyordum.

Bana kalırsa sabah yeterince çabuk gelemezdi.

Bölüm Kırk Üç

Maisie

Cuma gecesi zar zor uyudum. Dönüp durdum ve dönüp duracak bir sürü yüküm olduğunun farkındaydım.

Ollie'ye o akşam onunla vakit geçiremeyeceğimi söylediğimde kendimi garip bir şekilde huzursuz hissetmiştim, çünkü bu bana çok çiğ, çok yanlış, çok tuhaf, korkutucu ve bozguncu gelmişti.

Çünkü gerçekten de en azından kısmen bozguncuydu.

Bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Ollie ve benim dünyayı gezen yeni bir gelecekte birlikte olmamız için değil. Freddie'yle buradaki hayatım bu kadar yerleşik, bu kadar güvenli, bu kadar küçük oğlumun gülümsemesini sağlayan her şey varken olmazdı.

Yazdan kalma uçuşan elbiselerimden birini giymeye özen gösterdim ve Ollie Cumartesi öğle vakti bahçe yolundan gelip kapıyı çaldığında gülümsemem olabildiğince parlaktı. Onu içeri buyur ettim, Freddie oturma odasından koridora dalınca öpüşmekten kendimi alamadım.

"Gelin teknemi görün!" diye bağırdı bir anda ve Ollie'yi içeri sürükledi, ben de biraz güldüm, kalbim küt küt atarak ikisini de takip ettim.

Mutluydum ve öyle de olmalıydım.

Ollie'nin oğlumla birlikte aşağıya inmesini ve yarattığı çubuklar hakkında doğal bir sohbeta dalmasını izlemek, sadece birkaç hafta önce hayal ettiğim her şeydi.

Daha fazla fikir ve hevesle hemen işe koyuldular ve ben de onları yalnız bırakıp çaydanlığı yakmak için mutfaka doğru ilerledim ama kendimi çok gergin hissediyordum. O kadar gergindim ki avuçlarım nemli ve ağzım bir kemik gibi kuruydu.

Kapıya yeni bir kez vurulduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım, Freddie kapıyı açmaya koşarken yüzümdeki rengin solduğundan emindim.

Annem ve babam Fred'in deneme başarısı için bir kutlama çikolatasıyla içeri girdiğinde elimi göğsüme vurarak rahatlardım. Annem mutfakta bana katılırken başımı salladım ve kapıda Rob'un olduğunu düşünerek nasıl altıma sıçtığımı anlattım.

Gözleri nazikti, parmakları kolumu sıkarken Ollie kapıda belirdi ve annemle babama gülümsedi.

"Vay canına," dedi. "Uzun zaman oldu, değil mi? Seni görmek çok güzel."

Babam onun elini sıktı, omzunu sıktı ve annem de sarılmak için yanına gitti

ve bir öpücük, ve ben bunun ne kadar mükemmel olduğuyla çalkalandım. Her şey ne kadar mükemmeldi.

Tıpkı parlak gülümsemeler ve parlak rüyalar gibi, burada da parçalar birbirine ne kadar şaşırtıcı bir şekilde uyuyordu.

Fred babama, "Ollie'ye teknemizi gösterdim," dedi ve ben de muhteşem erkeğimin elini küçük oğlumun omzuna koyuşu karşısında kalbimin yerinden fırlamasına engel olamadım.

Ollie, "Bu gerçekten çok güzel bir şey," dedi ve babam başını salladı.

Babası ona, "Bu ufaklık etraftayken vızıltı çubukları her zaman hazırdr," dedi ve Ollie kısık bir kahkaha attı.

"Oldukça yetenekli küçük bir mühendis gibi görünüyor."

Freddie'nin sırtışı mükemmeldi. Her iki adamı da daha fazla uğraşmaları için peşinden oturma odasına çağırma şekli heyecanlı bir güvenle doluydu.

"Bir fikrin var mı?" Kahve sırasına iki fincan eklerken annem fısıltıyla itti. "Aklına gelen bir plan var mı?"

Ona bakamadım. Konuşamayacak kadar karmakarışık olmadan bu konuşmaya başlamamın imkânı yoktu.

"Rob'un annesi biraz sonra burada olacak," dedim konuyu değiştirmek için. "Fred bu akşam hepsiyle birlikte kuzeninin partisine gidiyor."

"Harika," dedi. "Bununla çok eğlenecek."

Başımı salladım. "Ollie Three Feathers'a yerleşti. Orada güzel bir akşam geçireceğimize eminim." Gülümsemesi her şeyi anlatıyordu, dirseğini yanıma doğru itmesi de öyle.

Kahveleri hazırladım ve onlarla birlikte oturma odasına geçmeme yardım etti, kanepede yanıma oturup büyük bir robot yapan çocukları izledi.

Üç neslin bir odada birlikte çalışması beni şaşkına çevirmeye yetecek kadar harika bir görüntü oluşturdu. Keşke düzenli bir gösteri olabilseydi. Düzenli bir gösteri olması için her şeyimi verirdim.

Annem sandviç hazırlamama yardım ettiğinde ve hepimiz mutfak masasında yemek yediğimizde öğleden sonra bizden kaçıyordu. Çocuklar birkaç dakika daha projelerine geri döndüler ama zamanımız tükeniyordu, annem saatine bakıp babama bir saat dolmadan Dadı Joan'a gitmeleri gerektiğini söyledi.

Ollie ailemle vedalaşırken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Gözlerindeki bakış çok gerçkti, anılarla doluydu ve benimkiler de gözümün önüne geldi - gençken oturma odamda takıldığımız, annem ve babamla birlikte televizyon programlarına güldüğümüz o kadar çok anımız vardı ki. Pazar akşam yemeklerinde onların yemek masasının etrafında oturup mutlu bir şekilde sohbet ettiğimiz o kadar çok anımız vardı ki.

Mutfafa dönüp bana katıldığında gülümsemesi hâlâ tüm gücüyle devam ediyordu.

"Onları eskiden ne kadar iyi tanıdığımı gerçekten unutmşum," dedi. "Onları tekrar görmek harika. Gerçekten harika."

"Eminim onlar da seni tekrar gördüklerine çok sevinmişlerdir," dedim ve bunda ciddi dim.

Freddie mutfağa girip Ollie'nin elini tutmadan önce bize fazla fırsat vermedi.

"Hâlâ canavarın yardımcısının başlaması gerekiyor," diye duyurdu ve Ollie talebi yerine getirmeden önce bana bir sırtış fırlattı.

Rob'un annesi küçük mühendisi almaya geldiğinde karnım düğüm düğüm olmuştu. Ollie'ye merhaba derken çok kibardı, neyse ki Rob'un ağzından duyduğundan şüphe etmediğim nefret kusan sözleri duymazdan geldi.

Freddie bana *sonra görüşürüz* demekten başka bir şey yapmadan gece çantasını aldı ama Ollie'ye sarılması gerçekten çok güzeldi.

"Haftaya büyükannemle büyükbabamın yıldönümüne geliyor musun?" diye sordu bırakmadan önce.

Ollie cevap vermeden önce üzgün bir iç geçirdi. "Ne yazık ki gelemeyeceğim. Londra'da katılmam gereken bir iş toplantısı var."

"Bu berbat bir şey," dedi Fred. "Onun yerine burada bir iş toplantısı yapamaz mısınız?" "Keşke," dedi Ollie ve saçlarını karıştırdı.

Fred büyükannesinin ardından yola koyulurken omuz silkti, dikkatini yeni bir alana vermişti. İkisine de gülümseyerek el salladım ve ön kapıyı dünyanın üzerine kapatırken Ollie de hemen arkamdaydı.

"Seni ele geçirmek için yanıp tutuşuyordum Maisie Moore," dedi ve ağzı bir anda boynuma yapıştı.

"Beni tamamen kendine saklasan iyi olur, değil mi?" diye sordum ve kendimi onun kollarında döndürdüm. "Yarın sabaha kadar tamamen seninim."

Vücudum temasla çiçek açtı, vücudu benimkine sıkıca bastırdı ve ben her şeyi ittim. Her şeyi. Günlerdir hokkabazlık yaptığım her endişe kırıntısını, beyin sıkışmasını ve belirsizliği.

Elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Taptığım adama dokunabildiğim ve onunla geçirebildiğim her anı. O benimdi. En azından şu an için. En azından şimdi ve burada.

Ağzı benimkinin üzerindeydi ve dili bir avcıydı. Beni koridor boyunca merdivenlere doğru iterken elleri belimde sıkıca duruyordu. Sırtarak geri çekildi ve üst kata bir bakış fırlattı, ben de hemen yanımdaydım, kendi gülümsemem süzülüyordu.

"Yatak odanı vaftiz etme zevkine eriştiğimi sanmıyorum," diye fısıldadı ve sesi sevdiğim saten pisliğiyle doluydu. "Pek çok sanal tur yaptım... ama bizzat ziyaret etmenin heyecanını yaşamadım..."

"O zaman bunu düzeltmenin zamanı gelmişti, değil mi?" Güldüm. "Sanırım Tüylər bunu beklemek zorunda kalacak."

Akşam..."

"Bu akşam çok uzun süre beklemeyecek," dedi ve alt dudağımı ısırıldı. "Orada bekleyen bir sürü oyuncağım var."

Kollarımı omuzlarına doladım ve beni kaldırırken ciyakladım. Atladığı her adımda kıkırdayarak zıpladım, yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtığında başımı çevirip yapılmamış yatağıma baktım.

"Senin otel odası temizlik standartlarına pek uymuyor," diye güldüm ama ikimizi de yatak takımlarının üzerine bırakırken homurdandı.

"Otel odası standartlarından nefret ediyorum," dedi ve kollarımı yukarı kaldırarak beni sertçe yere yapıştırdı. "Dağımlık istiyorum. Hayat istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Ve beni yakaladın," dedim ve bacaklarımı onun için açtım.

Eli yazlık eteğimin altından yukarı doğru kayarken sertti, külotumun içine girdi ve beni arzulu, ıslak ve beklerken buldu.

"İşte bu," diye fısıldadım. "Bunun için çok hazırdım."

"Ben de bunu o kadar çok bekliyordum ki," dedi ve memelerimin arasından karnıma doğru bir yol öptü.

Klitorisim kıvılcımlanıyordu, çaresizdi ve ağzı beni tüketmeye hazır bir canavardı, külotumu kenara çekerken dudakları beni tam olarak emiyordu.

Kendimi durduramıyordum, kıpırdanıyor, daha fazlası için yalvarıyordum. Aklımı kaybediyordum, parmaklarım saçlarında dolaşıyor, sıkıca tutuyordu.

"Buna ihtiyacım var..." Tısladım ve sesim deli gibi çıktı. Gerçekten çok çılgınca. "Buna çok ihtiyacım var..."

"Benim kadar değil," diye homurdandı ve parmaklarını sert bir hamleyle içime soktu. "İnan bana Maisie Moore, senin için deli oluyorum."

Beni sınırlarımın ötesine ve uçurumun kenarına doğru emerken patlamam dışında her şeye kendimi kaptırmıştım. Parmakları beni sertçe becerdi, ıslaklık beni yakmaya yetecek kadar yüksek sesle bir tanesini geri çekti ve kığımın derinliklerine itti.

"Seni hiç almadığın gibi alacağım," dedi bana ve hislerim çılgına dönmüş olsa bile başımı sallıyordum. "Bu geceyi bitirdiğimizde yepyeni bir melodi mırıldanıyor olacaksın."

Bundan hiç şüphem yoktu. Ona uzanıp kendime çekecek kadar kendime geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Yazlık elbisem göğüslerimin etrafında dalgalanıyordu, yorganım yatağın yarısını kaplamıştı ve tekmelediğim için buruş buruş olmuştu. Yine de Oliver Kent her zamanki gibi mükemmeldi. Gömleğinin düğmeleri hâlâ sonuna kadar ilikli, pantolonu hâlâ tokalı ve pantolonunun fermuarı hâlâ çekiliydi.

Yerinde olmayan tek şey kafasındaki alametifarikası olan saç tutamıydı ve buna bayıldım. Hem de nasıl sevdim.

Onu sertçe öptüm ve boğazımda kıkırdadım, kalbim sadece bu an için bile olsa onu kollarımda tutmanın sevinciyle çarpıyordu.

Ellerimi kışına doğru götürüp aramızda kaydırmaya çalışırken bana bir işaret yaptı.

"Henüz değil, Bayan Moore," dedi ve onları tekrar yukarı kaldırdı. "Otel odama dönene kadar ateş etmeyebilirsiniz."

Sırıtişım tazelenirken bile huysuz küçük bir sürtük gibi inledim.

"Çok adaletsiz... Sana gerçekten dokunmak istiyorum..."

"Daha sonra bunun haksızlık olduğunu söylemeyeceksin, söz veriyorum," dedi ve kendini benden yukarı kaldırdı.

Elini tuttum ve beni dikleştirip elbisemi tekrar saygın bir hale getirirken güldüm.

"O zaman gitsek iyi olur," dedim. "Benim için ne gibi iğrenç oyunlar hazırladığınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Sırıtişi kalbimi ateşe verecek kadar ukalaydı. "Seni seviyorum Maisie," dedi.

Bölüm Kırk Dört

Oliver

Yemek boyunca bariz bir sohbet konusundan kaçtığımızı biliyordum.

Three Feather'ın restoranında biftek eşliğinde sohbet ettik, gelecekle ilgili *keşkelerin* baskısı olmadan birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Onunla birlikte gülümsedim ve güldüm, mutluluk anlarının tadını çıkardım, daha pek çok karmaşıklık yaşayacağımızı çok iyi biliyordum. Daha pek çok karmaşıklık ve aramızda patlayacak daha pek çok iğrenç fantezi. Hepsini hissedebiliyordum.

Maisie'nin elbisesi bol ve dalgalıydı, saçları da ona uyacak şekilde serbestti. Kendi teninin içinde rahat, açık ağzıma geldikten sonra parlayan ve önündeki kirli bir gece için hazır olan güzel bir kızdı, onu Londra'da doğru hissetmediği bir balo elbisesine sarılmış olarak gördüğümünden bir dünya uzakta.

Hangi durumda olursa olsun, onun bir daha kendini iyi hissetmediğini görmek istemedim.

"Seni, babamı ve Fred'i robot üzerinde çalışırken görmek gerçekten harikaydı," dedi ve ben de ona başımı salladım, gözlerim dikkatle odaklanmıştı.

"Baban ve Fred'le birlikte robot üzerinde çalışmak harikaydı," diye cevap verdim ve bunda ciddiymdim. "Açıkçası ailenle ne kadar çok vakit geçirdiğimi unutmuşum. Farkında olmadan onları özlemişim."

"Hayatıma geri döndüğün için mutlular," dedi ve ben de kendimi garip bir şekilde iyi hissettim, onların onayını aldığım için rahatlamıştım.

Sanırım o zaman fark ettim - onların fikirlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu. Gerçekten önemliydiler. İkisi de gerçekten önemliydi.

Maisie dışında en son ne zaman sadece işle ilgili değil, kişisel olarak da onaylandığımı hatırlamıyordum. Bu farkındalığın ışıltısı çok hoşuma gitti.

"Hayatına geri döndüğüm için son derece mutluyum," dedim ona sırtarak. "Sanırım bu durumdan memnun olmak ailenle benim ortak noktamız. Buna çok sevindim."

Maisie patates kızartmasını yerken beynim sürekli bir şeylerin farkına varmak için çalkalanıyordu. Beni bu kadar mutlu eden şey sadece Maisie'nin ebeveynleri olmaları değildi. Bundan daha fazlası vardı. Onlara insan olarak çok saygı duyuyordum - iyi insanlar olarak - ve sadece iyi bireyler oldukları için değil, harika bir ilişkiye sahip iki insanın mükemmel örnekleri oldukları ve her zaman öyle oldukları için. Bunu küçüklüğümünden beri gözlemliyordum, ne gözlemlediğimin farkında bile değildim.

Maisie'nin anne ve babası birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, uzaktan bile belli oluyordu.

Birbirlerine, konuşma tarzlarına, birlikte yaşamaya kendilerini adanmış olmalarına ve hayatın inişli çıkışlı dönemlerinde bile hep öyle olmalarına... Çünkü bazı şeyler olmuştu. Gerçekten de olmuştu. Çocukluğumdan bile hatırladığım bazı şeyler.

Maisie'nin babası on yıldır çalıştığı depodan çıkarıldığında ve Maisie'nin annesi Steve amcası bir yıl boyunca hasta olduğunda ona yardım etmek için Wilkins yakıt fabrikasındaki çalışma saatlerini azaltmak zorunda kaldığında bazı endişeler yaşamışlardı. Ama birbirlerine destek olmak ve bir aile olmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendilerini birbirlerine adanmış, iş mücadeleleri sırasında birbirlerinin arkadaşlığından keyif almaktan başka bir şey düşünmeyen bir ekiptiler ve ben bunu gözden kaçırmıştım. Bunu çok uzun zamandır göremiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Maisie sordu, ben de masanın öbür ucuna bakarak o ana geri döndüm.

"Annenle babanın ne kadar yakın olduklarını düşünüyordum," dedim. "Bu gerçekten harika bir şey."

Başını salladı. "Onlar hep böyleydi, sonsuza dek. Ailem oldukları için çok şanslıyım, gerçekten."

Düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaptım ve artık aç olmadığım için çatal bıçağımı tabağıma bıraktım. Artık ailesinin başarılarını ya da bir gün kızlarını koluma takıp dünyanın öbür ucuna götürmeyi planladığım için umdukları gibi mükemmel bir damat olmak için gerçekten biçilmiş kaftan olup olmadığını merak etmek istemiyordum.

Düşüncelerimi istemiyordum. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Onu istiyordum. "Başka biftek yok mu?" diye sordu

kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım. "Ben sana açım, bifteğe değil. Tatlı küçük deliklerinin dilimde ait oldukları yerde olması için."

Sürdüğü fondötenin altında yanaklarının pembe görünmesine bayılıyordum. Lokmasını bitirdi ve çatal bıçağını tabağına bıraktı, gözleri garsonların ve diğer yemek yiyenlerin duyup duymadığımı kontrol etmek için etrafta dolaştı.

"Ben de senin için oldukça açım," dedi fısıltıyla. "Yeterince patates kızartması yedim, teşekkürler." Başımı salladım ve en yakındaki garsona elimi kaldırarak hesabı istedim.

Oda hesabımı kapatırken Maisie baştan çıkarıcı küçük gülümsemesini takındı ve onunla birlikte olmaya o kadar hazırdım ki.

"Yukarı çıkıyoruz," dedim ve ayağa kalkar kalkmaz elini uzattım.

Parmakları nazikti, benimkilerde sabitti ama kıpır kıpırdı, ben ana merdivene doğru ilerlerken gülümsemesi gergindi.

Üst katta ve koridorda ilerlerken nefes alış verişleri hızlanıyordu ve yatak odasının kapısını

açtığım da hazır dı, gerçekten hazır dı.

"Bunun fantezilerle dolu bir gece olmasını istiyorum," dedi bana, odada dimdik dururken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beni sonuna kadar zorlamayı istiyorum. Tıpkı her zaman istediğın gibi. Tıpkı her zaman söylediğın gibi

olur."

Bunu söyleyişinde bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama beni derinden etkiledi. Çok önemli ve yoğun bir şeydi, sanki bu gece bir şekilde bir açıklama gecesi idi. Bir şekilde bir değişim. Sanki aramızda bir şeyler mayalanıyordu. İfşaatlar ve anlamlandırılması gereken yollar.

"Seni sonuna kadar zorlayacağım," dedim ona ve sesim alçak çıktı. "Seni göklere çıkaracağım ve buna bayılacaksın. Sana söz veriyorum, bayılacaksın."

Dolgun dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Yapacağımı biliyorum," diye fısıldadı ve uçuşan elbisesini başının üzerinden yukarı doğru çekti.

Bir paraşüt gibi yere süzülüyordu ve teni lamba ışığında gerçekten harikaydı - solgun ama sivilceli, sütyeninin klipsini açıp serbest bırakırken kıvrımları kesinlikle çok lezzetliydi.

Külotunu çekiştirerek indirip içinden çıkarken gözleri benimkilere sabitlenmişti. Sandaletlerini bir çırpıda çıkardı ve boyu bir santim kısaldı, cırılçıplaktı ve gözlerimin önünde mükemmeldi.

"Gerçekten çok güzelsin tatlım," dedim ona ve yukarı çıktım.

Gömleğimin düğmelerini yavaşça açtım, parmaklarımı takip ederken gözlerim onunkilerdeydi, her santimimi içine çekiyordu.

"Gerçekten harikası," dedi ve alçak sesle bir kıkırdama duyuldu. "Ölümüne muhteşem. Olabildiğince muhteşem."

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırdım ve yüzünü benimkine doğru eğdim. "Ölü gibi kirli olmak daha iyi."

Bakışları, derinlerde bir yerlerde kıpırdadığını bildiğim fingirdeşmenin her zerresiydi. "Bana ne kadar edepsiz olabileceğini göster, Oliver Kent," diye fısıldadı. "Bana ne kadar kirli olabileceğini göster."

Bileklerini tuttum ve arkasından sıkıca kavradım, ağzım onunkinin yanında açık, küçük iniltisinin tadını çıkarıyordum.

"Lütfen..." dedi. "Lütfen bana ne kadar kirli olabileceğini göster..."

"Sana her şeyi göstereceğim," diye tısladım ve onu o kadar sert öptüm ki geriye doğru devrildi ama onu yakaladım. Onu yakaladım ve sanki benim yiyeceğimmiş gibi yatağa geri götürdüm. Alay etmek, baştan çıkarmak ve iyice açılana kadar keşfetmek için benim.

Başı yastıkların üzerine gelene ve elleri ahşap yatak başlığına sıkıca bastırılana kadar onu yukarı ittim. Ben aksini söyleyene kadar parmaklarını sıkıca tutması konusunda ısrar ettim.

Başını gergin bir şekilde sallıyordu, göğüsleri sanki onu çoktan cehenneme göndermişim gibi inip kalkıyordu, meme uçları büzüşmüştü ve dikkat çekmek için yalvarıyordu.

Kemerimi çıkardım ve deri kayışı şişmiş memelerinin üzerinden geçirdim, sırtını dikleştirecek kadar o yumruları tahrik ettim. Deriyi daha aşağıya indirip o tatlı küçük amcığına sürttüğümde kalçalarını kolayca açtı ve onu baştan çıkardı.

Islaktı. Lezzetli bir şekilde ıslaktı. Kullanılmaya çok açtı.

"Senin gibi iyi kızlar bunu güzelce kabul eder," dedim.

Kemeri bir kenara fırlatıp pantolonumu çıkardım ve yatağın kenarındaki çantaya uzandığımda o bana bakıp hevesli gözlerle beni izlerken sikim elimde zonkluyordu.

İyi bir kızdı ve ben oyuncakları yanına yerleştirirken elleriyle yatak başlığını kavramaya devam etti. Bazılarını tanıdı, bazılarını tanımadı. Hepsini hissedeceği kesindi.

"Umarım iyi bir kız gibi yalayıp yutmaya hazırsındır," dedim ve üzerine tırmandım. Parmaklarım için ağzını güzelce açtı, ama onları içeri iterken nazik olmaktan çok uzaktım.

Dudaklarını ardına kadar açtım ve derinlere daldım, dört parmağımı benim için öğürmesine yetecek kadar geriye ittim ve buna bayıldım. Bayıldım amına koyayım.

Maisie Moore'um çok tatlı bir kızdı ve her zaman da öyleydi. Her zaman çok nazik, alçakgönüllü ve masumdu. Her zaman çok masum görünürdü. Öyle olmadığı zamanlarda bile.

Benim için iyi bir kız olmak için çabalarken, "Çok güzel," diye homurdandım.

Yumruğumu onun o güzel ağzına daha fazla soktum ve saf mutluluğun kaygan seslerini duyacak kadar sert bir şekilde çalıştım.

Serbest bıraktığımda nefesi kesildi, ama daha fazlası için hemen geri döndüm. İleri geri, ileri geri, ta ki gözleri tatlı elmaslar gibi sulanana ve güzel yanaklarından aşağıya doğru yaşlar dökülene kadar.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum," diye tısladım ve kendimi arzulamaktan alıkoyamadım. Benimkini fetheden güzel ruhun pisliğini arzulamaktan kendimi alamadım.

Ondan kurtulduğumda parmaklarımı akan tükürüklerinden temizledim, sonra tekrar tekrar içeri girdim, onu ikna ederken gecenin ne kadar genç olduğuna güveniyordum.

"Seni açacağım," dedim ona çiğ çiğ guruldarken. "Benim için iyice gerilene kadar diğer küçük deliklerini de açacağım ve bu çok güzel olacak Maisie. Gerçekten çok güzel."

Parmaklarımı son kez boğazından çektiğimde yeniden öğürdü, yüzünü yana çevirdi ve tükürüğünün altındaki yastığa akmasına izin verdi. Sırılsıklam ıslak elimi kalçalarının arasına sokup üç parmağımı ıslak küçük amının derinliklerine soktuğumda inledi, sonra başparmağım klitorisine karşı hak ettiği pozisyonu aldığı anda tekrar inledi.

"Öp beni," dedim ve yüzüm tam onun yüzüne geldi.

Beni kaygan bir öpücükle karşıladı. Aç, muhtaç, özensiz bir öpücük, istediğim kirli dansın her parçasıydı ve ona karşı gülümsedim. Ona karşı gerçekten gülümsedim. Ve en güzeli de onun bana gülümsemesiydi.

Çünkü bu bizdik. İki kirli ruhun gerçek kirli kalbi bir araya geliyordu, tıpkı her zaman olduğu gibi. Bunu hissetmiştik. Biliyorduk. İstemiştik.

Ve şimdi onu alıyorduk.

Göğüslerine doğru öpücükler kondurdum ve meme uçlarını emdim.

sıradaki ilk dildos, sert bir itme ile amına soktu. Aldı. Bir inilti ve daha fazlası için bir tıslama ile aldı.

Onu becerirken açığı doğru ayarladığımdan emin oldum ve parmakları yatak başlığının üzerinde gayet iyi duruyordu, ben ritmimi tuttururken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Ağzımı indirdim ve dildoyu derinlemesine çevirirken klitorisini yaladım, kalçalarını benim için kaldırırken onu güzel ve geniş bir şekilde açtım.

Ve sonra sıra göt deliğine geldi. O dar, küçük, büzülmüş ağız.

O deliğe tükürdüm, yapay penis hala amının içinde sıkıca takılıyken iki parmağımı sertçe içeri kaydardım ve bir kıvranişla aldı.

"Siktir, Ollie!" diye sızlandı.

"Sikeyim!" Ama bu sadece

başlangıçtı.

İkinci dildonun başı, o küçük dar halkayı geçerken homurdanmasına neden olacak kadar şişmandı, ama onu aldı. Kalçaları hâlâ kıvranıırken ve iniltileri hâlâ açken aldı.

İşte bu noktada eziyetime güvendim.

Bu iki oyuncağı tamamen içgüdülerimle kullanıyordum, gözlerim her adımda onunkileri okuyordu. Dizlerini göğüslerine kadar zorladım ve onları iyice açtım, en iyi erişimi elde etmek için ağırlığımla onu sırtına sabitledim ve o delikleri derinlere dalmak isteyen bir adam gibi çalıştırdım.

Tükürük kayganlaştırıcı ile desteklendi ve dildolar vibratörlerle desteklendi ve ben onun sızlanmasını, nefes nefese kalmasını, *evet, evet, evet diye* tıslamasını sağladım.

Doruk noktaları istikrarlıydı, birbiri ardına yükseliyordu. Vücudundaki ter parlaklığı onu lezzetli bir şekilde nemli yapıyordu ve ben onun tadına baktım. Her şeyini tattım. Her şeyini istedim.

Dilimi onun en pis yerlerine daldırıp onu yaladığımda yüksek sesle ağladı ve bana *kirli* olduğumu söyledi. *Çok pismişim.*

Çünkü öyleydim.

Ben hep öyleydim.

Sadece beni bu adam olarak tanımamıştı. Arkasında on yıllık fantezileriyle onun bedenini kendi istediği gibi oynatacak kadar erkek olan bu adamı.

Kıçında bir yapay penis ve güzel amcığında şarkı söyleyen bir vibratörle orada yatarken hepsi gerçek olan fanteziler.

"Keşke benim için ne kadar yayıldığını görebilseydin," dedim ve her iki oyuncağı da ondan kurtarıırken güzel ve yüksek sesle inlemesini sağladım.

O bir melekti. Küçük güzel yüz hatlarıyla başını yeterince kaldırmaya çalışan küçük güzel bir melek.

"Çok iyi geliyor Ollie," diye fısıldadı, "çok iyi geliyor." Ve işte yine oradaydı, gözlerindeki o pislik pırıltısı o kadar ilahi ki.

"Senin pis deliklerinle oynamayı seviyorum" dedim ona, "O güzel amcığının dolduğunu görmeyi seviyorum Maisie. Güzel amcığın daha fazlası için ağrıyor."

"O zaman bana daha fazlasını ver," dedi, "beni doldurun Bay Kent. Pis Maisie'nin sikinize ihtiyacı var," dedi ve yüzündeki ifade öylesine gerçek bir istekti ki nefesimi kesti.

Sikim sertleşmişti. Zorlanıyordu. Yeterince kalın ve yeterince titreşimliydi, yanına bıraktığım vibratörün yerine muhteşem bir alternatifti. Taşaklarına kadar batırdığım anal dildoyu tekrar içine ittim, onu sonuna kadar doldurdum ve onu becerirken gözlerini sıkıca kapattı, onu sahiplenirken nefesim onun içindeydi, yapay penise karşı çok sıkı, o kadar sıkı ki zorlanıyordu, inliyordu.

"Lütfen artık yatak başlığını bırakabilir miyim?" diye fısıldadı. "Sana sarılmak istiyorum. Lütfen sana sarılmama izin ver."

"Başlığı bırakabilirsin, güzel kız," diye fısıldadım ve gözleri benimkilerde açıldı, kolları omuzlarıma sıkıca sarıldı.

Ve orada kaldık.

Taşınıyor. Öğütme. Homurdanıyor. Açık delikleri doldu ve gerildi, güzel masumiyeti buna uyacak kadar mükemmeldi.

"Seni çok seviyorum Maisie Moore," dedim ona. "Ne zaman seni sevmenin mümkün olabileceği kadar çok sevdiğimi düşünsem, sonunda seni çok daha fazla sevmeye başlıyorum."

Öpücüğü inanılmazdı. Gülüşü benim dünyamdı.

"Ben de seni çok seviyorum Oliver Kent," dedi. "Seni her zaman sevdim." Bir sonraki orgazmı inanılmazdı, kalbi benimkiyle yüz yüze gelmişti.

Benimki de öyle. Taşaklarım öyle bir güçle patladı ki dünya gözlerimin önünde bembeyaz oldu.

Birkaç uzun dakika boyunca ondan çekilmedim, nefesimi yakaladım, onunki de ona uymaya çalışıyordu, ikimiz de sertçe sırtıyorduk, pis pis sırtıyorduk, tek bir pis ruh gibi sırtıyorduk.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," diye güldü ve ben de onunla birlikte güldüm.

"Eminim mini barımız bunu karşılayacaktır," dedim ve elimden geldiğince nazikçe çekerek kurtuldum.

Bölüm Kırk Beş

Maisie

Keşke sonsuza dek o mutluluk verici yakınlık hissini yaşayabilseydim. Ben ve Ollie birbirimize o kadar kapılmıştık ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama hayat hiç böyle gitmedi. Bizim aramızda değil.

Sevgimizin altında her zaman onun hırsları ve planları yanıyordu, ileriye doğru her zaman büyük adımlarla ilerliyordu.

Dünyanın her yerinde adımlar.

Minibardan şampanya seçti, büfeden kadehleri alıp bize doldurturken ve köpürttürürken sırtışı parlaktı.

Ben de gülümseyerek benimkini aldım ve şerefe kadehlerimi tokuşturarak oturmaya başladım.

Vücudum dövülmüştü. Tamamen dövülmüştü. Yüzümü buruşturup kendimi yatak başlığına sıkıca bastırduğimde kendimi çok pis hissediyordum ama aramızdaki şey o kadar doğrudu ki. Ruhlarımızın yaramaz kısımlarının böyle bir buluşması.

Diğer pek çok parçanın bir araya gelmeyecek olması çok yazık oldu.

"Şerefimize," dedi ve kadehini tekrar kaldırdı. "Köşede bizi bekleyen inanılmaz yeni geleceğe içelim."

Ve işte o zaman, bu akşam gerçekten neyin yaklaşmakta olduğunu kesin olarak anladım. Hayatımla ilgili bu büyük kararları ağırdan alma konusunda beslediğim tüm umutlar kısa süre içinde boşa çıkacaktı. Hırsları her zamanki gibi sağladı, gözleri gerçekten yaklaşmakta olan şeye odaklanmıştı. Geleceğine inandığı şeye.

Parmakları kolumda geziniyor, başını yana eğerken hafifçe gıdıklıyordu. "Düşünecek çok şeyin olduğunu biliyorum," dedi. "Ama böyle geceler her şeyin apaçık ortada olduğunu kanıtlar, değil mi tatlım?"

Biz birbirine uyan iki ruhuz. Birbiri için yaratılmış iki ruh. Dünyayı gezerken el ele olan iki ruh."

Gözleri muhteşemdi. Tamamen muhteşem.

Orada parlayan aşk, bana bakarken hayal ettiğim her şeydi, ama o orada hırslı ışıltısıyla vızıldarken başka bir canlı anı parlaması vardı. Onu daha önce de böyle tanımıştım.

Şampanyamdan biraz yudumladım, sonra kadehimi kenara koydum. Parmaklarımı çenesine dokundurduğumda dudakları parmaklarımı öptü.

Ne kadar zor olursa olsun dürüstlüğün en önemli şey olduğunu bildiğimden, "Dünyaya ait olan *senin*

ruhundur," dedim. "Ruhum o kadar da değil."

Kaşlarının çukurlaşması çok şey anlatıyordu, ama gülüşü de öyle.

"Ah, tatlım," dedi. "Much Arlock'a bu kadar alışmış olduğun için gergin olduğunu biliyorum ama inan bana, başladığımızda buna bayılacaksın. İnan bana, seveceksin."

Telefonunu eline aldı ve müşterisinin Avrupa'daki lokasyonları ve ziyaret edeceğimiz tüm muhteşem şehirler hakkında incelediği bazı sayfaları aradı ve mutluluğumun altında hüznün çiçek açtı, içgüdülerim şekillendi. Çünkü ne olacağını biliyordum.

Saatler, günler ve hatta belki de haftalar boyunca ne olacağını biliyordum, çünkü onu tanıyordum.

Oliver Kent'i ve hayatın peşinden nasıl koştuğunu biliyordum. İhtiyaçlarının, isteklerinin ve hırslarının peşinden nasıl koştuğunu.

Ben de onlardan biriyim.

Ama ben uymazdım. Onun bu yaşam tarzına değil.

Bana Hadley ve Mason Global'in Almanya'daki lokasyonlarından bahsederken sesi canlıydı ama onun dalga boyundaymışım gibi davranamazdım. Artık değil.

Sözleri hafif ve mutluydu, bana Berlin'in simge yapılarını anlatıyordu ama başım titriyordu.

"Berlin'de yaşamayacağım," dedim ve ahizesini indirdi, gözleri sert bir şekilde benimkilere odaklandı.

"Özellikle Berlin'i kastetmiyordum," dedi. "Genel olarak konuşuyordum. Buraya sık sık gelmek de dahil olmak üzere her yerde olacağız. Ailenle bol bol görüşmeye devam edeceksin ve görüntülü konuşma da var." Sırtarak beni dürttü. "Görüntülü aramanın güzelliğini hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Vücudum hâlâ onun dokunuşunun verdiği heyecanla karıncalanırken bile gözlerim onunkilere sabitlenmişti.

"Belki görüntülü arama hakkında bilgi sahibi olmaya devam edebiliriz?" diye sordum. "Belki senin büyük tutkularının peşinden koşmak için bir süren vardır ve benim de Much Arlock rutinimi sürdürmek için bir sürem var?"

O zaman ciddi olduğumu anladı, sırtışının nasıl hafiflediğini gördüm.

"Ama biz birlikte olmak için yaratılmışız, değil mi?" Parmaklarımı tuttu ve sıktı. "Merak etme Maisie, bunu düşünmenin çok zor olduğunu biliyorum. Freddie, taşınma ve yepyeni bir yaşam tarzına başlamakla ilgili düşünmen gereken çok şey olduğunu biliyorum ama buna değecek, söz veriyorum."

"Keşke bu kadar basit olsaydı," dedim ve kalbim güzel bir hüznle kabardı. "Sana kesinlikle tapıyorum Ollie ve keşke bu kadar basit olsaydı. Ama biz çok farklıyız, ikimiz de çok farklıyız. Her zaman öyleydik." Ben de onun parmaklarını sıktım. "Bütün bunları aşmanın bir yolunu bulmak için elimden geleni yapıyorum. Seninle birlikte olabilen o kız olmayı gerçekten istiyorum. Bunun kim olduğumun bir parçası olmasını gerçekten istiyorum."

"Kendini bu işten bu kadar erken vazgeçirme - " diye başladı ama ben yine başımı sallıyordum.

"Günlerdir kendime karşı dürüst olmaktan kaçınıyorum," dedim. "Çünkü kim olduğumu biliyorum, nereye ait olduğumu biliyorum. Kalbimin sana ait olduğunu biliyorum ama ayaklarım Much Arlock topraklarına, Freddie'ye ait."

Başı benimkine doğru sallanıyordu. "Biz birbirimize aitiz, güzelim," dedi. "Yemin ederim birbirimize aitiz. Seni on yıldır istiyordum, sadece bunu fark edecek kadar kendime karşı dürüst değildim. Artık bu değişti. Senin için buraya dönmem gerektiğini biliyordum. Gelip sana tutunmam ve ilerlemem gerektiğini biliyordum."

"Ve sen yaptın," dedim ve başparmağımı yanağında gezdirmek için uzandım. "Gerçekten geri geldin ve beni yakaladın. Bu sefer bütünüyle yutuldum, tıpkı başlangıçta olduğu gibi. Kalbim tamamen senin için, tıpkı o zaman olduğu gibi."

"Benim de tüm kalbim senin için," dedi. "Kalplerimiz birbirimiz için. Her zaman öyleydi."

Gözlerimi indirdim. "Kalbim bildiğim bir dünya için atıyor. Freddie'nin bildiği bir dünya. Ben buraya aidim, Ollie. Yemin ederim buraya aidim."

Sanki sözlerimle ona tokat atmışım gibi benden uzaklaşmaya başladı.

"Sakın söyleme," dedi. "Lütfen, tüm canlıların iyiliği için, bunun ikinci kez bittiğini söyleme."

İkinci kez bittiğini söylemek istemedim, bir an bile. Tıpkı lisede olduğu gibi, her şeyim onun içindi. Bu işi ikinci kez bitirmenin acısı çok daha büyük bir kalp ağrısı olacaktı.

"Bitmesine gerek yok. Uzun mesafe kalabiliriz, değil mi?" diye sordum. "Yani, teknoloji artık inanılmaz. Geçen sefer büyük dumanın içine daldığın zamanki gibi olmayacak, artık her şey farklı."

"Uzun mesafe bizimle yürümez," dedi ve işte o inatçılık vardı. O hırs. Her zaman çok parlak bir şekilde yanan o dürtü. "Biz çok ilgiliyiz. Çok yoğunuz."

Kendimi tutamadım. Gerçeğim patladı. Parlak ve yüksek sesle.

"Ve *sen de* iş-yaşam dengeni bozmayacak kadar ilgili ve yoğunsun Ollie. Çünkü işin gerçeği bu, değil mi? Beni geride bırakıp şehre inmene neden olan da buydu, değil mi? Naomi'nin her gün yanında olmasına rağmen ikinizin arasını açtığını söylediği şey buydu."

Gözleri acıyla parladı.

Öfkeli bir acı.

Ona saldırdığım ve kendimi kötü hissettiğim için incindim.

"Naomi'yle aramızdaki şeylerin bununla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi. "Cidden Maisie, sen Naomi'ye hiç benzemiyorsun. Ne kadar çok işim olursa olsun, aramızdaki şeyler asla böyle olmazdı."

Ama ben ona inanmadım.

Ona güvenmediğimden ya da şimdi ve her zaman için yerine getirmeye niyetli olduğu şeyler vaat ettiğine inanmadığımdan değil, bunca zaman sonra bile kendi hırsını benim kadar iyi bildiğine inanmadığımdan. Benim bildiğim kadar değil, Naomi'nin yıllar sonra bildiği kadar da değil.

onun yanında.

"Ben bu kasabaya aidim," dedim ona. "Her zaman öyleydim."

"Bunu bilemezsiniz," diye karşı çıktı. "Değişimi denemediğin sürece bunu bilemezsin."

Ama bunu biliyordum.

Londra'daki o basit hafta sonundan beri biliyordum. Eve dönerkenki tren yolculuğunda anlamıştım. Rob'un, oğlunu burada ailesiyle birlikte tutmam için bana yalvarmasının korkunç acısından biliyordum.

Ollie'ye, "Kendime karşı dürüst olmaktan nefret ediyorum," dedim ve sesim kendim gibi çıktı. Yıllardır tanıdığım ben gibi. Hayatımın sağlam noktalarında, düşündüğüm şeyle ilgili kendi *çirpınışlarımın* altında kalan ben gibi. "Şu anda gerçeği itiraf etsem daha iyi olur, Fred'i toplayıp dünyayı dolaşmayacağımı biliyorum."

"Ah, doğru ya. Peki, ne yapacağız?" diye sordu ve içinde bir hayal kırıklığı vardı. "İşimi yepyeni bir seviyeye taşıma fırsatını tepmemi mi istiyorsunuz? Bu mudur yani?"

Başımı salladım. "Hayır. İşinizi yepyeni bir seviyeye taşıma fırsatını tepmenizi beklemiyorum. Asla yapmazsın. Bu senin doğanın bir parçası değil."

Omuz silkmesi sertti. Elleri saçlarında, kafa derisini tıngırdatıyor, bir şeyler çiğniyordu. "Bizim için istediğim çok şey var Maisie. Hem de çok."

"Ben de öyle," dedim ve gülümsemeye zorladım. "Kim bilir, belki de uzun mesafeli bir görüntülü arama festivaliyle iyi başa çıkarız? Belki de tam anlamıyla yerleştiğimizde bir başka on yıllık buluşma için hazırızdır?"

Bakışları öfkeliydi. Gerçekten kızgın.

"O zamana kadar dünyamızda birkaç küçük insan daha olur diye umuyordum. Hepimiz çalışarak çabalarımından en iyi şekilde yararlanıyor ve ödüllerin tadını çıkarıyor, gerçek bir mutluluğa yerleşiyor olurduk."

Kahretsin, nasıl da acıdı. O inanılmaz adamla güzel bebekleri kaçıracağım düşüncesi gerçekten canımı yaktı. Acımı sahte bir gülümsemeye bastırmak zorunda kaldım.

"Yine de ziyaret edebilirsin," dedim. "Fred hafta sonu Rob'la birlikteyken ben de uçakla gelip seni ziyaret edebilirim."

"Yapma," dedi. "Her şeyin yolunda gidebileceği saçmalığını deneme ve bunu o lanet sırtışıyla da deneme."

Bununla birlikte yataktan kalktı ve pantolonunu tekrar giydi.

Nefret ettim. Düşüncelerimden ve zamanlamamdan nefret ettim. Her şey bu kadar güçlü, canlı ve kolayken tüm bunları dile getirmek için oraya nasıl girdiğimden nefret ettim.

Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulamamaktan nefret ediyordum.

"Bunu Şimdi söylediğim için özür dilerim," dedim ama omuz silkmesi keskindi.

"Zekânın doruklarında gezinirken bokun derinliklerine dalmak gibisi yok, değil mi?" dedi ve yanaklarım utançtan alev alev yandı.

"Aramızdaki ilişkinin iyi gitmesini sağlayabileceğimizi umuyorum," diye karşılık verdim. "Bu kadar boktan olmasına gerek yok, devam ettirebiliriz. Gerçekten devam ettirebiliriz."

Kollarını kavuşturmuş bir halde Much Arlock caddesine bakışı her şeyi anlatıyordu. Hırslı.

Kararlı. Güçlü iradeli.

En başından beri onda hayranlık duyduğum pek çok şey vardı.

Kendimi yataktan aşağı bırakıp elbiseme uzanırken yüzümü buruşturdum.

Onu tekrar gördüğümünden beri ilk kez, kafamı toparlamak için biraz mesafe koymam gerektiğini hissettim.

"Gitsem iyi olacak," dedim ona. "Sanırım Freddie sabah erkenden dönebilir."

Gülüşi soğuktu. "Bahaneler. Ne tatlı bahaneler. Olduğu gibi söyle Maisie. Buradan defolup gitmek istiyorsan, sorun değil."

"Aslında bilmiyorum," dedim ve sandaletlerimi giydim. "Sadece biraz kafa dinlemeye

ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum." Ollie gömleğini kaptı ve kollarını kollarının içine

soktu. Düğmelerini çabuk ilikliyordu. "Önce seni eve bırakayım," dedi ve ben de ona *teşekkür* ettim.

Ana cadde boyunca ve rekreasyon alanına kadar olan yol boyunca sessizdi. Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya cesaret ettiğimde yüzünde beliren şey öfke değil, acıydı. Mutlak incinme, acı ve hayal kırıklığı.

Gözyaşlarım tehdit ederken kendi kendime iç çektim, bir yanım kızgın olmasını diledi, böylece böyle güzel bir hafta sonunda bu kadar kötü bir zamanlamayla bu kadar dürüst olduğum için kendimi tamamen çürümüş hissetmeyecektim.

Doğruca bahçe yoluna yöneldim ve anahtarımı kilide soktum, ama kapının eşiğinde bana katılmamıştı, onun yerine kapının arkasında oyalanıyordu.

"Bir şeyler düşün," dedi. "Lütfen Maisie, sadece bir şeyler düşün. Seni gerçekten yanımda istiyorum, şimdi ve her zaman. Geleceğimizin orada yattığını biliyorum."

Bir şeyler düşünme işimin çoktan bittiğini bilsem de başımı salladım.

Korkunç bir iç çekişle onu el sallayarak uzaklaştırdım, uzağa doğru sert adımlarını izledim ve sonra dünyanın kapısını kapatıp ağladım.

Gerçekten, gerçekten ağladım.

Dizlerimi hassas göğüslerime doğru çektim ve onun mükemmel dokunuşuyla iyice açılan vücudumun gerildiğini hissettim ve Oliver Kent'le kesinlikle içine gireceğim ikinci büyük

kalp ağrısı turu için ağladım.

Ve tekrar hafiflemeyden önce uzun bir zaman geçeceğini biliyordum.

Merhaba, bir on yıl daha.

Bölüm Kırk Altı

Oliver

Doğru düzgün giyinmeden Londra'ya geri döndüm, eşyalarımı çantama attım ve kendi kırılmışlığımla yüzleşmeden oradan kayboldum.

Buna alışık değildim. Devrilmeye değil.

Önümde uzanmasını istediğim her yola girmeye, yürümeye ve konuşmaya, amacımı gerçekleştirmek için kendimden ne gerekiyorsa vermeye alışmışım.

Ama bu sefer değil.

Bu kez Maisie Moore bana gerçekten karşı çıkmıştı. Kendi dünyasına, kendi ev yaşamına, kendi her şeyine sadık kalmıştı ve bu da ülkenin öbür ucuna geri dönerken üzgün bir gülümseme için yeterliydi.

Maisie Moore, küçük tatlı, her zaman çok nazik ama kararlarında her zaman çok katı.

Onun bu yönünü hep biliyordum - öz farkındalığını ve kararlılığını. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri buydu ve bu kadar acımasız olan şeylerden biri de buydu.

Belki Londra tek başına küçük bir potansiyele sahip olabilirdi, ama tüm dünyayı atlamak büyük bir istekti ve bunu biliyordum. Kahretsin, biliyordum. Bunu kendim de hissedebiliyordum, onu bu yolculuğa ikna etme düşüncesi belki de en iyi ihtimalle bir mucizeden başka bir şey değildi.

O gün bana mesaj atmadı, ben de ona mesaj atmadım, sadece Londra'daki otel hayatına geri döndüm ve yapılacak işlerimin derinliklerine daldım. Hadley'nin küçük kontrol kutularının geri kalanını kontrol ettim ve önümüzdeki hafta için formda olduğumuzdan emin oldum, daha önce her zaman aptalca baktığım gibi arka planda TV şovlarının düzenli seçkisi açıktı.

Ve onu özledim.

Kahretsin, onu ne kadar özlemişim.

Pazar günü ve Pazartesi sabahı içimde güçlü bir duygusal hastalıkla uyandığımda onu özledim. Pazartesi öğle vakti bana her zamanki *günün nasıl geçiyor* mesajını göndermediğinde onu özledim.

Devon beni bir kenara çekip Avrupa'daki potansiyeller hakkında bilgi verirken onu özledim ve iş çıkışı Alman teknik uygulama direktörüyle tanışmak ve sıkı el sıkışmalara başlamak için onunla birlikte kalırken onu daha da çok özledim.

Daha fazla kendimi tutamadığımda akşamın geç saatleriydi. Ona basit bir "*seni seviyorum*" mesajı gönderdim.

O *da* basit bir *seni seviyorum* mesajı gönderdi ama onu aradığımda görüntülü aramama cevap vermedi, onun yerine *Freddie*'ye yettiğine dair bir mesaj gönderdi.

Onunla birlikte Freddie'yi de yakalamak isterdim, gerçekten isterdim.

Pazartesi Salı'ya, Salı Çarşamba'ya aktı ve mesajlarımız geceleri de akmaya devam ediyordu, ama yapmacıktı, ikimiz de çok yapmacıktık. Kalbim çigdi ve acıyordu, içim acıyla burkulmuştu ve bir saniyeliğine bile olsa kafamı dik tutmakta zorlanıyordum. ABD'ye yönelik büyük planların Avrupa'daki tanıtımları ve bunun işim için ne anlama gelebileceğini umursamakta zorlanıyordum.

Bunun işim için ne anlama geleceğini umursuyor muydum?

Benim için ne anlama geleceğini umursuyor muydum?

Hafta sonu Hadley'lerin ofisindeki iş kutlamasında olacaklar karşısında taklalar atıyor olmam gerekirken, çalışma haftası ilerledikçe kendimi duygusal bir zombi gibi hissediyordum. Naomi gelme konusunda tartışmaktan kaçınmıştı ve normal şartlar altında bu bir artı olmalıydı, ancak Cuma öğleden sonra toplantı odası süitinde Sean'la birlikte çalışmaya başlamalarını izlemek de dahil olmak üzere hiçbir şey umurumda değildi.

Sadece kendi işime biraz daha yaklaştığımda sessiz kalacak kadar sessiz olmam, birlikte tartışmalarını yakalamamı sağladı. Sözleri düşünülmüştü. Saygılıydılar. Hadley's'e sunduğumuz hizmetin ne kadar iyi gittiğinden ve daha iyisi için neler yapabileceğimizden gerçekten hem rahatsız olmuşlar hem de ilgilenmişlerdi.

Her ikisinin de iş hayatı konusunda benim hissettiğimden çok daha fazla rahatsız olduklarını ve ilgilendiklerini fark etmek beni şaşırttı. Haftalardır hissettiğimden daha fazla. Hatta aylardır.

Benim için küresel bir fırsatın söz konusu olabileceğine dair duyduğum gururun ardında, Freddie ile vızıldayan çubuklardan bir robot yapmak ve Maisie'nin oturma odasındaki halının üzerinde ne kadar iyi koştüğünü görmek beni gerçekten daha çok heyecanlandırmıştı.

O akşam Hadley'nin ofisinden çıktığımda ve Sean'ı ağzında sigarayla köşede volta atarken bulduğumda hâlâ sessizde çalışıyordum.

Ona bir bakış attım ama sustum, arabama doğru ilerlemeye devam ettim, aylar boyunca birbirimize söylediğimiz onca saçmalıktan sonra hiçbir şey beklemiyordum, ama ayak sesleri arkamdan gürültüyle geldi. O kadar gürültülüydü ki, park yerime dönmeden önce onunla yüzleşmek için döndüm.

"Ne?" dedim. Dedim ama içinde her zamanki zehir yoktu.

Ellerini havaya kaldırmıştı, sigarası bitmişti, gözleri alışılmadık derecede zarifti. "Sadece bir dakikalığına hasret gidermek istedim," dedi. "Bir zamanlar arkadaştık, biliyorsun. Naomi'yle ilişkiye girerek seni mahvetmiş olabilirim ama bu hâlâ bir şekilde umursamadığım anlamına gelmiyor."

"Güven bana, beni umursamana gerek yok," dedim ve gitmek için hamle yaptım ama omzumdan tutup beni geri çekti.

"Ciddiyim dostum," dedi ve ses tonundaki aşinalık içime işledi. "Sanki sen

bu hafta boyunca bozuldu. Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Yıllardır çok ateşli görünüyordun."

"Unut gitsin," dedim ama başını salladı.

"Benim bir amcık olduğumu düşündüğünü biliyorum, öyleyim de. Seni mahvettim ve özür dilerim ama Naomi'yi gerçekten seviyorum. O benim dünyam. Bunun için özür dileyemem, bu beni ne kadar hıyar yaparsa yapsın."

"Aferin sana," dedim ve içimden bir parça onun adına gerçekten sevindiğini hissetti. İkisinin de birliktelik cephesinde başarılı olabilmelerine sevindim.

Sonuçtan en iyi şekilde yararlanabilirler.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi. "Gerçekten bu işi yürütmeye çalışıyoruz, hem kendimiz hem de işimiz için. Aramız bu kadar kötü olduğu için çok üzgünüm ama deniyoruz. İşle ilgili çabalarımızı gerçekten en üst düzeyde tutmaya çalışıyoruz, bunu görmelisiniz? Eminim görüyorsunuzdur?"

Gördüğüm tek şey Naomi'nin bir kaltak, Sean'ın da elinin tersiyle itilmiş küçük bir hıyar olduğuydu ama bu düşünceyle yeniden tarttığımda görüşüm çok daha odaklanmış hissetti.

Onu yıllarca incittim. Gerçekten incittim.

İstemedен olmuş olabilir ama bunun bir önemi yoktu, olan olmuştu.

Onu incitmiştim ve sonsuza dek her gün işimi onun önüne koymuştum ve işte karşımda bir adam duruyordu. Ona gerçekten aşık olan bir adam. Yüzünden okunuyordu.

"Naomi liseden Maisie Moore'la yeniden birlikte olduğunuzu söyledi," dedi. "Bir şans daha yakaladığına sevindim. Umarım iyi gidiyordur, gerçekten."

Gülümsememe engel olamadım. "Evet, bazen işler aşkın bu kadar kolay akmasına izin vermez. Bunu sen de yeterince iyi biliyor olmalısın. İş önce gelir, ya da öyle olmalı."

O da başını sallarken kendi sırtışıyla karşılık verdi. "Hayır, hiç sanmıyorum. İş elbette çok önemli ama aşktan önce gelmez. Bu saçma inanç setini yanında taşıyorsan belki de kendini biraz sarsmak isteyebilirsin."

Güldüm.

Gerçekten güldüm.

Bana her türlü iş kurgusu hakkında tavsiye veren o hıyara güldüm. Ta ki

ben gülmeyene kadar.

Ta ki içim yepyeni bir acıyla çalkalanıp Maisie Moore kolumda olmadan, o kol onu nereye sürüklemeye çalışıyor olursa olsun, hiçbir halta yaramadığımı fark edene kadar.

"Hadley ve Mason'ın Avrupa'da piyasaya sürülmesinin yaklaştığını bilmediğimizi sanıyorsunuz, değil mi?" dedi ve bir sigara daha çıkardı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?" İttim ama elinin tersiyle itti.

"Dedikoduları duymadığımızı mı sanıyorsunuz? İnanın bana, burada bir sürü dedikodu dolaşıyor."

Başka bir küçük kasaba nüfusunun dedikodusunu kabul ederek bir kez daha sııttım, ancak bu seferki Londra merkezli görünüyordu.

"Hâlâ bu işten çıkmamızı mı istiyorsun?" diye üsteledi. "Gerçekten temelli çıkmamızı ve tüm genişlemeyi sadece senin üstlenmeni mi istiyorsun? Tüm geliştirme sürecini? Yerleştirmeniz gereken yeni ekipler?"

"Sanki bu lanet yerde neye güveneceğimi seçme şansım varmış gibi," diye tersledim ve ellerini tekrar kaldırdı.

"Peki," dedi. "Ama sana söylüyorum, bir araya gelerek sana kazık atmış olabiliriz ama iş hayatında sana hiç kazık atmadık."

"Karıştığım her şeyden uzak dur," diye tükürdüm ve ona sırtımı döndüm. Ben kendimi arabama atıp hızla oradan uzaklaşırken o hâlâ sigarasını tütürüyordu.

Onun sözlerinde, Naomi'nin sözlerinde, parçası olduğum tüm bu üzücü durumda gerçek payı olmasından nefret ediyordum.

Ve geçen hafta sonu Much Arlock'ta yaşadığım üzücü durum.

Çok siyah ve beyazdım. Çok odaklanmıştım. Çok planlı ve çok hırslıydım. Bu yönlerimi her zaman sevginin, şefkatin ve kabullenmenin çok ötesine koydum.

İnsanların ötesinde.

İnsanların gerçeklerinin, korkularının, hatalarının ve başarılarının ötesinde.

Her şeyin ötesinde.

O gece otel odamda volta atarken ve kendimi bir düzene sokmaya çalışırken ne kadar düzenli olduğumdan nefret ettim. İşimi yepyeni bir seviyeye, yeni bir el sıkışma seviyesine taşıma ve her açıdan para getirme ihtimali karşısında gururumun alev alev yanmasından nefret ediyordum.

Peki ya özgürce akan hayal gücüm ve taslağını çizdiğim icatlar? Peki ya beynimi kendi yeni fikirlerini bulması için serbest bırakma ihtimali? Tıpkı zevk almaya alıştığım gibi?

Bir sonraki görüntülü aramam için tuşladığımda saat gece yarısını geçmişti, ekranda yanıp sönen ismi izleyip bağlantıyı beklerken nefesim kesilmişti.

Ama bu kez cevapta beni gülümsemesiyle karşılayan Maisie değildi.

Naomi'nin gergin kaşları çatılmıştı, gözleri ekranda benimkileri arıyordu, ne için aradığım hakkında en ufak bir fikri olmadığı belliydi, sadece oldukça bölücü bir şey olmalıydı.

"Sanırım bir konuşma yapmamızın zamanı geldi," dedim.

Bölüm Kırk Yedi

Maisie

Annem ve babamın yıldönümü partisine giderken ruh halimi parlak tutmak ve yüzümdeki gülümsemeyi korumak için her şeyimi verdim.

Otuz yıllık harika bir evlilik ve kalbim paramparça olsa da onlarla birlikte kutlama yapmaya kesinlikle kararlıyım. Kate ve Amy toplum merkezini pankartlar ve balonlarla donatmama yardım etmek için gelmişlerdi ve Freddie de bize katılmış, kahkahalar atarak dans pistinde tur atmış ve mekânı bir kazanan gibi göstermek için elimizden geleni yapmıştık.

Ollie'yle geceleri bir mesaj bile paylaşmadığım bir haftanın ardından kendimi kazanan gibi hissediyordum ama bu beklenen bir şeydi. Tüm bu kalp kırıklığı beklenen bir şeydi. Elbette beklenmeliydi.

Oliver Kent, dünya çapında bir başarıya imza atmak için uçmaya hazırlanıyordu ve ben, tatlı küçük Maisie Moore, her zaman olduğu gibi küçük kasaba hayatında takılıyordum.

Keşke masada bu üzücü küçük felaketten daha iyi kartlar olsaydı.

Amy ve Kate bütün öğleden sonra bana yan gözle baktılar, onlarla birlikte bir bardak prosecco içmem için beni ikna etmeye çalıştılar ama ben istemedim. Hiçbir şey istemedim.

Karnım hâlâ her beş saniyede bir çalkalanıyor, kalbim hâlâ ağrıyordu ve ne zerre kadar açtım ne de susamıştım. Sadece onu istiyordum. Her zaman istediğim gibi.

Ama hayır.

Asla öyle olması gerekmiyordu. En azından kalıcı olarak değil.

"Annen ve baban bu geceki partiye bayılacaklar," dedi Kate, toplum merkezini daha sonrası için kilitledikten sonra tekrar benimkine ulaştığımızda.

"Kesinlikle öyle olacak," diye kabul ettim ve bir fincan çay içmek için bizi mutfığıma bıraktım.

Freddie yanımdan içeri daldı ve iç çekerek bana baktı. "Ollie'nin gelmemesi ne yazık," dedi. "Londra'da olmak berbat bir şey. Benimle birlikte robot yardımcının işini bitirebilirdi."

Öyle olmasını ne kadar isterdim.

Saçlarını karıştırdım, derinlerde yeni bir üzüntü dalgası tıngırdıyordu.

"İyi vakit geçireceğiz," dedim. "Nan ve Grandad ile etrafta dans edebilir, onlara hareketlerini gösterebilirsin."

Sırıtişı bir ışın gibiydi. "Babam da orada olacak, değil mi? Öyle söyledi."

Başımı salladım. "Davet edildiğine eminim. Sen de onunla etrafta dans edebilirsin."

En azından Ollie'nin bizimle olmayacağı gerçeğinde küçük de olsa bir umut ışığı vardı. En azından Rob'un daveti tam bir mayın tarlasına dönüşmeyecekti. Elimden geldiğince küçük minnettarlıklara tutunmaya çalıştım ama kızlarla birlikte mutfak masasında çay içerken yeni bir iç geçirdim.

Freddie vızıldayan çubuklarla yeniden başlamak için oturma odasına doğru ilerledi ve ben de sahte gülümsememi bir kademe azalttım.

"Başını dik tut," dedi Amy. "Henüz tamamen mahvolmadı. Ona hâlâ mesaj atıyorsun, değil mi?"

"Zar zor," diye cevap verdim. "Bu yeni projeyle ilgili bir sürü işi olacak, işleri devam ettirmek sadece kaçınılmaz kalp kırıklığını ertelemek olacak."

"Çok yazık," dedi Kate. "Gerçekten de bu sefer sonuna kadar gideceğinizi düşünmüştüm. Londra ziyaretleri işte geldik."

Omuz silktim. "Londra'nın o kadar da işe yarayacağını sanmıyorum, hele de aylarca burayı özledikten sonra." İçimi çektim. "Ben buna uygun değilim, hiç olmadım. Tüm aile ağacım sonsuza dek buraya uzanıyor."

Kızlar güldü. Bunu daha önce de duymuşlardı. Daha önce hep duymuşlardı.

"Belki bir on yıl sonra üçüncü raundu yaparız," diye yüksek sesle konuştum. "Belki de Freddie istediği yere yerleşecek kadar büyüdüğünde ve ben de Ollie'nin peşinden nereye gitmemi isterse oraya gitmekte özgür olduğumda bu son şansımız olacak."

"Artık bunu yapmakta özgürsün," dedi Amy. "Sadece yapmak istemiyorsun." Bu konuda haklıydı. Bu gerçekten benim seçimimdi.

Bizi aile ve dostlarımızın arasında, küçük kasaba yaşamının kalbinde tutma seçimim. Kasada oturanlara gülümsememi ve okulun spor sahasında Freddie'yi izlememi sağlayan seçimim.

"Benim için doğru olmaz," dedim onlara tekrar. "Kalbimde değil. Freddie'yi buradan götürmek olmaz."

Başlarını salladılar ama aynı fikirde olduklarından bir an bile emin olamadım. İkisinin de böylesine yüksek bir yaşam tarzını reddetmemin ne kadar çılgınca olduğunu tartışırken dudak büktüklerini hayal edebiliyordum, ama mesele bundan çok daha fazlasıydı. Gerçekten öyleydi.

Kendimi ait olduğumuz yerde, evimde hissetmemle ilgiliydi.

Oliver Kent'in bir kez daha buraya, benim yanıma ait değilmiş gibi görünmesinden dolayı tamamen yıkılmıştım. Tıpkı benim onun yanına ait olmadığım gibi.

Amy ve Kate çayları bitirdikten sonra beni yalnız bıraktılar ve akşam için hazırlanmak üzere kendi evlerine döndüler. Freddie'ye kendi küçük şık kıyafetini giydirdikten sonra onu çizgi film izlemeye

bıraktım, ben de üstümü değiştirmek için yukarı çıktım.

En sevdiğim elbiselerden birini seçtim - dizime kadar uzanan gelincik desenli zevkli bir elbise, ardından tazelenmek için kendime hızlı bir duş verdim, saçlarımı güzelce ve düzgünce kuruttuğumdan emin oldum.

Bir tutam makyajı bitirdiğimde ayna bana oldukça nazik davranıyordu ve gitmeye hazırdım, olabileceğim kadar hazırdım, Freddie'ye ceketini giydirip partiye geri dönerken yüzümde bir tur daha büyük, sahte gülümsemeler vardı.

Toplum merkezi yavaş ama emin adımlarla doldu. Büfe dışarıdaydı ve tam kıvamında görünüyordu, disko DJ Damian ile gümbür gümbür çalıyordu. Bar tamamen doluydu ve çalışmaya hazırды; ben de etrafta dolaşıyor, öpücükler, kucaklaşmalar ve el sıkışmalarla herkesi karşılıyordum.

Amy ve Kate tam zamanında geldiler ve Robbie anne ve babası gelmeden önce içeri süzüldü, birkaç arkadaşını da yanına alarak büfenin yanındaki köşe masalardan birine yerleşti.

Düzenli hayat. Her yer düzenli hayatla dolup taşıyordu. Ama

bu iyi bir hayattı.

Gerçekten güzel bir hayattı.

Özellikle de annem ve babam geldiğinde, ana kapıdan içeri girerken yüzlerinde inanılmaz bir gülümseme vardı.

Annem açık mavi elbisesi içinde bir tablo gibi görünüyordu, saçları güzelce toplanmıştı. Babam en şık gömleklerinden birini giymiş, kutlama için tezahüratların ve parti patlayıcılarının patladığı ana dans pistine adım attıklarında gülümsüyordu.

Tezahüratlara katıldım, o kadar çok tezahürat vardı ki, Freddie hemen yanımda zıplıyor, avazı çıktığı kadar tezahürat yapıyordu.

Evet. İyiydi. Hayat gerçekten iyiydi.

Etkinlik inanılmazdı. Annem ve babamın mutluluğu inanılmazdı. Burada bu kadar çok yakın arkadaş ve aile ile birlikte olmak muhteşemdi.

Açık büfe boyunca ve dans pistinde Amy ve Kate ile dans ederken kendime bunu söyledim. Robbie bana bir bardak prosecco sunarken ve bunun çok *iyi bir parti* olduğunu söylerken de kendime bunu söyledim.

Sadece çok daha iyi olmasını dilerdim.

Gece ilerledikçe annem beni dansa kaldırdı ve ben de onunla birlikte güldüm, şakalaştım ve gülümsedim. DJ Damian'ın müzik seçimi biraz yavaşladığında kalbimdeki acıyı bastırdım ve çiftler piste çıktı, elleri birbirlerine sıkıca sarılırken göz göze baktılar.

Ve kendimi çok yalnız hissettim.

Tamamen ve tamamen yalnız.

Karışık gözyaşları döküyordum ve gülümsemem hala parlakken onları kenara sildim. Gözyaşlarımın yarısı ailemin sevgisi ve mutluluğu karşısında duyduğum sevgi ve gururla doluydu.

Yarısı da tüm ruhumla özlemini çektiğim sevginin hasretiyle.

Müzikle birlikte sallandım ve kendimi dans pistinin kenarındaki gölgelere ittim ve kimsenin beni görmesini istemediğim için odanın büyük kısmı tarafından görünmez olmayı umdum.

İnsanların ilgisinin dalgalanması beni yukarı çekene kadar bu gayet iyi işliyordu. Yüzler bana sabitlenmiş, birbirlerini dürtüyorlardı. İnsanlar bana doğru gülümsüyor, fısıldıyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Kendimi çok açıkta, teşhir edilmiş hissediyordum ama nedenini tam olarak bilmiyordum.

O gelene kadar.

Benim muhteşem takım elbiseli muhteşem erkeğim, aynı alametifarikası olan dağınık saç tutamı kafasında yükseliyor.

Etrafında dans eden disko ışıklarıyla, toplanmış insan kalabalığının arasından yaklaşıyordu ve inanmadığım için çenem düştü. Ta ki kollarında kocaman bir demet gülle tam karşımda durana kadar.

"Bazen insanlar gerçekten aptal olabiliyor," dedi ve çiçekleri bana uzatırken sırtışı tüm ışıltısıyla devam ediyordu. "Neyse ki parti bitmeden nasıl bir aptal olabileceğimi anladım. Bir dansı kaçırmaktan nefret ederdim."

"Ne?" diye sordum. Hâlâ aptalca gülümseyerek ve neler olduğunu anlamaya çalışarak sordum.

"Senin için buradayım," dedi. "Buraya ait olan kızla Much Arlock'ta, görünüşe göre ben de gerçekten buraya ait olmalıyım. Elimden geldiğince çabuk geldim, sadece halletmem gereken bazı işler vardı."

Titrememe engel olamıyordum, gözlerim inanamıyordu ve gözyaşlarım akıyordu, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

"Sen Much Arlock'a mı aitsin? Benimle birlikte?" Sesim titreyerek sordum.

Başını sallaması da sırtması kadar güçlüydü. "Ah evet," dedi. "Sen neredeyse ben oraya aidim Maisie Moore ve bütün hazırlıklarımı yaptım bile. Görünüşe göre artık bana mahkumsun, umarım beni yanında tutmaya hazırsındır."

Başımı sallamadan duramadım. Gülümsemeden duramadım. Amy'ye güllerimi verirken ve kendimi Oliver Kent'in kollarına atarken ağlamamı engelleyemedim.

"Seni seviyorum," diye hıçkırdım. "Seni gerçekten, gerçekten seviyorum. Ne olursa olsun sonsuza kadar yanımda olmanı istiyorum."

Dudaklarım dudaklarına yapıştı ve yepyeni bir alkış tufanı koptu, bunlardan biri de Freddie'nindi, yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

Ona sıkıca sarıldığımda Ollie pırıl pırıl sırtıyordu, onu bir an bile bırakmak istemiyordum.

İnsanlar dikkatlerini tekrar dans pistine çevirirken, "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım. "Bunun olduğuna gerçekten inanamıyorum."

"Buna inansan iyi edersin," dedi. "Buraya bu kadar çabuk dönmek için biraz uğraşmam gerekti, söz

veriyorum."

"Gelebilmeye çok sevindim," dedim. "Gece şimdi harika olacak. Gerçekten harika."

Alnımdan öptü, sonra bir elini yanıma doğru uzattı ve parmaklarımı tuttu. "Hadi dans edelim," dedi.

Bölüm Kırk Sekiz

Oliver

Hâlâ büyük dönüşümümün etkisindeydim, tüm sistemim yaptığım tüm değişiklikler yüzünden hâlâ deli gibi çalkalanıyordu, ama bundan hiç şüphem yoktu. Kesinlikle, tüm kalbimle, hiç şüphe duymadan ileriye doğru doğru adımlar atıyordum.

Maisie Moore'un kollarımda olması, gözlerinin mutluluktan yaşlarla dolması, tüm hayallerimin bir araya gelmesiydi.

O benim dünyamdı, baştan çıkarıcımdı, sevgilimdi. İlham kaynağım, aşkım, her şeyimdi.

Burada, Much Arlock'un hayatının kalbinde, ailesinin inci gibi evlilik yıldönümünde onunla birlikte olmak ruhumun her zerresini tatmin ediyordu. Onu dans pistinde döndürdüm, sıkıca tuttum, gülümsemem her sallanıpta onunkiyle eşleşti.

Ve tam da her şeyin daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, o harika genç delikanlı yanımıza geldi ve kollarını ikimize doladı.

"Burada olacağını biliyordum!" diye seslendi ve ben de onu kendime çektim. "Burası Londra'dan daha iyi, değil mi?"

"Kesinlikle doğru," dedim ona ama gözlerim Maisie'ninkilere takılmıştı. "Burası kesinlikle Londra'dan daha iyi."

Maisie bu fırsattan yararlanarak ona doğru biraz eğildi ve kollarıyla onu sıkıca kavradı. "Ollie'nin burada bizimle olmasından memnun musun?" diye sordu. "Umarım öyledir, çünkü bundan sonra bizimle daha çok birlikte olacak. Tamam mı?"

Fred'in başını sallaması onu rahatlattı. "Evet," dedi. "Whizz çubukları harika. Yapmamız gereken bir sürü şey var."

Bu konuda bu kadar rahat olduğu için minnettardım. Büyükannesi ve büyükbabasına doğru koşarken sırtımdan kendimi alamadım.

"O harika bir delikanlı," diye fısıldadım Maisie'ye, onu sırtımda tutarak.

"Kesinlikle öyle," dedi. "Bu harika hayatı bizimle paylaşmayı planladığın için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluyum."

Başımı salladım. "Ben de öyle, tatlım. Ben de öyleyim."

Sağduyunun ortaya çıkması ve bana berrak bir görüş sağlaması nedeniyle rahatlama hissediliyordu. Uzun zamandır kendi hatalarıma karşı kördüm, başkalarının saçmalıklarını eleştirmek kolaydı ama kendiminkilere karşı cahildim.

Kötü durumlardan doğan ve dünyanın güzel bir şekilde dönmesini sağlayan fırsatlardan habersiz.

Bir başka yavaş dans için eğildiğimde Maisie'nin saçları yanağıma yumuşak bir şekilde değiyordu. Onu yakın tuttum. Sıkıca. Sanki sonsuza dek bir olmak için yaratılmışız gibi bana bastırdı, onu kaybetmeye ne kadar yakın olursak olalım.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Onu bir daha asla kaybetmeyecektim.

Şarkı sona ererken kısa bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra elimi tuttu ve beni sallanan bedenlerin arasından girişe doğru götürdü.

Beni serin havaya çekerken gözleri parlıyordu, gözleri sorularla doluydu ve hala inançsızlıkla parlıyordu.

"Anlamıyorum..." dedi. "O kadar büyük planların var ki... buraya nasıl öylece geri dönebildin?"

Ona anlatmaya başlamadan önce bir nefes aldım, açıklamalarımı gereğinden fazla uzatmadan çok net bir şekilde ortaya koydum.

Ona, Londra'da kurduğum iş gibi bir işin yepyeni bir küresel işletmeye dönüşmesi için benim tek başıma yürütebileceğimden çok daha fazla uzmanlık gerektirdiğini anlattım. İnsanların ihanetine haklı olarak kızgın olduğumu, ama öte yandan evliliğimin sudan çıkmış balığa döndüğünü ve iki insanın bir bağ için, hala en iyi şekilde yararlanmaya çalıştıkları bir aşk için uzandıklarını anlattım. Ve bu onların neredeyse on yıldır çalıştığımız sektörde son derece yetkin iş ortakları olmalarına engel değildi.

"Yani Naomi ve Sean hâlâ senin işinde mi kalıyorlar?" diye sordu. "Ama sen onları işin dışına itmeye kararlıydın..."

Sırtarak başımı salladım. "Sonuçları ne olursa olsun onları her zaman için bu işin dışına itmeye kararlıydım, ama düşününce Hadley ve Mason'ın yayılmasına devam etmeleri çok daha mantıklı geliyor. Aralarında kolayca jetsetter olabilirler ve İngiltere'deki ana ofisin gayet iyi işlemlerini sağlayabilirler."

İçini çekti, hâlâ bendeki bu değişimi algılamakta zorlandığı belliydi. "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne yapacaksın? Hâlâ Londra'da onlarla birlikte mi çalışacaksın?"

Başımı sallamam çenesinin düşmesi için yeterliydi. "Sanırım işe gidip gelme işi bitti," dedim ona. "Aklımda kendime ait oldukça farklı fikirler var."

"Yeni fikirler mi?" diye sordu. "Bahsettiğin yeni fikirleri mi kastediyorsun? İşiniz için yeni ürün fikirleri mi?"

Başımı tekrar salladım. "Pek sayılmaz," dedim. "Tamamen yeni bir iş başlangıcı için yeni fikirler. Telefonun öbür ucundaki mevcut kurulumuma hâlâ çok fazla değer katabileceğim. Naomi ve Sean, benim geri çekilmem ve onların öne çıkmasına izin vermem koşuluyla, hisselerini yüzde ellinin altına indirmekten çok mutlular. Hala bir ortak olacağım, hala Hadley'de sanal el sıkışmalar ve doğru güvence baş sallamaları yapmak için orada olacağım, ancak dünya yeni fikirler ve projeler için benim istirdiyem olacak. Much Arlock hayatı işte geliyorum."

Avuçlarını yanaklarına bastırdı, hâlâ yaşadığı şokun etkisiyle başını sallıyordu. "Buna inanamıyorum. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

Göğsümden gelen kahkaham özgürdü, kendi gülümsemem çılgınca akıyordu. Çünkü ben de yapamadım.

Bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyordum.

İşim hala benim olacaktı, uzmanlığım yıllarca talep görmeye devam edecekti. Ama artık özgürdüm. Gerçekten özgürdüm.

Yeni takımında Ryan Neil'in gerçekten kelle avcılığıyla yeniden başlamakta özgürdüm. Çok sevmeye başladığım Freddie'nin içindeki küçük mühendisle vızıltılı projelere katılmakta özgürdüm.

Maisie Moore'umu sevmekte özgürdüm, kalbimi sonsuza dek elinde tutacak kadar büyük bir istekle çalan kadını.

"Yıllardır kendimi iş hayatında büyüklenmekten zevk aldığımı inandırıyorum," dedim ona. "Ama öyle değil. Benim zevkim beynimin yeni fikirler üzerinde çalışmasından geliyor. Bir amaca sahip olmaktan. Bir projedeki heyecandan." Durakladım ve yanağını okşadım. "Seni sevmekten."

Fısıltısı doğrudan kalbinden geliyordu. "Benimki de seni sevmekten geliyor. Seni, Freddie'mi, arkadaşlarımı ve ailemi. Burada benimle olman, olabilecek en güzel hayalin gerçekleşmesi."

Alnımı onunkine bastırdım. "Seninle daha da büyük bir aile kurmak, olabilecek en güzel hayalin gerçekleşmesi demek."

"Seni seviyorum Oliver Kent," dedi ve ben onu öpmeye hazırdım. Ağzını kendi ağzımla tüketmeye hazırdım. Onu gerçekten ne kadar çok sevdiğimi göstermeye hazırdım ki arkamızdan kapı güm diye açıldı.

İkimiz de aynı anda başladık, kafalarımız Robbie'nin Sawyer'ı kasılarak geçtiğini görece kadar keskin bir şekilde döndü.

"Lanet olsun," diye tısladım nefesimin altında, ama adam hiç de beklediğim gibi değildi.

Her zamanki sert çenesi ve saçma sapan kabadayılığı dürüst bakışlarının altında kaybolmuştu ve onu zar zor tanıyabildim. Yanımızda durduğunda ne diyeceğimi bilemedim.

"Buraya geri taşınmayı planladığını doğru mu duydum?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Kesinlikle öyle," dedim. "Lütfen bu konuda baş belası olmayı bir kez daha düşün, dünyamda bu dünyadan itilmeyi düşünemeyecek kadar çok şey değişti."

Ama o başını salladı. Gözleri benimkilerden ayrılıp yere indi ama başı kesinlikle titriyordu.

"Oğlumu bir yere götürmediğin sürece," dedi. "Maisie'mi elimden alsan bile sana katlanacağımı düşünüyorum."

Dudağı kıvrıldı, ama onu tanıdığım süre boyunca ilk kez düşmanlık yoktu. Ciddi değildi.

"Oğlunuzu hiçbir yere götürmeyeceğim," dedim ona. "O buraya ait, tıpkı annesi gibi."

Gülümsemesi muhteşemdi. Bana sırtıırken gerçekten muhteşemdi.

"Pekâlâ," dedi Sawyer. "Bu şekilde devam ettiğimiz sürece sorun yok."

Elini uzatmasına hazırlıklı değildim. Gururunu ve saçmalıklarını gerçekten yuttuğunu anlamadan önce birkaç saniye boyunca şok içinde baktım.

Elini sıktım ve ona uygun bir şekilde başımı salladım. "Sanırım yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyor," dedim. "Bundan böyle hayatlarımız küçük, zeki Fred ile iç içe geçecek."

O da bana başıyla karşılık verdi. "Sanırım yeni bir başlangıç yapmamız gerekecek," dedi ve elimi tekrar sıkıp çekildi.

Doğruca geri döndü ve girişe doğru yöneldi.

Maisie'nin sesi ona seslenirken nazikti, her zamanki kadar güzeldi. "Teşekkürler Rob," dedi. "Senin yanımda olman gerçekten çok anlamlı."

Ona sadece başını salladı ama bu kadarı yeterliydi.

Kapıdan geri adım attı ve Fred'in diğer tarafta bir aşağı bir yukarı zıpladığını, onu elinden tutup sürüklediğini gördüm.

"Yakında içeride en sevdikleri şarkıyla dans edecekler," diye fısıldadı Maisie. "Annem ve babam yani. DJ Damian'dan insanlar dans pistinde iyice gevşediklerinde onlar için bu şarkıyı çalmasını istedim."

Ona elimi uzattım ve o da elimi tuttu. "O zaman içeri girip onlara katılsak iyi olur," dedim.

Maisie'nin ailesi özel şarkıları için sahneye çıktığında tüm salon dans pistindeydi. Kızlarını kollarımın arasına almış, bu yepyeni başlangıcın her anının tadını çıkarıyor ve onu sonsuza kadar hafızama kazıyordum.

Ne de olsa, Much Arlock'un dans pistindeki harikuladeliğini, inci evlilik yıldönümümüz çağırırken hatırlamayı bekliyordum.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Bölüm Kırk Dokuz

Maisie

Altı ay sonra.

Bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyordum. Ön kapıyı son kez kapatırken eve baktım ve bahçe yolunda geriye doğru adım atarken iç çektim.

Freddie'nin bisikleti ve oturma odasının penceresinin altındaki oyuncakları olmadan çok garip görünüyordu, pencereler tamamen çıplaktı.

Rob kapıdan adımını seslendi ve ben de bir anda dönüp ona baktım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve ben de gülümseyerek başımı salladım. "Evet, hazırım."

Büyük beyaz minibüsüne doğru son bir hamle yaparken ona katıldım, yanındaki yolcu koltuğuna tırmandım ve arkamızdaki son dolu yükleri gözden geçirdim.

"Yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedim ona. "Harikaydın."

Alamet-i farikası olan deri ceketinin yakasını kaldırdı, belli ki bu övgüden hoşlanmıştı.

"Evet, oğlumu yeni yerine doğru şekilde yerleştirmeliyim, değil mi? Arka bahçedeki kale direklerini en iyi şekilde kullanmasını sağlayacağım."

Ona gülümsedim ve vites kolundaki elini sıkmak için uzandım. "Ciddiyim," dedim ona. "Harikaydın."

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı. "Evet, pekala. Umalım da Kent'le birlikte olmak tüm bu agresifliğe değsin. Tekrar taşınmana yardım etmek için üzerime düşmeyeceğim."

Uzaklaşırken eve baktım, gözden kaybolurken kalbim hızla çarpıyordu. Bu gerçekten buydu.

Yepyeni başlangıcımız.

Bu kadar şanslı olacağımı gerçekten hiç düşünmemiştim.

Yeni ev eskisinden çok uzakta değildi, Hastings Mill arazisinde güzel bir köşe arsaya sıkışmıştı.

Ollie çoktan ön kapıdaydı, Ryan Neil'le birlikte birkaç sandalye taşıyordu, ikisi de sanki taşınma hiçbir şey değilmiş, ofiste mutlu bir gün daha geçiriyormuş gibi sohbet ediyorlardı.

Artık gerçekten bir ofisleri vardı. Zemin katta, kış bahçesinin hemen solunda gerçekten güzel bir oda. Zaten yeni bir icat projesine ya da başka bir şeye derinlemesine dalmışlardı ve ben de buna ayak uydurmak için elimden geleni yaptım, gerçekten yaptım.

Artık benim de yetişmem gereken bir sürü şey var.

Minibüsten inip bahçedeki annemin yanından Freddie'yi çağırırken elimi karnımdaki şişliğin üzerinde gezdirdim.

"Üst kattaki odanı nasıl buldun?" diye sordum ve onun mutlu sırıtışını görmek çok

keyifliydi. "Vızıldayan çubuklar için bolca yer var. Ollie bana onlar için yepyeni bir masa alacağını söyledi."

"Çok güzel," dedim. "Belki küçük kardeşlerin için vızıldayan çubuklardan oyuncaklar yapmak üzere fikirler üretmeye başlayabilirsin. Eminim onlar da en az senin kadar seveceklerdir."

Omuz silkti, olabildiğince rahattı. "Hayır, küçük kız kardeşler vızıldayan çubukları sevmeyebilir. Onun yerine midillileri ve bebekleri severler."

Bir kahkaha attım. "Küçük kız kardeşinin nelerden hoşlanacağı belli olmaz," dedim. "Ama en kötü ihtimalle ona vızıldayan çubuklardan bir midilli yapabilirsin, o zaman bu her açıdan bir kazanç olur, değil mi?"

"Evet, tamam," dedi, sonra babasını gördü ve koşarak yanına gitti.

Yeni eve baktım, hâlâ bizim olduğunu içime sindirmeye çalışıyordum. Gerçekten bizim.

Ollie inanılmaz bir sabırla bize mevcut konut havuzunun tamamını gösterdi ve biz de bu konutu yavaş yavaş seçerek mükemmel olacağından emin olduk.

Ve sadece mükemmel olurdu.

Büyük pencereli güzel büyük odalarımız ve büyük bir aile kurmaya yetecek kadar yatak odamız vardı. Freddie futbol sahası için yeterli alana sahip harika bir arka bahçemiz ve bazı güzel ağaçların bulunduğu güzel bir araba yolumuz vardı.

Muhteşemdi. Kesinlikle muhteşemdi.

Ama benim muhteşem Oliver Kent'im kadar muhteşem değil.

Yüzünde bir sırıtışla kapının eşiğine geri geldi, volta atarak gelirken kendinden çok memnun görünüyordu.

"Merhaba güzelim," dedi ve bir öpücük için eğildi. Eli bir kalp atışında karnımdaydı ve bir fısıltıyla daha aşağı eğildi. "Sana da merhaba küçük güzelim."

"Sean'dan Berlin hakkında bir şey duydun mu?" Ben sordum, o da başını yana eğdi.

"Sadece ana hatlar, onay kutuları doğru yerde gibi görünüyor, önümüzdeki aylar için her şey yolunda."

Başımı salladım, duyduğuma memnun olmuşum. Bana yeterince iyi gelmişti.

O öğleden sonra ev yeni hayatına başlarken ben de sakin kaldım. İnsanlar gelip gidiyor, mobilyaların yerleştirilmesine, kutuların boşaltılmasına ve büfelerdeki küçük tatlı eşyaların düzenlenmesine yardım ediyorlardı.

Ollie, Freddie'yle birlikte gecenin son vızıltılı sopa kılavuzunu okumayı bitirip bana katılmak için aşağı indiğinde ben hâlâ şok içinde etrafta dolanıyordum.

"Derin uykuda," dedi ve bakışları tamamen dalgındı.

Düşünceli ve kirli. Gözleri, her akşam dünyamda olmasına alışmaya başladığım türden bir kirlilikle ısınıyordu.

"Nasıl hissediyorsun tatlım?" diye sordu ve oturma odasının ortasında bana katıldı. "Lütfen bana burayı beklediğin kadar sevdiğini söyle."

Başımı hızlıca salladım. "Beklediğimden de fazla," dedim. "Kesinlikle inanılmaz. İnanılmazdan da öte."

Parmaklarını şişmiş göğüslerimin üzerinde gezdirirken sırtışı parlaktı. "Muhteşemden de öte görünüyorsun Maisie Kent. Sen oraya gitmeye hazır olur olmaz yeni yatak odamızı vaftiz etmek için sabırsızlanıyorum."

"Oyuncakları hazırladın mı?" Ona sordum ve başını eğdi.

"Hiç oyuncakları hazırlamadığım oldu mu?" diye sordu ve onu bir öpücük için daha kendime çektim.

Pencerenin yansımada onu gördüğümde, "Gerçekten de harikasin," dedim. "Sen her zaman çok güzelsin. Ne kadar yanımda olursan ol, buna asla alışamıyorum."

"Ölü gibi pis olmak daha iyi," diye sırtarak homurdandı ve beni yukarı taşıdı.

SON

Teşekkür

Vay canına, geçtiğimiz yıl büyük bir deneyim oldu. Geçen yıl ortağım Jon'u kaybetmenin verdiği korkunç kederde bana yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim. Desteğiniz dünyalara bedeldi.

İyileşme süreci hala devam ediyor, ama ilerleme kaydediyorum. Yavaş yavaş ilerliyorum.

Drop Dead Dirty bu yıl hayatımın nasıl değiştiğinin bir yansıması. Artık ailemin yaşadığı kasabaya, Herefordshire'ın kalbindeki Ledbury'ye geri döndüm. Oliver Kent ve Maisie Moore'un hikayesi kalbimde gerçek bir umut ışığı oldu - onların yolculuğunu onlarla birlikte yaşamayı çok sevdim ve umarım siz de beğenmişsinizdir.

Şimdi teşekkür zamanı.

Editörüm John Hudspith'e her zamanki gibi bu romanın bir araya getirilmesindeki muazzam yardımı için çok teşekkür etmek istiyorum. Harikasınız.

Her zaman olduğu gibi, inanılmaz kapak tasarım becerileri için inanılmaz Letitia Hasser'e ve harika fotoğrafçılık becerileri için harika Wander Aguiar'a bir başka büyük teşekkür.

Muhteşem beta okuyucum Louise Ramsay'e - her zamanki gibi teşekkür ederim. Heyecanınız her zaman çok hoş karşılanıyor. Evelyn Summers'a, bölüm katkınız için de teşekkür ederim.

TT, test mühendisliği konusundaki yardımın ve kuş besleme konusundaki ortak ilgin için teşekkürler. Bu harikaydı!

Yazar arkadaşlarıma ve tüm desteğinize. Betti, Jo, Siobhan, Jana, Leigh, Jordan, Willow, Lauren ve Penny ve diğerleri - hepiniz bana çok ilham veriyor ve cesaretlendiriyorsunuz, teşekkür ederim.

Okurlarıma, hepinize teşekkür ederim. Desteğiniz ve coşkunuz, bazı gerçekten korkunç inişlerde bile kalbimi her zaman yükselere çıkarmaya yetiyor.

Arkadaşlar, benim için her zaman çok önemlidir. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. Özellikle de sen, Boo. Ledbury'ye ve senin etrafına geri dönmek bana kocaman gülümsemelerle yardımcı oldu.

Annem, babam, büyükanne, Brad, Misha ve Rodia, Andrew, Kim, Deb, Julie ve Jen - hepinize teşekkür ederim. Bunu siz olmadan da yapamazdım. Geçtiğimiz aylarda etrafımda olmanız kesinlikle ihtiyacım olan şeydi. Bunu asla unutmayacağım.

Yazar Hakkında

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, yazar olduğu gerçeği dışında, ama bundan oldukça memnun. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve bunun için meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Web sitesi: <http://www.jadewestauthor.com>

Bülten: <https://www.subscribepage.com/jadewest>

